

Student în timp de pandemie

50 de povești despre viața
în izolare socială

Coordonator:
Bogdan Nadolu

Presa Universitară Clujeană

Student în timp de pandemie

**50 de povești despre viața
în izolare socială**

**Coordonator:
Bogdan Nadolu**

Presa Universitară Clujeană

2020

Referenți științifici:

Prof. univ. dr. Dan Chiribucă

Prof. univ. dr. Alin Gavreliuc

ISBN 978-606-37-0789-6

© 2020 Coordonatorul volumului. Toate drepturile rezervate. Reproducerea integrală sau parțială a textului, prin orice mijloace, fără acordul coordonatorului, este interzisă și se pedepsește conform legii.

Universitatea Babeș-Bolyai
Presa Universitară Clujeană
Director: Codruța Săcelean
Str. Hasdeu nr. 51
400371 Cluj-Napoca, România
Tel./Fax: (+40)-264-597.401
E-mail: editura@editura.ubbcluj.ro
<http://www.editura.ubbcluj.ro/>

Cuprins

<i>Introducere</i>	5
<i>Și așa a fost trăită pandemia</i> – Delia Nadolu	8
1. Tot cu pandemia, tot cu dorul. Joi, 19 martie 2020, Ionela-Petronela Spătaru	17
2. 26 martie – a 12-a zi de carantină, Ștefania Lazăr	19
3. Dragă jurnalule..., Adina Lupu	20
4. O zi din viața mea, Adina Trușcă	22
5. Jurnal de activități - 29.03.2020, Ana-Maria Fetti	24
6. Jurnal de carantină - 29.03.2020, Renta Trofin	26
7. Jurnalul unui student care trăiește vremurile pandemiei 2020, Lia Moraru	27
8. Jurnal – ziua 8, Flavius Rus	31
9. O zi în (auto)izolare - 31.03.2020, Ștefana Baicu	33
10. Pagini prăfuite, Alexandra Putanu	35
11. Student pe timp de criză - 2 aprilie 2020, Andreea Pantiș	38
12. O zi în izolare – 3 aprilie 2020, Gabriela Iliescu	40
13. Student în Timp de criza – 03 aprilie 2020, Bianca Radic	41
14. Încă o nouă zi de auto-izolare – 3 aprilie 2020, Sorana Diana Blaj	43
15. Student în timp de criză – 4 aprilie 2020, Daniela Șuțu	44
16. Student în timp de criză, Lorena Vulpe	45
17. Sâmbătă, 4/4/2020, Iasmina Trendo	47
18. O zi de carantina 5 aprilie 2020, Denis Aresan	49
19. Cum este acasă?, Patricia Lungu	50
20. Student în timp de criză, Claudia Floarei	51
21. Dragă jurnalule, Patricia Mihailoni	53
22. Student în timp de criză, Elena Onu	55
23. Ziua 21 de carantină, Roxana Baciuc	57
24. Student în timp de criză, Luciana Tiugan	58
25. Student în timp de criză – 6 aprilie 2020, Lorena Țolea	59
26. Pagini de jurnal 6.04.2020, Amadeea Lazăr	61
27. Student în timp de criză, Cornelia Pavăl	62
28. Jurnal de carantină, 7 aprilie 2020, Ioana Cristel Ciobanu	63
29. Jurnal de carantină, Dem Anastasia	64
30. Jurnal de pandemie – 8 aprilie 2020, Andreea- Maria Tătaru	67
31. Student în timp de criză, Julia Lăpușan	68
32. Student în timp de criză, Alexandra Lăpădat	69
33. O zi de aprilie..., R.U.	71
34. Student în timp de criza, Oana Nistor	73
35. O simplă zi – 13 aprilie 2020, Cătălin Marius Moș	74
36. Jurnal de carantina “digitală”, Ioana Dirleci	75
37. CORINA - o zi din viața unui student petrecută în carantina - 14 aprilie 2020, Ștefan Soptelea	77
38. Ce zi e azi? Vasile-Lucian Drinc	79
39. Jurnal de izolare, Diana Becheru	81

40. „Fost-a ziua cea dintâi”, Claudiu Lupei	83
41. Student în timp de criză, Lavinia – Roxana Pădurean	84
42. Jurnal de carantină, Daniela Tofan	85
43. Jurnal de pandemie, Alina-Elena Burda	86
44. Carantină = un mod de dezvoltare altfel!, Darius-Ovidiu Burlacu	90
45. Cum s-a oprit o planetă întreagă în loc... <i>Santuctalis</i>	92
46. Hello everyone who’s reading my story! Şahika Betül Çalık	93
47. Student în timp de criză, Valentina-Carmen Donner	96
48. My day of isolation, Ainhoa Raya Montes	99
49. Student During the Crisis Time, Adil Berk Küçükaltun	101
50. After party, Maria Lupu	103
<i>Post scriptum – o analiză reflexivă despre viața în timpul pandemiei din</i> <i>2020, Bogdan Nadolu</i>	<i>105</i>

Introducere

Inițiativa acestui volum este inspirată din ideea Asociației Europene de Sociologie de a publica un număr special al jurnalului propriu cu tema „Sociolog în timp de criză”. Dincolo de valoarea istorică a unor astfel de mărturii, se poate intui și valoarea lor științifică, fiind practic niște relatări din miezul evenimentului, nu printr-o observație detașată, ci prin trăirea lui ca atare. Lucrarea de față este o colecție de file de jurnal oferite cu generozitate de 50 de studenți talentați de la mai multe specializări (sociologie, resurse umane, științe economice, arhitectură, drept, arte, litere, psihologie etc.) care au trăit din plin criza pandemiei globale generate de Covid19 în primăvara anului 2020. Contribuțiile lor sunt distribuite cronologic, acoperind un interval de aproximativ o lună și jumătate, din 15 martie până spre sfârșitul lui aprilie.

Pandemia generată de virusul Covid19 este fără îndoială prilejul unui experiment social natural fără precedent, generat de modul global de abordare a situației prin reducerea expunerii sociale. Distanțarea socială, izolarea la domiciliu și evitarea apropierei de alte persoane nu ne vindecă propriu-zis ci doar diminuează semnificativ riscul contaminării și implicit reduc presiunea asupra sistemului de sănătate. Această abordare a salvat cu siguranță vieți (conform tuturor scenariilor prin care a fost modelat matematic procesul de răspândire) dar totodată a și afectat masiv o mare parte din populație, atât din punct de vedere psihologic (incertitudinea, abundența de știri alarmante, aspectul în general sumbru al situației și perspectivele pesimiste privind recuperarea generală de după pandemie) dar și societal pentru că durata întregului fenomen a fost totuși una semnificativă (peste două luni de zile).

Privind retrospectiv, după aproape șase săptămâni de izolare la domiciliu și două luni de la primul caz confirmat pozitiv în România fenomenul Covid 19 se conturează ca un moment de cotitură în viața noastră, a tuturor. Dacă facem un foarte mic efort de memorie și încercăm să ne aducem aminte cam ce făceam pe la sfârșitul lui februarie – începutul lui martie o să constatăm cât de diferită este viața noastră în prezent și cât de multe lucruri banale, firești pentru cotidianul aceluia moment sunt astăzi cu totul imposibile. Umblam peste tot, ne întâlneam cu oameni pe care îi puteam atinge fără nicio rezervă, de la obișnuitul salut cu strânsul mâinii până la o îmbrățișare amicală, avem o toleranță nelimitată când auzeam pe cineva tușind, ne doream să mai apucăm să zăbovim prin casă după multitudinea de drumuri pe care le aveam de făcut în fiecare zi, în toate direcțiile, cu tot felul de treburi. Ne spălăm și pe mâini înainte de a ne pune la masă sau când reveneam acasă după o zi de muncă. În prezent, ieșim mult mai rar din casă, doar după ce ne-am pregătit temeinic, nu oriunde, nu oricând, nu oricum, iar spălatul pe mâini a devenit de-a dreptul o obsesie. Iar dacă reușim să ne comandăm de pe Internet cele de trebuință nu mai ieșim aproape deloc. Iar atunci când o facem ne uităm circumspecți la oamenii de pe stradă, păstrăm o distanță corespunzătoare, cei care poartă mască au devenit un standard de normalitate, cei fără mască îți atrag involuntar privirea – ignoranți care nu înțeleg gravitatea situației. După o ieșire prin cartier revenirea în spațiul securizat al propriei locuințe urmează un ritual prestabilit: dezinfectare, haine „de oraș” lăsate la decontaminat alături de eventualele cumpărături. În iureșul primelor săptămâni tot ce comandam de pe Internet (mâncare neperisabilă, apă îmbuteliată, cărți, țigări, cadouri de Paște) lăsam pentru 2-3 zile în portbagajul mașinii la decontaminat... 😊

Dacă încercăm să facem o analiză sociologică interpretativă (și nu factuală, bazată pe date formale care practic acuma se produc) a acestei situații se pot evidenția mai multe aspecte distincte, deosebit de importante pentru înțelegerea întregului proces și pentru formularea de învățăminte pentru eventuale

situații viitoare (un al doilea val al pandemiei este estimat pentru perioada toamnei). În primul rând este cât se poate de limpede că reziliența sistemului social așa cum este el configurat și dezvoltat în prezent este totuși limitată. Unele domenii au fost masiv afectate (industria ospitalității, HoReCa, domeniul cultural, piața imobiliară, transportul aerian etc.) cu zeci de mii de firme închise și milioane de persoane trimise în șomaj (în toată lumea). Consumul s-a prăbușit realmente focusându-se strict pe trebuințele de bază. Datele oficiale privind acești indicatori economici o sa apară spre sfârșitul anului și vor reflecta cu siguranță o astfel de fluctuație.

În al doilea rând, se cuvine precizat faptul că suportul digital oferit de implementarea noilor tehnologii informatice a preluat într-o destul de mare măsură restricțiile de viață socială. Nicicând în istoria umanității nu a existat o infrastructură de comunicare mediată mai dezvoltată decât o avem în prezent și putem spune cu certitudine că aceasta a contribuit semnificativ la diminuarea efectelor crizei. Imaginați-vă cum ar fi arătat viața noastră în izolare fără acces la Internet, fără a putea schimba vreo idee pe video-chat cu cei apropiați, fără a putea face cumpărături online, fără a putea realiza diverse activități online. Evident că la nivel global peste trei miliarde de locuitori nu au acces la Internet, dar în același timp patru miliarde și jumătate au, și o mare parte dintre ei au contribuit la păstrarea unui status-quo social minimal funcțional. În domeniul învățământului superior aproape toate universitățile au făcut pasul spre on-line și cu un efort mai mare sau mai mic, activitățile au putut să se desfășoare fără probleme în continuare.

În al treilea rând ar fi bine de tras totuși o serie de învățăminte: ce vom face altfel după criză? Este cât se poate de limpede că plasarea profesioniștilor în poziții decidente cheie nu este un moft ci o obligație fundamentală. Va rămâne de tristă amintire prestația unor personaje aduse de valul politic pe funcții de conducere direct implicate în gestionarea situației de criză, total incompetente pentru cerințele postului dar care se avântau în decizii aberante extrem de păguboase pentru spațiul social (un director de spital din Suceava, o șefă de direcție de sănătate publică din Timiș, un distins expert virusolog care anunța la sfârșitul lunii ianuarie că virusul nu poate ajunge în România iar două luni mai târziu că toți vârstnicii de peste 65 de ani ar trebui izolați în centre special amenajate șamd). Oamenii competenți puși în poziții de conducere fără nicio condiționare politică sunt cheia pentru gestionarea unei astfel de situații extreme. Iar maturitatea și responsabilitatea politicului sunt decisive pentru acceptarea fără rezerve a prezenței profesioniștilor pe aceste posturi cheie.

În fine, consider că este foarte important ca întregul fenomen să fie pus în contextul realității sale. Dacă am fi știut ce știm acum cu trei luni în urmă lucrurile ar fi evoluat diferit. Dar în decembrie 2019 abia dacă apăreau săptămânal una-două referințe la noul virus în China. În februarie a început să se manifeste în Europa, inclusiv în România (25 februarie). Nimeni nu știa exact ce este: o gripă ușoară, un virus mutant scăpat din laborator sau preluat de la animalele sălbatice, adus la viață de dezghețarea permafrost sau activat de tehnologia 5G, care atacă doar persoanele vârstnice dar și bebeluși de la câteva luni (cea mai tânără victimă în România este o tânără de 21 de ani care a decedat chiar astăzi), care afectează doar anumite profiluri genetice asociate cu anumite grupe rasiale, dar de fapt s-a întins pe toate continentele, care nu rezistă la soare, dar se manifestă și în Australia la 40 de grade, care nu este îndepărtat de alcoolul sanitar (A.S.C.) dar de fapt este îndepărtat și, în fine, care poate fi eradicat prin injectarea de dezinfectant (Trump) care de fapt a fost o ironie neînțeleasă de publicul american.

Pentru cineva care urmărea la un nivel moderat fluxul de știri a fost absolut imposibil să rămână într-o zonă de înțelegere limpede și coerentă. Dincolo de detaliile tehnice ale înțelegerii acestui virus (cu

sau fără spirt, clor, dezinfectant, ultraviolete, aer condiționat etc.) mesajul general formulat de autorități sub tutela Organizației Mondiale a Sănătății este totuși unul structural contradictoriu: virusul este extrem de contagios (stați acasă, evitați contactele, spălați-vă cât mai des pe mâini, protejați-vă) iar dacă aveți simptome NU sunați la urgențe, tratați-vă singuri! Oricât de rațională ar fi substraturile celor două mesaje este foarte greu să nu creeze o confuzie în mintea populației.

În fine, pentru a duce critica și mai sus, toate statisticile legate de numărul de cazuri confirmate, tratate, decese și contacti sunt în legătură cu numărul de teste efectuate. Dacă am testa întreaga populație de două-trei ori pe săptămână am avea o situație mult mai aproape de valoarea reală a contaminării unei comunități. Este absolut imposibil să facem acest lucru, dar este absolut aberant să facem comparații, atât cu valorile anterioare ale comunității respective cât mai ales comparații cu alte țări. Dacă nu știm câte persoane au fost testate, câte au ieșit negativ și cum au fost selectate persoanele testate practic vorbim de marea întâmplare sau cel mult de testarea unor persoane aflate în zona de risc. Mai mult, ar fi foarte util de testat prezența anticorpilor, pentru că virusul acesta poate genera și patologii asimptomatice, fapt care determină păstrarea distanțării sociale și pentru persoane care practic au un risc de recidivă extrem de redus.

În acest context de ambiguitate, de incertitudine și de persistență a unor perspective destul de sumbre asupra viitorului apropiat (reconfigurare vacanțe, concedii, concerte, deplasări etc.) am început să ținem cursuri on-line (11 martie). Nu a fost deloc ușor, nici pentru cadrele didactice și nici pentru studenți, în pofida unui acces aproape nelimitat la tehnologie. Față de ce făceam online înainte de criză a trebuit doar să ne obișnuim cu câteva platforme pentru video-conferințe (Zoom, Google Meet), lucru foarte ușor de asimilat. A trebuit însă, totodată să regândim conținuturile disciplinelor și, poate cel mai important, a trebuit să ne adaptăm la o activitate didactică lipsită de interacțiunea face-to-face. În ce măsură am reușit să facem acest lucru se poate distinge, direct sau indirect și din paginile următoare.

Timișoara, 25 aprilie 2020

Și așa a fost trăită pandemia...

Delia NADOLU

Întreg volumul prezintă fragmente din viața cotidiană trăite în condiții atipice, limită chiar, de studenții noștri ce au avut disponibilitatea să se deschidă și să povestească experiențele lor personale. În acest capitol am adunat mici piese de puzzle de la participanții la volum și le-am reunit într-un desen coerent, un adevărat tablou al studentului în vremea pandemiei.

1. Rituri abandonate

O strângere de mână. Nu credeam că voi ajunge să trăiesc ziua în care o simplă strângere de mână sau o simplă îmbrățișare ar putea deveni un mod de a răni pe cineva. (1)

Dacă ar fi fost o zi normală. Dacă aceasta ar fi fost o zi normală m-aș fi trezit la ora 5 pentru a pleca spre facultate, m-aș fi plâns tot drumul că sunt obosită, că este prea frig afară, că nu am găsit hainele potrivite sau chiar de faptul că machiajul meu nu este unul reușit. (13)

Departe de oraș și birou. Amuzant este faptul că îmi luasem home office cu o săptămână înainte de instaurarea stării de urgență. Simțeam parcă nevoia de a sta puțin departe de oraș și de birou. (25)

Și nu l-am îmbrățișat! De la vază m-a luat tata. M-am așezat pe bancheta din spate și nu l-am îmbrățișat. Aveam mască. Pe drum am vorbit că se mută la bunica, care e vecină cu noi și eu rămân singură în casă pentru 14 zile. (29)

Oferă cu o mână și ia cu două. Dar tot ea, realitatea asta nu e, de fapt, deloc drăguță. Oferă cu o mână și ia cu două. Îmi ia prietenii și-i ține departe, îmi ia rudele și nu mă lasă să mă întâlnesc cu ele. Nici până în oraș nu pot să ies fără vreun motiv serios. (35)

Tot la ce nu am, visez. Tot cu gândul la Timișoara sunt, tot la ce nu am, visez. Și chiar dacă ceea ce am e mai util pentru mine, mai de valoare, nu conștientizez, nu știu să mă bucur, parcă tot la gălăgia din cămin mă duce dorul și la ritmul alert în care îmi trăiam studenția. (29)

Acum eu sunt baba. Îmi amintesc când eram copii și ne jucam pe afară în timp ce babele stăteau la geam și priveau; gata să se ia de noi că făceam gălăgie. Ei bine, acum sunt și eu babă. (37)

Trezirea de dimineață. M-am trezit mai obosită ca ieri...mă trezesc tot mai greu pe zi ce trece deși mă pun la culcare aproximativ la aceeași oră (12 noaptea). (26)

2. Emoții noi, redescoperirea emoției

Învățăm ce este dorul. Cred că perioada asta de pandemie și izolare e de fapt o perioadă în care învățăm ce e dorul, învățăm că ar trebui să apreciem mai mult prezentul, fiindcă oricând ne putem pierde libertatea. (1)

Panică și compasiune. În aceste zile, mai mult ca oricând, am conștientizat că panica, disperarea și nepăsarea pentru semenii, sunt cele mai des folosite, că dragostea, compasiunea și bunătatea sunt cam rare sau pe cale de dispariție. (4)

Situația e din ce în ce mai gravă. Deschizi televizorul, afli ca situația e din ce în ce mai gravă. Dai un scroll pe Facebook, un search pe Google, ti se confirmă toate acestea. (9)

Redescoperiri. Nu mai știm ce înseamnă răgazul, ce înseamnă bucuria clipei, dar avem șansa să le redescoperim. (11)

Mi-aș dori să fiu acum lângă ei. Mă doare sufletul să știu că în momentele astea de criză ei sunt vulnerabili, iar eu sunt atât de departe de ei și nu pot să îi protejez. Mi-aș dori să fiu acum lângă ei să îi țin în brațe și să povestim. Nu aș putea să mă iert dacă li s-ar întâmpla ceva atât timp cât eu sunt blocată aici, în loc să fiu acolo alături de ei. (16)

Emoții literare. Mă simt ca o operă literară, o combinație între poeziile lui Eminescu și ale lui Bacovia. Paravanul este dat de culori vii, de un peisaj viu, dar după paravan totul este predominant de tonuri de gri. (17)

Tot răul este spre bine. Sunt optimistă pentru că știu că orice început are și un sfârșit și că tot răul este spre bine. (20)

Mă ascund în mine. Nu mă sperie situația în sine cât echilibrul meu personal care e tot mai greu de menținut. Încerc să ascund toate acestea pentru că nu pot vorbi cu nimeni, nu vreau să vorbesc cu nimeni. Mă simt îngrădită și asta mă determină să mă ascund în mine până se gată toată nebunia, în ideea că zilele astea zor trece pe lângă mine. (26)

Îmi vine să plâng. Mă doare capul, vreau să dorm și am în continuare foarte mult de lucru pentru facultate. Îmi vine să plâng din cauza asta, pentru că...serios? De ce unora li se pare că toți suntem într-o situație în care stăm pe canapea plictisiți toată ziua? (29)

Experimentarea emoției. Am experimentat insomnii, stări anxioase și depresive, lipsa poftei de mâncare sau, din contra, mâncatul pe baza emoțională, dar am avut și zile productive. (39)

Prea triști. Suntem prea închiși în casă. Suntem prea triști. Suntem prea plictisiți. Suntem prea oropsiți de soartă. Suntem prea pedepsiți... prea bolnavi, prea îngrădiți, prea nemulțumiți, și din nou, prea stresați. (45)

Carantina din mintea mea. Cumva sunt recunoscătoare pentru luxul de a fi capabilă să îmi petrec carantina în mintea mea, putea fi mai rău și tot ce e posibil să devină mai rău, la o adică orice atac în perioada asta ar fi colosal, dacă noi toți suntem închiși, nu numai în case, dar și în mințile noastre. (50)

3. Noi dimensiuni ale timpului

Accelerarea timpului. Spre dimineață simțeam cum mi se așterne o greutate deasupra pleoapelor, așa că am mers spre pat, cu gândul că mâine este o nouă zi provocatoare de a găsi soluții pentru a accelera timpul. (2)

Se pare că timpul zboară. Zilele în izolare sunt parcă din ce în ce mai scurte și asemănătoare, încă un pic și nu mai știu ce zi e...mi se pare că timpul zboară...îmi dau seama că e târziu doar după ceața graduală care îmi acoperă ochii și încep să nu mai văd pe ecran. (3)

Prea mult timp. Atunci, am conștientizat că aveam prea mult timp, că trebuia să găsim activități comune care să ne mulțumească pe toți, așa am început prin a ne juca unele jocuri de care uitasem că le mai avem. (4)

Adormitul de dimineață. În ultima săptămână, am reușit să adorm la ore deloc rezonabile, 6 dimineața mai exact. (6)

Avem timp pentru toate. Plictisitor. Plictisitor și fără inspirație, nu îmi aduce nici o satisfacție această perioadă în care nu mai sunt la fel de productivă ca în perioada când “nu aveam timp” și totuși îmi organizam mai bine activitățile și aveam timp pentru toate. (5)

Am obligația să mă bucur de timp. Am timpul pe care nu l-am avut în urmă cu o lună, pe care sper că nu îl voi avea peste alte trei sau patru luni, dar de care am obligația să mă bucur acum. (11)

Încă 30 de zile ! Pot să mai tai o zi din calendar (la care se mai adaugă 30 de zile). (26)

Timpul și sentimentul de liniște. Timpul trece mai încet decât de obicei. Reușesc să lucrez mai mult timp pe proiectul comun cu colega mea. Ritmul în care trece timpul îmi aduce un sentiment de liniște și pace. (31)

Toate zilele sunt la fel. După ce mă pun în pat să dorm, urmează să mă trezesc și cel mai probabil să o iau de la capăt, pentru că aproape toate zilele se desfășoară la fel. (32)

4. Între ecrane, cursuri online

Termin cu un ecran și mă lipesc de altul. Seara termin cu un ecran și mă lipesc de altul. Dau drumul la TV...să văd cum au evoluat lucrurile și să mă informez despre cele mai noi ordonanțe militare. Apoi îmi văd familia pe alt ecran. (3)

În lumea virtuală. Odată cu atâta timp liber, a venit și mai mult timp petrecut în fața laptopului sau telefonului. Fie că port o conversație, rezolv o problemă, sau citesc noutățile, știu că petrec mult prea mult timp în lumea virtuală... Ce ar fi dacă nu am avea Internet? Dacă Netflixul ar fi ceva de care poate nici nu am auzit? Sau dacă telefonul ar putea fi folosit doar pentru apeluri și mesaje? (9)

M-am mutat în mediul online. După masă încep cursurile de la facultate, așa că următoarele două, trei ore le petrec în fața laptopului. Se pare ca *m-am mutat* cu totul în mediul online în această perioadă. (11)

Mă plictisesc cursurile sub forma unui ecran. Nu mă pot adapta nicidecum predării online, mă plictisesc enorm cursurile sub forma unui ecran cu sunet (unde deseori sunetul e doar textul de pe ecran citit) și posibilitatea de a bea un ceai cu biscuiți în timp ce stai la „curs” nu mă ajută deloc. (29)

Mănânc și ascult. M-am grăbit, apoi, la biroul improvizat pentru mine în living, cu tot cu micul-dejun, pentru a participa la cursurile online. Ascult cursul în timp ce mănânc. (29)

Timpul trece greu. Timpul trece mul mai greu în cazul desfășurării unui curs online, decât în cazul în care acesta ar fi fost desfășurat normal. (31)

Reprezențați de un avatar. La un moment dat, profesorul ne întrebă dacă ne vom mai vedea în sala fizică de curs în acest semestru, noi nu răspundem, nimeni nu vrea să spună răspunsul, pentru a nu fi considerat cel pesimist, dar până la urmă și liniștea este un răspuns. Cu toții credem că nu. Acum colegii mei sunt reprezentați de un avatar. Și până în toamnă, cel mai probabil așa va rămâne. (33)

Pe youtube. Mă hotărâsc să iau puțină pauză de la a “atinge” digitalul, așa că intru în casă, ascult muzică, însă de această dată la televizor. Evident, tot pe youtube. (36)

O societate obsedată de vizual. După ce îmi stric ochii în telefon 1 ora, știu că urmează să îi stric încă 10 ore în laptop. Trăim într-o societate obsedată de vizual, judecăm totul în funcție de aspect, vrem să se vadă totul cât mai clar (720p, 1080p, FULL HD, 4K). (37)

5. Rituri noi, comportamentul anticovid

Atenție la virus! Am ajuns noi cu plasele de cumpărături în casă și am realizat că trebuie dezinfectate, clar, că doar nu poți pune alimentele așa contaminate în frigider. Am lăsat cofragul cu ouă pe care îl aveam în mână pe blatul din bucătărie și plec să mă spăl pe mâini. Mă întorc de la baie și iubitul meu mă întreabă ușor exasperat de ce am pus ouăle pe masă? Eu: “da unde trebuia să le pun?” El: “Nu pe masă! Acolo mâncăm! Tu nu ești deloc atentă cu virusul asta! (3)

Viața la fereastră. De câteva zile, fereastra mea a devenit cel mai bun prieten. Aproape spionez vecinii. Uneori îi văd precum niște marionete. Scriu având un zâmbet perfid, am început să-i cunosc mai bine. Cine respectă legea, cine se lasă în voia naturii. (10)

Nimic interesant. Este aproape ora 12 și iau prima masă a zilei. Nimic interesant. Când ești singur te gândești la tot felul de fleacuri. Am avut timp să imi pregătesc două feluri de mâncare. (13)

Acum se scrie istorie. Consider că acum se scrie istoria, iar peste ani, generațiile viitoare vor citii, se vor informa sau poate că vor auzi întâmplător despre ceea ce trăim noi și unii vor râde, alții poate vor fi surprinși, iar altora poate li se va părea ceva normal. (20)

De ce ne sunt luate drepturile? Ca să fim responsabili, recomand să ne punem mereu întrebarea “DE CE?”, pentru ca așa putem să înțelegem corect de ce ne este limitat dreptul la educație, la deplasare ș.a.m.d, ca într-un final să știm CE trebuie să facem. (22)

Se închid uși. S-au închis școli, s-au închis Biserici, s-au închis drumuri și se închid uși. Oamenii sunt blocați în casă precum animalele la zoo. (23)

Pe bază de adevăr. E trist să stai numai în casa, uneori mă simt într-un arest domiciliu, doar că îmi lipsește brătara. Nu avem voie să ieșim afară decât dacă avem o urgență, dar și atunci pe baza de adevăr. (24)

Să aveți mereu ceva de făcut. Poate este prea mult spus, să dau un sfat pentru cineva, dat fiind starea de urgență în care ne aflăm, însă recomandarea mea este să aveți mereu ceva de făcut. (27)

Încă o livrare. Ah, și azi am primit o livrare de produse cosmetice pe care le-am comandat acum trei zile, adică pe vremea când încă credeam că pandemia e o bună ocazie să încerc lucruri noi, să am grijă de mine, să fac introspecție și să învăț să fac Yoga...nu, acum a ajuns pandemia la mine. (29)

Acele declarații... Știu că în momentul în care vom putea ieși și fără acele declarații, tot va fi aceea stare de grijă, pentru că totuși acest virus nu va dispărea dintr-o dată. (30)

Prietenul nostru dezinfectantul. Este ora 10 am, tata s-a întors de la supermarket, el se ocupă de cumpărăturile pentru casă, alimente și apă. Eu și mama stăm pregătite cu soluții de dezinfectat și cu șervețele pentru a dezinfecta produsele și ai oferi tatălui ajutor pentru a-și curăța cheile, telefonul, portofelul. Curățăm ușa și dulapul mic pe care a lăsat plasele de cumpărături. (33)

Precum chirurgul. După sesiunea de menținere a igienei precum o face chirurgul înainte de intervenția chirurgicală, e timpul pentru un alt tip de intervenție: cea culinară...Până una, alta, merg să mă spăl pe mâini, cu speranța că momentul în care o voi face doar din obișnuință, nu și din frică, va veni cât mai curând. (38)

Să ascultăm sfaturile doctorilor. Îmi e și teamă să iasă din casă. Îi dau masca, mănușile, dezinfectantul, declarația și îi pun și spirt într-o sticlă să ștergă mânerul ușii de la mașină... Nu am mai ieșit din casă de o săptămână... Ne este teamă să ieșim și până în fața blocului. Este ceva nou, nu am mai întâlnit un asemenea sentiment, nu știm ce să facem. Alegem să ascultăm sfaturile doctorilor și încercăm să ne protejăm cât mai mult. (43)

6. Cum a început?

Ultima sâmbătă. Era o zi frumoasă de sâmbătă, ultima sâmbătă din luna martie, un martie cum nu am mai trăit vreodată. (4)

Suspîn după trecut. Nu sunt o persoană ancorată în prezent, mă degrabă suspîn după trecutul foarte îndepărtat, pe care nu l-am cunoscut și pe care l-am aflat din povestirile altora. (10)

O dimineață de miercuri. Totul a început într-o dimineață de miercuri în care m-am trezit să mă duc la facultate iar pe grupul anului se spama cu multe mesaje despre faptul că va urma să se suspende cursurile... M-am simțit atât de energică și de bine în acea zi liberă... eram atât de bucurată că în sfârșit am timp pentru mine, însă nu m-am gândit la ce va urma. (16)

După vacanța din Italia. Totul a început pentru mine în urmă cu aproximativ două luni și ceva, în momentul în care am ajuns acasă din vacanța petrecută în Italia. (20)

Antrenament de viață. Sincera să fiu, ideea că o să trebuiască să petrecem câteva săptămâni bune închisi în casa noastră a reprezentat un șoc imens pentru mine. Mă antrenez pentru asta de aproape 21 de ani. (39)

Vorbesc cu toți ai mei. În acele prime zile o mare parte din timpul meu mi-l petreceam dezordonat pe telefon, mi se părea că nu-mi mai ajunge timpul să vorbesc cu toți ai mei, care trăiesc în altă țară și pentru care până atunci nu prea aveam timp, pe aplicații, ascultând muzică. (42)

Virus „din ăla” chinezesc. Aud diverse conversații privind noul virus apărut, Coronavirus. Lumea pare destul de relaxată, îl numesc virus „dinăla” chinezesc. ☹️ Aleg să nu îmi mai încarc memoria cu banalități și mă gândesc la job...(43)

Concediu forțat. Prima săptămână a trecut ca un concediu forțat, presărată cu filmele online.org și netflix, zile care începeau la 6 pm și se încheiau la o oră nedeterminată. O primă schimbare pe care am remarcat-o în comportamentul meu a fost schimbarea unei perspective care îmi influența viața mai mult decât puteam să recunosc, din fericire pot să o rezum într-o propoziție: “Dimineața este cea mai urâtă parte a vieții mele.”. (50)

7. Salvarea divină, împăcare, resemnare

Relația cu El. Dar pe de altă parte dacă ai o credință într-un Creator, te lași în voia Lui, nu ești fatalist, dar ai siguranța că totul se întâmplă conform planului Său. Așadar, este important să îți dedici din acest timp și relației cu El. (4)

Totul se întâmplă cu un motiv. Sunt convinsă că totul se întâmplă cu un motiv, iar în momentul în care mă voi putea întoarce la viața mea obișnuită, cu siguranță o voi aprecia mai mult. (7)

O mare lecție. Poate că tot ce a adus acest virus, pe lângă cele evidente, este cea mai mare lecție pe care o puteam primi noi ca oameni, cea de a fi recunoscători. (23)

Îmi place această pauză. Cred însă că cu toții aveam nevoie de această pauză de care avem parte în tot haosul care se întâmplă zilnic în viețile noastre. Îmi place că s-a întâmplat nebunia aceasta. (5)

Nu-mi displace. Spre rușinea mea, nu-mi displace acest mod de a face timpul să treacă. (6)

Să zâmbim. Să apreciem ce avem. Să zâmbim. Nu știm cum e să nu avem acces la tehnologie, dar ne-am putea gândi cum ar fi dacă... (9)

Vreau să aflu vești bune. Vreau să știu ce se întâmplă, vreau să aflu vești bune, vreau să știu cum ajută fiecare, vreau să știu că lumea e bine, fiindcă sunt o optimistă convinsă. (11)

Există și o parte bună. Cred ca în toate aceste lucruri care se întâmplă există și o parte bună, aceea ca ne putem petrece mai mult timp cu ai noștri, mie chiar îmi era dor să stau cu ei ore în sir. (24)

Respir ușurată. Așa de relaxată și pe pace nu am fost de mult timp. Deși e panică în lume din cauza virusului, eu în sfârșit am ocazia să respir ușurată. (31)

Liniște. Nu am niciun program. Pare a fi dimineața perfectă. Grijiile cotidiene ce până mai ieri îmi apăseau umerii, atăzi m-au părăsit. E din nou liniște. (35)

Mă bucur și mă rog. Zambesc, și în adâncul sufletului mă bucur și mă rog în continuare să scapăm cu bine. (36)

8. Cu gândul la sănătatea pământului

Orașul gol. Am realizat că îmi place să văd orașul gol. Gol și însorit. Nu l-am mai văzut nici măcar o dată așa. Era liniște. (6)

Planeta respiră. Un motiv care îmi umple inima de fericire îl reprezintă faptul că, pandemia deși pune în pericol viața oamenilor, ea contribuie la viața planetei făcând-o să respire mai ușurată ca niciodată datorită scăderii poluării. (7)

Lección de viață. Sper și îmi doresc ca tot ceea ce e mai bun în lume să vină odată cu trecerea acestei pandemii, și totodată, aceasta să reprezinte o lecție de viață pentru întreaga omenire. (7)

Se aud păsărele vorbind. Într-un oraș așa aglomerat destul de rar se aud păsărele vorbind în graiul lor, acum mă bucur că le pot auzi în fiecare dimineață. (14)

Drumeție prin pădure. L-am întrebat pe tata dacă dorește să pornim mai târziu la o drumeție prin pădure. Cu zâmbetul pe buze și cu o descrețire a frunții mi-a acceptat provocarea. Mi-am dat seama că voi avea o zi pe placul meu, chiar dacă situația în țară e întunecată. (21)

Primăvara la sat. Dacă cu câteva luni în urmă cineva mi-ar fi spus că urmează să imi petrec primăvara acasă, la sat, departe de agitația din oraș, să mă bucur iar de culorile deosebite ale florilor și copacilor înfloriți, refuzam cu desăvârșire să cred acele cuvinte. (34)

Câțiva brăduți. Plantez câțiva brăduți. Nici nu știam că sunt așa harnic. Și nici că mă descurc să fac astfel de treburi gospodărești. Toată nebulia din zilele astea mă face să fiu un alt eu. Sau doar să mă descopăr. Oricum, mă lasă uimit. (35)

9. O altă abordare: mișcare continuă, probleme financiare, materiale, job

Extrovertit pe timp de criză. E greu să fi în pielea unui extrovertit în asemenea situații. Viața mea de adolescent pe parcursul acestei pandemii este compusă din 90% voluntariat și 10% timp liber. (7)

Mă simt antreprenor. În cap aveam doar rata de la bancă, cardul de cumpărături, cheltuielile cu telefonul și ce o să mai apară...Ceva îmi dădea o stare de bine, de siguranță, simțeam că am o responsabilitate, mă simțeam antreprenor, îmi analizam obiectivele. Am intrat în izolare fără un job dar ies din izolare antreprenor. (8)

Fiecare are cel puțin o rată de plătit. Profesional vorbind, această situație m-a afectat în mod direct și din păcate mi-am pierdut locul de muncă (ca însoțitor de bord). Mi-a fost destul de greu să accept acest lucru, având în vedere faptul că mă întrețin singură și aproape fiecare dintre noi are cel puțin o rată de plătit la bancă în ziua de astăzi. (15)

Viața cu obiective. Scrieti-vă 5, 10, 20 de obiective pe care le-ați dori să le îndepliniți în această perioadă, bazându-vă pe situația actuală și, luând în calcul restricțiile impuse. Dacă nu știți să formulați corect un obiectiv, dar sunt sigur că știți, explic doar pentru cei care au fost ca și mine la început: acesta trebuie să fie clar, să se stabilească când se dorește să fie atins și să fie cât mai precis. (44)

10. Nimeni nu vrea să fie următorul – despre moarte și lucruri grave

Nu poți pune stop vieții. Sunt de părere că orice s-ar întâmpla, nimic nu ne poate opri să ne trăim viața, nu poți pune stop vieții. De ce ne temem de ceva inevitabil? Fie că e acum, fie că va fi mâine, tot va fi... nu suntem pregătiți să ne aruncăm într-o mare de necunoscut. (10)

Virusul nu te iartă. Toți ziceau că e doar o răceală și uite că ziua de mâine nu-ți mai aduce nicio siguranță. Poți oricând să fii următorul infectat. N-ai de unde să știi. Virusul nu te iartă, iar dacă norocul nu este de partea ta... te ucide. (23)

Sfârșitul lumii. Un om care nu s-ar fi gândit vreodată că va trăi aceste momente la vârsta de 22 de ani, ci cu mult în viitor sau poate niciodată. Prin aceste momente, mă refer nu neapărat la o epidemie, ci mai degrabă la sfârșitul lumii. (32)

Îi simt panica în glas. O prietena îmi spune că matusa ei a fost depistată ca fiind pozitiv cu noul Coronavirus... Nu știu ce să zic, ce să fac. As vrea să-i spun ceva, dar nu știu ce. Îi simt panica în glas. (36)

Să ne izolăm cât mai mult. Primesc recomandarea de a evita și mai intens contactul fizic datorită imunității scăzute. Îmi sun părinții și le dau vestea. Încep să plângă și se gândesc cum pot face să ne fie bine. Ajungem la concluzia că în acest moment suntem în mâinile lui Dumnezeu și ne rămâne doar încercarea de a ne izola cât mai mult. (43)

11. Acasă, mereu acasă – lucrurile mici de acasă

Mirosul copilăriei. La cină, mama a copt pâine de casă, mirosul căreia înainte mă făcea să mă simt pentru câteva minute din nou copil, a prăjit ochiuri de ou cu cârnați de casă și salată de roșii cu castraveți, dar nici de această cină nu m-am putut bucura ca altădată. (12)

Cocosul din grădina bunicii. Ma bucur ca dimineata nu mai sunt trezita de catre o alarma, ci adevarata alarma este cocosul din gradina bunicii. (17)

Acasă la mine, acasă la tine. Toata chestiunea cu temele tine maxim 2 ore, dupa care mananc ceva si plec la prietena mea (mi-am furat putin caciula singur, pentru ca nu am stat in casa mea pe timpul perioadei de carantina, am stat mai mult pe la prietena mea, pe timpul zilei, dupa care pe la ora 5 ma duc acasa). (18)

Iubesc să gătesc. Nu știu cum sunt alte persoane, dar eu iubesc să gătesc. Prin prisma unor preparate internaționale mă simt într-o vacanță gastronomică în jurul lumii. (25)

Yoga înainte de culcare. O altă alternativă este și yoga, pe care o practic înainte de culcare, pentru un somn liniștit și pentru a scăpa de anxietate. (25)

Mă reprofilez. Mai spre seară, deoarece a trebuit să mă reprofilez deoarece saloanele sunt închise, mi-am comandat cu câteva zile înainte un kit pentru unghii. (30)

Nu vreau să evadez. Eu mă bucur de timpul petrecut în casă, nu simt că vreau să evadez, pur și simplu fac tot ce nu puteam să fac acum o lună. (31)

O rețetă nouă. Și pentru ca imi place sa gatesc, propun o reteta noua, iar pentru realizarea acesteia ma inspir de pe diverse canale de gastronomie online. (34)

Nu am chef azi! Asa ca, desi in mod normal acum trebuia sa am chef de cursuri si seminare, pentru simplul fapt ca sunt acasa....NU AM CHEF! (37)

Există mereu câte ceva de făcut. Stând la casă, mereu există câte ceva de făcut, iar asta este bine. După ce am terminat, încerc să pictez, să scriu, să citesc. (41)

1. Tot cu pandemia, tot cu dorul - Joi, 19 martie 2020

Ionela-Petronela Spătaru

E o nouă zi de autoizolare, cu același vibe de *quarantine mood*, cum i s-ar spune. O nouă zi de stat între 4 pereți. O nouă zi de stat captiv cu gândurile tale. O nouă zi de găsit ceva nou de ascultat de la o trupă pe care nu ai mai ascultat-o de mult, dar acum e momentul prielnic să-ți amintești de ea. E o nouă zi de a fi *homo interneticus* sau *digitalis* sau cum îi spun eu **omul virtual**. M-am trezit cu jumătate de oră mai repede astăzi, înainte de a începe primul curs online (de obicei mă trezesc cu câteva minute înainte de cursul de la 9:40 dimineața); măcar acum nu mai sunt întârziata care intră mereu cu 10-15 minute mai târziu la curs (partea benefică a digitalizării cursurilor universitare). Între timp, cât ascult cursul pot face multitasking- ceea ce poate fi atât bine dacă mă gândesc că-mi pot bea cafeaua și pot să mănânc ceva în timp ce ascult cursul de la facultate, dar cumva toată treaba asta are și o parte nu chiar pozitivă, fiindcă atenția mea cumva e mai limitată la curs și nu mai sunt atât de atentă pe cât aș fi fost dacă eram în amfiteatrul din facultate.

Sincer, nu știu dacă la mine e o problemă în toată digitalizarea asta, ori chiar nu mă pot adapta deloc la cursurile astea online, care sunt atât de căutate și laudate de toate instituțiile educaționale. Ori cred că sunt eu de modă veche și prefer ca totul să fie real, face-to-face. Am așa un sentiment că totul în perioada asta de pandemie e o realitate virtuală, și nu mai e o realitate așa cum am tot citit prin cursuri, construită social de contacte între oameni. Pentru mine, socialul e egal cu realul, cu viața cotidiană pe care o trăiam toți înainte de pandemie, cu libertatea pe care o aveam. Realitatea asta virtuală mi se pare mai mult a fi pentru roboți. Activitățile mele sunt aceleași zi de zi, monotonia își pune prezența din ce în ce mai mult în perioada asta.

Mă trezesc, beau o cafea, intru la cursul online (dacă am unul), gătesc ceva, mai scriu o temă, mai un proiect pentru mama, mai citesc câte un articol și neapărat cele 100 de pagini zilnice dintr-o carte pe care mi le-am setat ca obiectiv atât pentru perioada asta de carantină, cât și după ce trece. Scriu, întotdeauna am simțit că dacă nu scriu, uit (îmi răsună în minte acum ora de latină din clasa a 9-a când am auzit prima oară de proverbul latinesc „*verba volant, scripta manent*”). Consider că în perioada asta e ideal să ținem un jurnal, indiferent de vârsta pe care o avem sau activitatea pe care o desfășurăm. E o perioadă grea, mai ales dacă ești student. Fiind student, implicat ai o poftă de viață care e infinită, dorești să ai libertate, să poți să călătorești, să ieși cu prietenii în oraș, să ieși la o plimbare; pur și simplu vrei să fii liber. Vrei să simți că trăiești. Carantina asta îți taie toată libertatea. Cred că cumva îți omoară și visele. Acum toate activitățile tale de tânăr, de om cu poftă de viață se limitează la 4 pereți, sau cazul fericit la 4 pereți și o grădină cu un leagăn într-un sat îndepărtat de oraș.

A ține un jurnal acum în perioada de pandemie, unde să-ți scrii gândurile și ceea ce faci e tot ce poți face mai bine pentru sufletul tău. În perioada asta, îmi aud gândurile prin casă cum mă urmăresc prin fiecare cameră prin care trec. Îmi răsună acum în căști „*mi-e dor, mi-e dor, mi-e dor de toată lumea*” (piesa e *Viața de vie- 84-85/ Muzica nu moare niciodată*) și-mi amintesc cât de dor îmi e de oamenii care intrau în contact cu noi zilnic când ieșeam acasă. Acum îmi pot da seama că niciunul dintre noi nu aprecia îndeajuns de mult faptul că ieșeam afară și ne întâlneam cu un prieten, cu un amic, o cunoștință sau pur și simplu un om random pe care îl întâlneai în drumul tău spre facultate, job sau spre casă. Noi ca indivizi animam fiecare loc prin care ne purtau pașii. Acum când ieși din casă strict pentru a-ți procura alimente sau medicamente sau ceva ce necesită să-l ai în momentul ăsta, strada e

pustie, am impresia că trăiesc într-un film cu Vestul Sălbatic. Chiar mi-e dor de toată lumea și de fiecare activitate pe care o făceam înainte de pandemie, chiar dacă atunci nu-i dădeam atât de mare importanță.

Cine ar fi crezut că nu o să mai ai voie să ieși la o plimbare pe malul Begăi? Mi-e dor să-mi văd familia, chiar dacă oricum eram obișnuită să-i văd rar fiindcă sunt departe de ei, doar că atunci știam că oricând mă ia un dor nebun de acasă pot să iau trenul și să plec la Bacău să-i revăd pe ai mei. Mi-e dor să-mi văd prietenii. Mi-e dor să merg la facultate, ceea ce nu am crezut că o voi spune vreodată, dar da, chiar îmi este dor să nu ajung la timp pentru cursuri și să-mi petrec jumătate de zi în incinta universității. Mi-e dor să ies în oraș și să-mi petrec câteva ore bune pe malul Begăi citind ceva sau auzindu-l pe prietenul cum îmi cântă la chitară pe ponton. Mi-e dor de toți și toate! Cred că perioada asta de pandemie și izolare e de fapt o perioadă în care învățăm ce e dorul, învățăm că ar trebui să apreciem mai mult prezentul, fiindcă oricând ne putem pierde libertatea.

Astăzi, nici nu știu a câta zi de autoizolare e, nici nu vreau să știu, fiindcă dacă încep să numerotez zilele de stat acasă am impresia că nu mai trece timpul. Am decis în urmă cu câte zile să renunț la a mai citi în exces noutăți legate de acest virus care unii ar zice că ne-a furat viața (și la propriu și la figurat; da, ne-a cam furat din vieți), dar cred că de fapt nu a venit în viața noastră cu scopul să ne omoare sau să ne fure ceva, ci mai degrabă să ne învețe să prețuim mai mult ceea ce avem și ceea ce ne înconjoară. Nu mă mai interesează cât de prezent e acest virus în viețile noastre, fiindcă știu că e în lumea noastră, dar așa cum a venit de nicăieri, așa va și pleca. Panica creată de „imaginea” lui, cred că ne înspăimântă pe toți, însă cred că nu ar trebui să-i hrănim această teamă care s-a instalat în mintea noastră, fiindcă am putea să o luăm razna (asta dacă nu deja am făcut-o, de când suntem în casă, nici nu știu dacă mai suntem sau nu întregi la minte).

Nu credeam că am să ajung vreodată să trăiesc într-o realitate atât de lipsită de vlagă și de viață. Parcă totul e așa necolorat, în alb și negru, iar lumea așteaptă să-și primească din nou creioanele colorate să poată începe a colora realitatea asta care s-a produs în ultima lună. Nu credeam că voi ajunge să trăiesc ziua în care o simplă strângere de mână sau o simplă îmbrățișare ar putea deveni un mod de a răni pe cineva. Încă sper că am adormit și că trăiesc într-un așa-numit coșmar, iar mâine totul va reveni la normal.

2. 26 martie – a 12-a zi de carantină

Ștefania Lazăr

Ziua 12 de stat în carantină...evident că tot programul și toate obiceiurile îmi sunt date peste cap, trebuie să mă obișnuiesc și să mă adaptez acestei situații...spun să mă adaptez faptului că nu pot ieși afară, am întrerupt relațiile sociale de tipul face to face și le-am mutat în spațiul virtual. În ceea ce privește modul de desfășurare a cursurilor, m-am adaptat rapid, ar doar acestor moduri de predare, nu și volumului de teme și proiecte care a năvălit peste noi în această perioadă.

Ce poți face stând în casă atât timp...și nu se știe cât va mai dura; obiceiurile generale se rezumă la gătit, teme și proiecte pentru facultate, curățenie și dezinfectare, vizualizare de filme, citit, petrecerea timpului cu familia...

Ziua de astăzi pare că a trecut mai repede decât toate celelalte...evident că atunci când ai ceva de făcut timpul capătă o altă viteză...M-am trezit cam târziu (asta a devenit o obișnuință, sper să mă adaptez repede la program când vom fi din nou liberi ☺), am început să fac puțină ordine prin casă, să pun lucrurile la locul lor...cu atâta activitate de dimineață simțeam că mi se face foame, așa că am mers să ajut la pregătirea mesei. După ce am terminat de mâncat, am zis să aprind puțin laptopul, să văd ce se mai întâmplă în mediul virtual (mai ales că urma să avem un curs online), descoperind cu stupeoare noi teme, noi proiecte cu termene limită...în sfârșit se apropie ora de începere a cursului, m-am conectat pe Google Meet și așteptam prezența profesorului. După terminarea acestui curs, am simțit nevoia de puțin aer curat, proastă...așa că am petrecut puțin timp în curtea casei...la soare, singură cu gândurile mele și speranța de a reveni totul la normal în cât mai scurt timp.

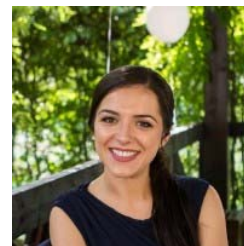
Am revenit în casă după ceva timp și am observat laptopul de pe masă care mă striga să îi rezolv câteva teme...așa că m-am apucat de noi teme și proiecte care, cu toate că aveau un termen limită mai îndelungat, am preferat să le rezolv din timp...cum reușeam să trimit o serie de teme, cum primeam alta nouă, era un fel de schimb ☺.

Am terminat într-un final și o parte din teme, restul le lăsasem pe ziua următoare, pentru că un gând pofticios mă cuprinsese, ci anume niște clătite delicioase ☺, așa că m-am apucat de treabă (noroc că avem provizii de făină ☺). După ce mi-am satisfăcut această poftă alături de familie, m-am alăturat tentației de a transforma acea seară obișnuită într-o seară de Netflix, cu popcorn și suc (să îmi amintesc de Cinema). Spre dimineață simțeam cum mi se așterne o greutate deasupra pleoapelor, așa că am mers spre pat, cu gândul că mâine este o nouă zi provocatoare de a găsi soluții pentru a accelera timpului și, implicit, a acestei perioade.

Consider că în această perioadă grea prin care trecem cu toții, unii mai afectați decât alții, unii cu servicii, alții în șomaj sau dați afară, unii cu dreptul de a părăsi încăperea cu motive bine întemeiate, alții în carantină totală, unii cu provizii, alții fără...există totuși și o parte pozitivă pe care ar trebui să o sesizăm...faptul că planeta și-a redus din poluare, că suntem sănătoși și nu ni se cere decât să stăm în casă...și nu în ultimul timp, cred că oamenii ar trebui să învețe ceva din această întâmplare, și anume de a aprecia maxim libertatea, de a petrece cât mai mult timp cu prietenii și persoanele apropiate de fiecare dată când au ocazia, mulți elevi probabil o să iubească să meargă la școală deoarece cursurile online pot părea mult mai dificile și solicitante decât cele obișnuite.

3. Dragă jurnalule...

Adina Lupu

Astăzi m-am trezit cu greu la ora 8. M-am spălat în grabă pe fața și pe dinți, mi-am aruncat geaca peste pijamale și am plecat cu cainele la plimbare. Nu are sens să mă preocup de ce o să zică ceilalți că am ieșit în pijamale pentru că rareori mă întâlnesc cu cineva, iar atunci când o fac este o altă persoană în pijamale care își plimba cainele...săau un varstnic ce încalca ordonanța militară și nici nu are curajul să mă privească. 😊

După plimbare am pregătit micul dejun pt mine și iubitul meu, după ce m-am spălat riguros pe mâini, evident. Apoi am dat drumul la mașina de spălat haine, dacă spal duminică mă simt soacra-meă că pacătuiesc și mă sună de la capatul lumii ...mi-e mai frica de morala ei decât de ce zice Dumnezeu.

M-am decis să mă schimb totuși în haine de “afară” doar că să îmi ridic spiritul un pic și să nu mă simt ca un “couch potato” toată ziua. Ieș din baie mandră de hainele mele și mă întâlnesc cu privirea surprinsă a iubitului meu “DA UNDE MERGI?!?!?” Eu: “Pe canapea” ...și plec plictisită să îmi deschid laptopul. Deschid cosmarul și *BLING BLING BING POP BEEP POP* (asta e sunetul a n-shpemii de teme și requesturi de făcut). 😊

E ok...nu, chiar e ok...poate că stresul și anxietatea pe care mi le provoacă facultatea sunt menite să mă facă să uit de haosul de afară. Da, sunt sigură că așa e, vorba aia...dacă te doare capul, taie-ți o mână și **BAM!** ai și uitat că te durea capul, nu?

Când m-am apucat și eu mai bine de eseurile de la teorii sociologice contemporane (dacă jobul meu din viitor ar depinde exclusiv de materia asta aș renunța în ACEASTA secundă la facultate... cam atât de tare urasc chinuiala aia de materie) 😊, chiar atunci îl apuca pe boyfriend-ul meu chef de cumpărături. Pentru că a mers cu 110 în localitate și nu mai are permis, l-am dus eu la market și am așteptat în mașină (sunt racită). Zis și făcut!

Am ajuns noi cu plasele de cumpărături în casă și am realizat că trebuie dezinfectate, clar, că doar nu poți pune alimentele așa contaminate în frigider. Am lăsat cofragul cu ouă pe care îl aveam în mână pe blatul din bucatărie și plec să mă spal pe mâini. Mă întorc de la baie și iubitul meu mă întreabă ușor exasperat de ce am pus ouăle pe masă? Eu: “da unde trebuia să le pun?” El: “Nu pe masă! Acolo mâncam! Tu nu ești deloc atentă cu virusul asta! Nu îți pasa!” Eu: “da unde trebuia să le pun??? Putem sterge oricând masa cu dezinfectant” El: “Nu! Mai bine le pui pe jos” Eu: “deci o să stergi podeaua mai apoi?” “

Oricum...ca să rezum totul: am urlat unu la altu, am aruncat cu toate plasele pe jos, am fost foarte aproape să arunc cu cofragul de ouă pe jos (nu am făcut-o! 😊), am lăsat cofragul frumos pe podea...apoi m-am abținut să nu îl calc în picioare când am ieșit nervoasă din bucatărie (nici un ou nu a fost ranit în această ceartă).

Dupa 5 minute m-am intors totusi in bucatarie sa curat alimentele ce stateau acum pe podea. Iau un prosopel, il umezesc bine cu spirt si incep sa curat. BEEEP BEEE BEEEEE BEEE BEEE BEEE BEEEEE incepe si urla alarma de gaz (probabil din cauza vaporilor de alcool) si **nuuu seeee maaaai oprea!!!**...efectiv simteam ca pot sa tai cablul cu dintii numai sa o fac sa taca. M-am dus si am dat cu sigurantele jos. S-a facut liniste si s-a ars si sistemul audio. 😊

Este o perioada dificila pentru viata de cuplu...DA-MI DOAMNE RABDARE...
Cursurile au inceput la ora 13:00, dar eu eram deja cu ochii in calculator de la 11:00 si bateria telefonului era deja pe moarte.

M-am cocosat deja de atatea zile de cand imi fac veacul pe canapea cu nasul in laptop. Simt cum spatelul imi cedeaza, dioptriile imi cresc, cearcanele prind culoare si motivatia mea se duce cat vede ea cu ochiul ala bun...

Cel mai misto e cand ma chinui sa inteleg ceva la curs (online) si latra cainele...ca de...il aude pe al vecinului. Sau bate vecinul la usa ca vrea recomandari, nu e sigur ce router sa isi cumpere 😊. Cand nu mi gasesc castile si vecina s-a apucat de snitele sau renovat (nu sunt sigura). AAAAAAAAAAHHHHHH! (urlet pe interior)

Printre cursuri am facut cam totul pe graba...am mancat repede o ciorba, am aspirat superficial ...cateva ore mai tarziu am reusit sa dau si cu mopul repejor, am programat cainele la veterinar (ca acu' il apuca si pe el). Pe la 20:00 mi-am pus iar pijamalele si am plimbat cainele, pe la 21:00 am reusit sa mancam cina si dupa ce m-am mai cocosat un pic la laptop si am mai terminat din teme am inchis nenorocirea. Zilele in izolare sunt parca din ce in ce mai scurte si asemanatoare, inca un pic si nu mai stiu ce zi e...mi se pare ca timpul zboara...imi dau seama ca e tarziu doar dupa ceata graduala care imi acopera ochii si incep sa nu mai vad pe ecran.

Distanta sociala se resimte si in casa. Desi iubitul meu lucreaza de acasa abia avem timp sa ne vorbim, fiecare sta in camera lui cu laptopul lui. Daca am ceva sa ii spun ii dau mesaj 😊 Vine seara si suntem atat de obositi psihic...de parca ne-am intors de pe camp.

Seara termin cu un ecran si ma lipesc de altul. Dau drumul la Tv...sa vad cum au evoluat lucrurile si sa ma informez despre cele mai noi ordonante militare. Apoi imi vad familia pe alt ecran. Vorbesc si cu bunica, este important sa ii reamintesc zilnic ca daca a trecut prin comunism nu este imuna la virus, dar cel mai bine functioneaza teama de amenda 😊 Dupa tot acest ritual ma pun si eu in pat si incep sa ma relaxez ...si atunci imi aduc aminte ca am uitat sa scot hainele din masina de spalat 😊 F""K Sper sa nu o iau razna! 😊

PS: Spala-te pe maini si nu uita sa platesti factura la Netflix!

4. O zi din viața mea

Adriana Trușcă (Crișan)

Era o zi frumoasă de sâmbătă, ultima sâmbătă din luna martie, un martie cum nu am mai trăit vreodată. Dacă până acum doream să petrec mai mult timp acasă, cu familia mea, iată că acest lucru s-a îndeplinit, dar nu cum aș fi dorit eu, ci în felul în care a dorit Dumnezeu.

Sâmbetele, de obicei aveam treburi gospodărești, nu prea mai aveam timp de joacă cu fetița mea, de dimineața începeam făcând cumpărături, mașina de spălat era și ea ocupată cu treaba ei, apoi în bucătărie, călcat și curățenie, baie și tot ce era necesar pentru a debuta încă o săptămână în care fiecare eram anorați în lucrul nostru.

Ei bine, această sâmbătă a fost una deosebită, nimic din cealaltă, nu s-a mai regăsit, cele gospodărești erau deja terminate, cumpărăturile făcute, dar noi, cei trei, eram altfel, fiecare trist pentru că nu aveau cum să se îndeplinească planurile făcute cu ceva timp în urmă, nici măcar afară să ne jucăm nu puteam, deși vremea era minunată, cerul senin, soarele lucind frumos parcă îmbiindu-ne să ieșim afară, pomii plini de flori, grădinița din spatele blocului râdea de frumusețea și parfumul florilor, iar noi ursuzi și necăjiți, fiecare de ale lui. După ce am servit micul dejun, am început să dezbatem cum am putea să ne petrecem timpul în așa fel încât să ne ridicăm moralul, să ne bucurăm de tot ceea ce era așa de minunat. Atunci, am conștientizat că aveam prea mult timp, că trebuia să găsim activități comune care să ne mulțumească pe toți, așa am început prin a ne juca unele jocuri de care uitasem că le mai avem, apoi a urmat un timp dedicat picturii pentru mine și fetița mea, apoi iarăși joacă și astfel am descoperit că venind seara, timpul a trecut prea repede și noi adulții eram mai copii decât fiica noastră.

Consider că a fost o lecție frumoasă. Dacă, timp de două săptămâni, fiecare am avut doar activități online, soțul cu lucrul de acasă, fetița cu lecții online de acasă, eu online de acasă, deja fiecare aveam un anumit spațiu, bătând la ușă pentru a nu deranja, parcă eram niște străini, niște colegi de apartament, fără să mai simțim bucuria de a fi acasă.

Tehnologia, a fost la mare înălțime, totul online, cursuri online, teme cu grămada, parcă noi nu am mai avea nevoie de nimic altceva decât să lucrăm non-stop, să acumulăm atâta informație, pe de o parte bucurie, aveam suport de curs așa cum mi-am dorit, dar am constatat că anumite foruri au considerat că dacă ne vor ține cât mai ocupați, poate nu vom observa ce se întâmplă în aceste zile, cu care generația noastră nu s-a mai întâlnit până acum, un virus care face prăpăd pe pământ.

Cu o săptămână în urmă am vizionat un film, despre o epidemie, un anumit virus, care producea febra hemoragică, un film mai vechi, față de perioada în care s-a manifestat într-o anumită parte a lumii, apoi am vizionat alt film, tot vechi, dar care vorbea tot despre un virus, în care concluzia era că oamenii în dorința de putere, uită să mai aibă compasiune pentru semenii, uită că și ei sunt făcuți tot din același aluat. Am rămas uimită pentru că asemenea filme s-au produs cu mulți ani în urmă, înainte de a trece noi prin această experiență, dar că, tratau de fapt, probleme care pentru noi sunt fierbinți.

Realizăm că tot prin ceea ce trecem este o situație destul de gravă la nivel mondial și dacă te lași purtat de mass-media în permanență ajungi să deznădăduiești, să disperii și să te sperii. Dar pe de altă parte dacă ai o credință într-un Creator, te lași în voia Lui, nu ești fatalist, dar ai siguranța că totul se întâmplă conform planului Său. Așadar, este important să îți dedici din acest timp și relației cu El.

Timpul acesta, este un timp în care ne putem cunoaște mai bine noi între noi, familia noastră, noi cei trei, fetița noastră aflată la vârsta adolescenței, cât și noi cei doi, care avem fiecare alte

probleme legate de servicii, facultate. Indiferent de tipul nostru de caracter, am învățat cu toții în aceste zile că trebuie să fim maleabili, calmi, temperați și mai uniți.

Nu știm care și cum va fi povestea despre această perioadă, dar am ajuns cumva la vorbele bunicului nostru care spunea că: „Viața este frumoasă, dacă știi să o trăiești!”. Probabil, ca mulți alții, am lăsat să se depună praful peste aceste vorbe și amintiri ale bunicului nostru, dar acum ne-au revenit vii în minte. Dacă vom trece cu bine peste această perioadă, dorim să știm să ne trăim viața, fără să uităm să fim uniți și bucuroși că suntem vii.

Chiar dacă totul este diferit față de tot ce am trăit până acum, am descoperit că lucrurile mărunte sunt cele care dau valoare. Am avut timp în fiecare zi, în această perioadă de stat acasă, să privesc și să mă bucur de fiecare rază de soare, de fiecare floare nouă care a apărut în copacii din spatele blocului, fiecare frunzuliță verde, fiecare tril al păsărelelor și să fiu plină de mulțumire pentru toate acestea.

Am recunoscut, eu în discuția mea cu mine, că am uitat să mă bucur de tot ce mă înconjoară, de tot ce am și am reușit, am uitat să văd zorii dimineții, strălucirea soarelui, a florilor, liniștea aceasta pe care nu am mai avut-o și să îmi scalez din nou totul, să le pun într-o ordine care acum este cu totul alta decât înainte de această perioadă. Mi-am adus aminte, că e important să nu uităm că încă putem să fim copii, că nu trebuie să ne lăsăm duși de valul haotic al rutinelor noastre zilnice, că trebuie să ne bucurăm de tot ceea ce ne înconjoară, că trebuie să ne facem mai mult timp unii pentru alții, să vedem că timpul trece și că nimic nu este mai valoros decât ceea ce semănăm în jurul nostru, aceasta se transmite mai departe.

În aceste zile, mai mult ca oricând, am conștientizat că panica, disperarea și nepăsarea pentru semenii, sunt cele mai des folosite, că dragostea, compasiunea și bunătatea sunt cam rare sau pe cale de dispariție, că omul se lasă purtat de val sau de frică acționând fără să gândească, dacă nu la alții în general, măcar la cei dragi ai lui.

Sunt tristă pentru situația în care suntem ca omenire, nu putem ști răspunsuri la multe din întrebările care ne vin în minte, probabil nu le vom afla nici după această perioadă, dar rămân pozitivă și indiferent de finalul acestei perioade, sunt mulțumită că pot vedea altfel toate lucrurile.

M-am bucurat să știu că poate într-o zi, aceste relatări ale noastre, vor fi citite de cineva mai tânăr, care nu a trecut prin această perioadă de criză....

În încheierea povestirii mele, aș vrea să concluzionez, spunând că viața este frumoasă, dacă știi să o trăiești, deci merită a fi trăită și nu irosită.

5. Jurnal de activități - 29.03.2020

Ana-Maria Fetti

Data de 29 Martie nu am ales-o la întâmplare, am ales ziua aceasta deoarece a fost o zi mai controversată, d-abia acum am simțit că mă simt izolată și fără scăpare, chiar dacă am stat deja "izolată" de 10 zile.

Ce fac într-o zi oarecare de când a început toată nebunia?

Nu cred că fac ceva nou, sau într-un mod diferit. Cred însă că cu toții aveam nevoie de această pauză de care avem parte în tot haosul care se întâmplă zilnic în viețile noastre. Îmi place că s-a întâmplat nebunia aceasta, eu îi spun nebunie pentru că, sincer nu credeam că o să apuc să văd provocarea aceasta cu ochii mei, și chiar să o simt. Totuși, în zilele acestea am stat mai mult cu mine, cu imaginația mea și cu visurile mele.

Citesc poate mai mult, sau îmi doresc asta de la mine dacă tot am acest timp liber, citeam și înainte de toată nebunia, pentru că mi-am propus asta să fac zilnic, să mă dezvolt zilnic și să scot tot ce e mai bun din mine.

Scriu, am un jurnal, cred că îl pot numi jurnal, acolo îmi propun să-mi scriu recunoștințele din fiecare zi, dorințele pe termen scurt, ce îmi doresc să îmbunătățesc la mine, dar cu zilele acestea în care mai mult meditez și gândesc mai profund problemele mele, am făcut o pauză și din a scrie în jurnal.

În zilele acestea parcă am devenit puțin mai melancolică și am prea mult timp să mă gândesc și parcă nu e bine, ajung să aprofundez prea mult în imaginația mea dar și în dorințele mele încât mă panichez deseori. Acum, fac lucrurile puțin mai relaxată deoarece nu sunt presată de timp și deoarece nu mai am toate activitățile de când a început nebunia, eu fiind o persoană căreia nu-I ajunge niciodată timpul. Oamenii spun în general că viața de student e ușoară, credeam și eu asta până să devin student, acum o văd din altă perspectivă. Sunt o persoană foarte organizată, de aceea îmi place să-mi organizez foarte bine și timpul, așadar timpul meu este împărțit între job part-time(6 ore), facultate(proiecte, teme, practică, etc.) și dezvoltare personală(citit cărți, vizionat documentare, filme, seriale), ieșit cu prietenii(ieșit în natură, party-uri, plimbări cu bicicleta), sport(dacă mai am timp).

Lucrurile care îmi lipsesc cel mai mult în această perioadă sunt ieșirile în aer liber, dar cel mai mult cred e nevoie aceea de libertate cu care eram obișnuiți care ireal ni s-a luat brusc. Sincer, pentru mine pare ireal ce se întâmplă, am vizionat foarte multe filme care arătau așa cum arată perioada asta din viața noastră, dar cred că e foarte benefică pauza aceasta pentru toți.

Cum arată timpul meu în această perioadă și cum îl gestionez?

Plictisitor. Plictisitor și fără inspirație, nu îmi aduce nici o satisfacție această perioadă în care nu mai sunt la fel de productivă ca în perioada când "nu aveam timp" și totuși îmi organizez mai bine activitățile și aveam timp pentru toate. Acum, am prea mult timp și nu știu să-l gestionez. Pauza aceasta mi-a plăcut la început, trebuie să recunosc că voiam să stau și să nu fac nimic. Nimic însemnând să nu merg la job și la facultate, credeam că aceste sarcini mă obosesc teribil, dar cred acum, că mă obosește

mai tare perioada aceasta în care stau și nu am nici o dorință sau nici o inițiativă să fac ceva mai mult decât făceam. Timpul, ce să zic de timp, trece mult mai repede în unele zile, iar în altele parcă o zi durează 3 zile, ciudat știu.

Aș vrea să știu cum e pentru alții, dar pentru mine nu e la fel de plăcut așa cum mă așteptam. Am nevoie de activitățile mele și de rutina mea, mă simțeam mai bine.

Cam atât am de spus despre o zi oarecare din viața mea de când a început nebunia, sper să treacă curând și să ne întoarcem înapoi la viața noastră și activitățile noastre de rutină. Chiar cred că avem nevoie de o rutină, de fapt, eu aș numi o disciplină.

6. Jurnal de carantină - 29.03.2020

Renata Trofin

Ziua 9 de stat în casă... M-am trezit la ora 15, pentru că, for some reasons, programul meu de somn a fost afectat în ultima perioadă. Nu doar al meu, din câte am observat. Se pare că toată lumea se întreabă „ce episod din Black Mirror e ăsta?”. În ultima săptămână, am reușit să adorm la ore deloc rezonabile, 6 dimineața mai exact.

Practic tot ceea ce fac toată ziua și toată noaptea este să mănânc și să mă uit la seriale, filme, anime-uri, ted talks și numere de stand up comedy. De asemenea îmi umplu timpul și jucându-mă pe calculator. Jocul meu cel de toate zilele, League of Legends, cel mai enervant și adictiv joc, cu cei mai toxici jucători.

Spre rușinea mea, nu-mi displace acest mod de a face timpul să treacă. Dar sunt conștientă că după o perioadă, acest lifestyle nu va mai fi confortabil. Deja devine plictisitor. Bineînțeles, mă ocup aproape zilnic și de școală, teme și proiecte. Sunt prioritare. Îmi place să realizez temele pe care ni le dau profesorii în ultimul timp. Sau.. o mare parte din ele. Cred că sunt printre puținele persoane care nu se plâng legat de modul în care ne realizăm activitatea școlară. La urma urmei...ce altceva ar trebui să facem? Toată lumea se plânge, dar nu am auzit să se vină cu idei noi și brillante.

Astăzi am rugat-o pe mama să mă lase să merg eu la magazin în locul ei. Dar nu înainte să-mi pun echipamentul: mănuși în mâini, mască pe față plus haina mea de ploaie care mă făcea să arăt ca un mad scientist. După ce a râs de mine 10 minute, mi-a dat să semnez repede o declarație și am ieșit afară. M-am simțit ca atunci când eram copil și mă lăsa în sfârșit să ies afară după ce îmi terminam temele. Era frumos și soare. Am mers agale până la magazin pentru a mă mai bucura puțin de raze. „The sun hits different when it's illegal”, m-am gândit. Venind vorba de asta, o mașină de poliție tocmai trecea pe stradă. Pentru o secundă m-am gândit că m-ar putea opri, which is fine, pentru că aveam hârtia chiar în buzunar. Însă nu s-a întâmplat. Domnii păreau cam ocupați, fredonând manele cu geamul mașinii larg deschis. That's the spirit... I guess. Am râs și am scos repede telefonul să le povestesc și prietenilor mei, după care am continuat spre magazin.

După ce am luat tot ce îmi trebuie, m-am gândit că dacă tot sunt afară, aș putea să-i fac o vizită prietenului meu, să văd el cum face față statului în casă. Bănuiesc că faptul că plângea pe o melodie de a lui Vali Vijelie nu este tocmai un semn bun.

Mă întorc acasă într-un final. Tot mergând, mi-au trecut prin cap 1000 de lucruri. Am realizat că îmi place să văd orașul gol. Gol și însorit. Nu l-am mai văzut nici măcar o dată așa. Era liniște. Nu-mi lipsesc copiii gălăgioși din cartier, să fiu sinceră. De asemenea m-am gândit că mă bucur neșpus să petrec timp cu ai mei. Parcă suntem mai apropiați ca niciodată iar apartamentul nostru se simte mai confortabil ca niciodată. Ciudat. În fiecare zi am stat împreună uitându-ne la filme, gătind și ignorând știrile alarmante de la televizor. Liniște și pace.

Ajung acasă și îmi reiau noua și nesănătoasa rutină, așteptând ora 6 dimineața pentru a putea dormi.

7. Jurnalul unui student care trăiește vremurile pandemiei 2020

Lia Moraru

Dragă jurnalule,

Este duminică, 29.03.2020. O zi frumoasă cu mult soare și familie.

Fiind sfârșit de săptămână m-am trezit destul de târziu, la ora 10:30 mai exact. Mi-am început ziua cu o cafea pe care am savurat-o în curte pe șezlong alături de părinții mei, sora mea și cățelușa Lady. În timp ce povesteam cu familia, priveam în jur cum natura a început să prindă viață. Am văzut copacii înmuguriți, rândunicile care se învigorau în apa din fântână.

Întrucât părinții mei s-au pregătit din timp cu amenajarea curții pentru sezonul de vară am și uitat pentru câteva minute situația cu care ne confruntăm peste tot în lume și de hashtag ul „stăm acasă” care, deși la început era folosit tocmai pentru a ne constrânge involuntar să stăm acasă, acum totul era cât se poate de voluntar.

În această situație, în care statul acasă în permanență ne-a schimbat total viețile, timpul trece altfel, motiv pentru care încerc să fiu eficientă în ceea ce privește studiul pentru facultate, dar în același timp încerc să apreciez ceea ce înainte am subestimat și anume, timpul calitativ petrecut în familie.

Așadar, după ce am petrecut acest minunat timp, am decis să învăț câteva ore pentru a fi la zi cu lecțiile pentru săptămâna ce va urma deoarece a fi student la drept implică lectură zi de zi.

În momentul în care am observat că materia Obligații. Partea generală 1 s-a instalat rezonabil în memoria mea, iar sancțiunile aplicate persoanei juridice din cadrul materiei Penal. Parte generală 2 mi-au clarificat diferențele dintre ele și persoana fizică, am simțit că e momentul să mă reîntorc la familie. În momentul în care am mers în curte, părinții mei pregăteau cina, iar eu, pentru a îndulci situația am pornit muzica pentru a da zilei puțin mai multă culoare. Am început să dansăm cu toții și am râs neîntrerupt până la finalul cinei. După ce mi-am luat rămas bun de la cei dragi, m-am pregătit pentru somn și am început să vorbesc cu prietenii mei, să văd dacă sunt bine cu toții și bineînțeles, să văd cum se descurcă. Fiecare are un stil divers și fiecare caută alte modalități de acomodare la

noua viață. Eu am decis să prezint o zi liniștită care e astfel nu doar acum pe timp de pandemie, ci aproape mai mereu.

Familia mea susține statul în casă și izolarea pentru a fi în siguranță și am acest stil de viață de mai bine de trei săptămâni, iar deși la început mă deranja profund, acum lucrurile stau altfel întrucât mă bucur de ceea ce era cu adevărat important, învăț relaxată și fără a fi sub presiunea de a mă încadra în timp și nu în ultimul rând, mă odihnesc considerabil. Zilele din timpul săptămânii sunt relaxante conform programului întrucât am timp să mă pun la zi cu tot ceea ce am de făcut, de la învățat, până la curățenie și odihnă. Bineînțeles că îmi este dor de prietenii mei, de condusul mașinii, de mediul formal din cadrul facultății, dar încerc să-mi fac carantina cât mai plăcută pentru a valorifica fiecare moment petrecut în această viață deoarece sunt convinsă că totul se întâmplă cu un motiv, iar în momentul în care mă voi putea întoarce la viața mea obișnuită, cu siguranță o voi aprecia mai mult. Vremurile pe care noi astăzi le trăim sunt rare și consider că noi, cei care nu putem fi în prima linie putem totuși să nu-i încurcăm pe aceștia din urmă dându-le și mai mult de lucru.

Un motiv care îmi umple inima de fericire îl reprezintă faptul că, pandemia deși pune în pericol viețile oamenilor, ea contribuie la viața planetei făcând-o să respire mai ușurată ca niciodată datorită scăderii poluării. Un alt motiv de bucurie îl constituie prietenii mei care tratează situația ca atare, unii dintre ei contribuind considerabil la această perioadă dificilă. Unul dintre ei căruia îi merită ascultată povestea este un proaspăt student la facultatea de Drept care încerca și înainte de pandemie să-și gestioneze timpul într-o manieră cât mai eficientă, dar în urma convorbirilor cu el seara, înainte de culcare, am rămas profund surprinsă motiv pentru care i-am cerut să-și povestească și el viața pe timp de criză în câteva rânduri deoarece este un bun exemplu de urmat.

Așadar, *“Bună ziua ! Numele meu este Briciu Matteo-Luca, iar astăzi vă voi descrie o zi din viața în carantină. Această pandemie a virusului COVID-19 a pus întreaga populație la pământ, iar cele mai afectate persoane sunt, din punctul meu de vedere, persoanele extrovertite. E greu să fi în pielea unui extrovertit în asemenea situații. Deși la începutul stării de urgență aveam impresia că voi putea gestiona*

foarte bine situația, ei bine, m-am înșelat amarnic deoarece în ciuda faptului că locuiesc la casă (deci am atât o curte spațioasă cât și o grădină pe care o pot cultiva pentru a-mi ocupa timpul), nu reușesc totuși să-mi satisfac îndeajuns nevoile pe plan social. Astfel că după lungi seri de reorganizare a programului personal am reușit în sfârșit să îmbin viața de student cu cea de adolescent.

Trebuie să mărturisesc faptul că până să ajung să-mi creez programul dorit, carantina m-a ajutat să mă pot apropia mai mult de fratele meu de 11 ani cu care am reușit să am o relație mult mai bună, dar și să mă bucur de mai multe momente alături de familie.

Acestea fiind spuse, o zi din viața mea în carantină arată cam așa:

Dimineața mă trezesc, servesc micul dejun alături de o cafea și mă pregătesc pentru cursurile / seminarele din ziua respectivă la care urmează să particip. În cazul în care orele încep după-masa, de obicei o ajut pe bunica mea la muncile câmpului, dar în unele zile fac și curățenie prin casă, în curte, în grădină, cât să arate totul cât mai ordonat. În mare parte trăiesc din plin viața la sat. După ce finalizez orele din cadrul facultății, las la o parte viața de student și revin la viața de adolescent.

Viața mea de adolescent pe parcursul acestei pandemii este compusă din 90% voluntariat și 10% timp liber. La începutul instaurării stării de urgență, m-am oferit voluntar de a le asigura cumpărăturile persoanelor care se află în imposibilitate de a se deplasa la un magazin alimentar. Dar acest plan nu a dat roade așa că l-am schimbat radical: am inițiat o strângere de fonduri / alimente pentru bătrânii neajutorați și pentru părinții care nu au venituri stabile pentru a le asigura copiilor un trai decent. Așa că de atunci, în fiecare zi mă deplasez cu bicicleta la persoanele din comuna Moșnița Nouă, în care locuiesc, pentru a le asigura traiul necesar pe timpul carantinei.

Acțiunile mele cu scop umanitar au început să ia amploare în momentul în care într-o zi am primit un telefon din partea unei prietene care mi-a adus aminte faptul că avem o sumă mare de bani adunați în Fondul de Donații al Grupului de Dubași din Moșnița Nouă. În acea zi i-am convocat pe toți membrii Grupului de Dubași într-o video-conferință în care am venit cu următoarea propunere: suma de bani să fie împărțită în două jumătăți egale, urmând ca o jumătate să fie donată Spitalului Victor Babeș, iar cu cealaltă jumătate să le asigurăm în continuare un trai decent persoanelor din sat care au nevoie de ajutor. Cu toții au fost de acord așa că m-am pus pe treabă.

După depunerea sumei donare în contul Spitalului Victor Babeș, am luat legătura cu o persoană din cadrul primăriei comunei cerându-i lista cu persoanele asistate social pe care le aveau în baza lor de date. Persoana respectivă mi-a dat multe nume însoțite și de adrese, iar din acea zi continui să mă deplasez cu bicicleta zilnic pentru a le asigura hrana necesară persoanelor care au nevoie.

În urma tuturor deplasărilor și kilometrilor parcurși ajung într-un final acasă, de obicei în jur de orele 21:00-22:00 și mă întorc la cititul materiei pentru examenele din cadrul facultății.

În concluzie, pe perioada acestei pandemii și a carantinei, am reușit să pot am activitate fizică și contact social respectând prevederile ordonanței militare, ba chiar mai mult, am reușit să fac un bine comunității din care fac parte și sper ca până la finalul acestei pandemii să-mi pot ajuta toți consătenii care suferă din cauza acestui virus.”

În final, observ cum pandemia ne determină pe fiecare să ne regăsim și să ne organizăm viețile în așa fel încât să depășim acest moment într-o manieră cât mai benefică pentru fiecare dintre noi. Mai mult, bănuiesc că majoritatea încercăm lucruri noi la care este posibil să și excelăm cum ar fi gătitul, pictura, activități pe care eu personal le-am îmbrățișat cu drag. Este util ca în această perioadă să ne acordăm mai mult timp nouă pentru a ne cunoaște pe noi înșine și pentru a ne dezvolta. Cu toate acestea, trebuie să fim mereu alături, măcar psihic, de toți cei care nu sunt atât de norocoși ca și noi și care se luptă cu virusul. Sper și îmi doresc ca tot ceea ce e mai bun în lume să vină odată cu trecerea acestei pandemii, și totodată, aceasta să reprezinte o lecție de viață pentru întreaga omenire, pentru a aprecia mai mult ceea ce se întâmplă în cadrul ei, căci un artist a spus cândva,” fi schimbarea pe care vrei s-o vezi în lume.”

8. Jurnal – ziua 8

Flavius Rus

30.03.2020, o zi de Luni

Sunt trezit de telefon care a sunat la ora 08⁴¹, am răspuns dezorientat, creierul meu încă nu putea realiza ce se petrece în acele momente. Îmi aduc aminte doar ultimele cifre din acel număr de telefon pe care nu îl aveam memorat, ”te apelează ...396”.

- Aloo! - Zic eu cu o voce somnoroasă, nedumerită.
- Bună ziua, am de transportat o vană și un lavoar până la Nojag, sunt 15 kilometri. Cât ma costă?
– se aude din difuzorul telefonului pe un ton grăbit.
- Ăăă, transport, da. Vă sun în 2 minute că nu pot vorbi acum.

Și închid telefonul, mă ridic din pat, merg spre living, caut repede distanța dintre Deva și Nojag, fac repede un calcul și apelez numărul care mă apelase.

- Bună ziua, am revenit cu telefonul. Vă costă 60 de lei. Sunt 20 de km.
- Și puteți ajunge la 9 în fața magazinului?
- Da, fac 15 – 20 de minute, nu sunt în Deva momentan dar ajung.
- Da e perfect vă aștept acolo, zise omul.
- Ok, va sun când intru în Deva.

Doar după ce am închis telefonul îmi pusesem întrebarea la ce magazin? Zic ”blană” să vezi că după discuția asta mă duc la Deva doar ca să am de unde veni. A fost o discuție foarte simplă și scurtă dar nu știam unde să ajung. Minunat mod de a începe o zi de Luni.

Mă schimb repede de hainele de casă, îmi caut portofelul și cheile de la dubă și plec grăbit spre Deva. Pe mașină mă gândeam la lucrurile și problemele pe care mi le-am analizat cu mare grijă de 2 zile încoace. Ceva îmi dădea o stare de bine, de siguranță, simțeam că am o responsabilitate, mă simțeam antreprenor, îmi analizam obiectivele, știam ce am de făcut cu banii, mă gândeam la denumirea firmei, la felul cum voi proceda cu deschiderea ei, mă gândeam să apelez la o persoană sa-mi deschidă firma de transport, mă gândeam la contabil, deja aveam în cap câteva cunoștințe, asta am făcut tot drumul de la Lăpugiu de Jos până la Deva.

Cu 2 zile în urmă

După 6 zile de izolare fără prea mult contact cu alte persoane decât cu familia am început să fiu frământat de unele gânduri. Era spre seară eram foarte obosit și îngrijorat, faptul că nu mai lucrăm și nu aveam o sursă constantă de venit începea să-și spună cuvântul, efectiv îmi pierdusem chef de orice activitate. În cap aveam doar rata de la bancă, cardul de cumpărături, cheltuielile cu telefonul și ce o să mai apară... stând în pat și încercând să adorm, - era trecut cu mult de ora 01⁰⁰ - mă gândeam la modalități de a produce bani, m-am gândit de la cele mai necurate lucruri - înșelat, furt, efectiv luam în calcul orice

posibilitate - până la a începe să cer bani împrumut, lucru pe care nu l-aș face pentru nimic în lume. În acea noapte nu am putut să dorm decât spre dimineață.

În următoarea dimineață m-am trezit liniștit și ușurat, tocmai mi-am dat seama că aveam în casă lucruri pe care nu le utilizez și le pot valorifica decât să aștept să treacă timpul și să-și piardă din valoare. Mi-am pozat kitul de la Nikon, obiectivele, blițul, grip-ul și le-am urcat pe OLX, apoi am văzut că aveam anunțul cu transport de marfă dezactivat. L-am retușat să arate prezentabil, am schimbat locul de activitate de la Timișoara la Deva și l-am activat.

În prima parte a zilei mă simțeam foarte împăcat cu alegerile făcute, urma doar să aștept să sune telefonul așa că a urmat o zi relaxantă. Restul zilei am citit, mi-am terminat 2 proiecte și am vizionat Asia Express, noroc cu izolarea.

Revenind la ale noastre

Am ajuns în Deva, m-am întâlnit cu persoana respectivă la gară. Am avut un moment de "facepalm" mă gândeam unde Doamne iartă-mă își ține omul asta vana acolo în gară, pe urmă să aflu ca el dorea să meargă cu mine să-și ridice acea marfă. Atunci am simțit pentru prima dată o teamă că o persoană necunoscută se urcă în mașină cu mine, simțeam teama pentru ca acel om să nu fie infectat. Ee, aparențele înșală, omul respectiv era la fel de speriat ca mine.

În cele din urmă am plecat sper acel magazin, am încărcat marfa după care am plecat spre adresa de livrare. Pe drum povesteam despre bănci, bani, datorii. Omul respectiv avea o rată de 1800 de lei pe o durată de 15 ani. Își luase bani din bancă pentru a-și construi o casă de vacanță, acolo unde trebuia sa-i livrez și marfa. Gândul că oamenii se îndatorează pe atâția ani cu o rată destul de mare mă înspăimântă. Mi-am dat seama ca pentru a nu ajunge în asemenea situație trebuie să fac ceva pentru a produce bani fără a munci pentru acei bani, îmi doream ca cineva să lucreze pentru mine. Astfel gândul de a fi antreprenor mă încântă la maxim.

Pe când am ajuns acasă, mi-am rezervat denumirea firmei pe ONRC. Urmează sa-mi finalizez si restul documentelor. Am intrat in izolare fără un job dar ies din izolare antreprenor. Până la finalul zilei am mai primit doua solicitări de transport pe care le voi onora în zilele următoare.

Timpul petrecut în casă, citind, documentându-mă mi-a prins de minune. Pentru mine această carantină m-a ajutat să-mi aranjez gândurile, să-mi fac un plan de viitor, mi-am atribuit obiectivele pe care vreau să le ating.

9. O zi in (auto)izolare - 31.03.2020

Ștefana Baicu

Deja am pierdut notiunea timpului. De cand am renuntat la obiceiuri, cum ar fi trezitul la 7:00 in fiecare dimineata, sa plec la sala, la munca ori la cursuri, m-am cam pierdut. Ce zi e astazi? E marti sau joi? Nu mai stiu ca cata zi de izolare este, inasa stiu ca vor urma mai multe, dupa cum situatia a evoluat destul de drastic. Incerc sa nu las "noutatile" diferitelor programe de televiziune sa ma afecteze prea mult, dar, in acelasi timp, imi dau seama ca nu pot sta nici prea departe de acestea. Deschizi televizorul, afli ca situatia e din ce in ce mai grava. Dai un scroll pe Facebook, un search pe Google, ti se confirma toate acestea.

Ziua de astazi m-a facut sa ma gandesc la toate acele momente in care noi, studentii, oamenii, ne doream zile libere. Ne doream timp pentru noi, timp pentru hobby-urile noastre, cateva zile libere de la job, cateva zile de stat in casa, de vizionat filme sau de citit o carte...lucruri pe care, poate, ne doream sa le facem, dar consideram ca nu avem destul timp.

Ei bine, astazi avem timp. Si maine va fi timp, dar azi trebuie pretuit. De ce sa nu incercam sa vedem partea buna a lucrurilor? Sa consideram ca aceasta este o pauza bine meritata, pe care de mult ne-o doream. Sa ne bucuram ca suntem acasa, poate. Sa petrecem mai mult timp facand ce ne place, relaxandu-ne si bucurandu-ne de fiecare moment mai mult ca oricand. Chiar si asa, ma gandesc la cei dragi mie, la cei mai vulnerabili, si ma rog sa fie totul bine. Astazi, la fel ca in fiecare dimineata, am luat micul dejun impreuna cu o cafea tare, asa cum obisnuiam sa fac alaturi de prietena mea. Nici acum nu ne-am pierdut, inasa, obiceiul, doar ca acum folosim apelurile video. Urmeaza cateva ore petrecute in fata laptopului. Am profitat de aceasta "pauza" si mi-am achizitionat un curs online la care particip aproape zilnic. Dupa studiu, e bine venit putin sport. Chiar daca nu mai pot ajunge la sala, apelez la exercitiile care pot fi facute acasa. Si asa se duce jumatate din zi.

In cealalta jumatate, profitand de faptul ca am venit acasa, unde am curte, ies cateva minute sa iau o gura de aer ori sa ii ajut pe parinti la cele necesare. Spre seara, particip la cursurile online ale facultatii. Nu am uitat nici de lectura, care ma ajuta in fiecare zi sa trec mai usor peste aceasta situatie. Fie ele de dezvoltare personala, povesti sau experiente, invat cate ceva de fiecare data. Dar...oricat de confortabile ar fi pijamalele, mi-e dor sa mai ies din ele. Odata cu atata timp liber, a venit si mai mult timp petrecut in fata laptopului sau telefonului. Fie ca port o conversatie, rezolv o problema, sau citesc noutatile, stiu ca petrec mult prea mult timp in lumea virtuala.

Ce am face, oare, daca n-am avea acces la toate acestea? Probabil am experimenta ceea ce au trait ai nostri parinti/bunici in vremea comunismului. Sau poate ar fi mai bine? Ce ar fi daca nu am avea Internet? Daca Netflixul ar fi ceva de care poate nici nu am auzit? Sau daca telefonul ar putea fi folosit doar pentru apeluri si mesaje? Cred ca am aprecia mai mult persoanele pe care le avem aproape. Poate ca atunci cand stau la povesti cu mama, nu as mai intrerupe-o pentru a-i arata o chestie pe care am vazut-o pe Facebook...fie ea interesanta sau nu. Sau poate ca atunci cand e un film/documentar la televizor m-as putea uita atent, fara ca notificările, mesajele sau e-mailurile sa imi distraga atentia. Dar cum i-am mai vedea pe cei dragi ai nostri, plecati peste hotare? Sau cum am mai descoperi profilului unui prieten

de mult pierdut? Ori cum ne-am mai organiza intalnirile de 5/10/15 ani de la terminarea liceului, daca nu identificandu-ne cu totii pe retelele de socializare?

Fireste, sunt plusuri si minusuri. Parintilor nostri nu cred ca le-ar fi greu sa se detaseze de tehnologie. Dar noua? Dar intr-o zi de izolare? Cu siguranta, usor n-ar fi. Dar nici imposibil. Am citi mai mult. Ne-am bucura mai mult de natura. Am avea mai mult timp de grija pentru cei care au avut, la randul lor, grija sa ne facem "mari". Am avea mai mult timp sa ne rugam seara, inainte de culcare. Sa apreciem ce avem. Sa zambim. Nu stim cum e sa nu avem acces la tehnologie, dar ne-am putea gandi cum ar fi daca...

Sa avem grija de noi! Sa fim responsabili! Sa ne pretuim!

10. Pagini prăfuite

Alexandra Putanu

Cum arată zilele acestea? Nu sunt o persoană ancorată în prezent, mai degrabă suspin după trecutul foarte îndepărtat, pe care nu l-am cunoscut și pe care l-am aflat din povestirile altora. Din nefericire, nu trăiesc continuu în lumea eului interior, evenimentele actuale având un impact asupra mea.

Cu bucurie în suflet, văd natura care prinde culoare, porumbeii sunt aceiași lacomi, care privesc atent la fiecare geam și năvălesc fără milă asupra pâinii aruncate. Apoi, zăresc o vrabie pe creanga unui copac, puțin mai reținută. Corpul ei mic, care pulsează viața privește cu teamă de a se apropia de mulțimea de porumbei nesătui, care se îndoapă fără jenă. Luându-și inima-n dinți se aruncă în necunoscut, răpește o bucată de pită și zboară glorios către un loc ascuns pentru a savura prada. Ici-colo, se ivește câte o figură ușor melancolică, iar apoi se aude un glas plâpând de la un oarecare geam afirmând „corona”. Ne încurajăm reciproc, pe scurt. Ieri, priveam cu indiferență parcul din fața blocului, un tablou normal: un tată își însoțește fiul la joacă. Tatăl avea o atitudine de bișnițar, purta un trening de culoare închisă, gluga bine pusă pe cap și niște șlapi. Era cuprins total de telefonul său. Când realizează că e momentul să plece acasă își strigă fiul „Bulangiule, hai acasă!”. Lumea din jur chiar e plină de umor, iar dialogul la colț de bloc e de-a dreptul savuros. Cu siguranță, bărbatul plin de haz și personalitate, ar fi putut trece ușor în operele lui Ion Luca Caragiale.

Sunt de părere că orice s-ar întâmpla, nimic nu ne poate opri să ne trăim viața, nu poți pune stop vieții. Omenirea a avut pe umeri războaie grele, foamete și alte nenorociri. Îmi e dor de zgomot, aștept cu nerăbdare să aud glasurile pe tonuri diferite ale copiilor sau discuțiile în fugă ale vecinilor. Îmi lipsește aglomerația din autobuz, bătrânii cu poveștile neobosite și revoltele legate de locurile ocupate de tineri. O întrebare învechită mă face să zâmbesc „Nu aveți bănci la școala?”. Cum să te superi pe ei? La amurgul vieții vor respect de la noi și admirație.

Ce pot adăuga? Mă uit la o reluare a unui serial și observ că mereu e ceva nou, o secvență care mi-a scăpat în trecut. Îmi e oarecum teamă să încerc altceva. Teamă de necunoscut pornește de la obiceiuri mărunte. Îmi găsesc liniștea în cunoscut. Cu siguranță, ne sperie situația actuală pentru că este nouă. Nu știm cât va dura și care sunt urmările.

În această perioadă am cunoscut un om speriat, speriat de moartea care se apropie. De ce ne temem de ceva inevitabil? Fie că e acum, fie că va fi mâine, tot va fi... nu suntem pregătiți să ne aruncăm într-o mare de necunoscut. Vecinii mei s-au înarmat cu alimente, îmi era teamă ca nu voi avea ce să cumpăr, că voi muri de foame în final. Priveam cu ochii în ceață mulțimea care abuza rafturile. Am cumpărat în limita bunului simț și am plecat spre casă cu inima aproape dezgolită. Omul nu poate să fie rațional în fața întunericului. Nimeni nu vrea să fie următorul. Ne e teamă să vorbim despre sfârșit.

Când eram mică și obișnuiam să-mi petrec timpul cu bunica, deseori mergeam la înmormântări. Acestea erau un eveniment principal în sat, uneori dacă aveai puțin noroc te întâlneai cu o rudă îndepărtată. Evident, bârfa era la ordinea zilei. Am întipărite în minte părți din fraze abuzive „Nu e cam aranjată fiica lui? Nu prea suferă după răposatul...”, la care bunica adăuga, prefăcându-se că nu a auzit „A murit de tânăr!”, când cel în cauza avea peste 90 de ani. De altfel, acestea erau cuvintele rostite de bunica pentru orice eveniment nefericit. Ușor am început să pierd sensul natural al respectivei vorbe. Presupuneam că toți oamenii au o parte a lor tânără, pe care de cele mai multe ori o ascund atât de bine, încât stai și te gândești că au fost mereu bătrâni și morocănoși. Nu vedeam tragicul prezent,

omul decedat îmi era mereu străin. Era un prilej de veselie să fiu prezentă dintr-un anume motiv: un oarecare individ avea o pungă cu monede sau, în termenii bunicii „creițari” și trebuia să-i arunce. Aveam un țel, trebuia să identific omul, să câștig cât mai mult și ulterior să-mi văd de viață. În momentul în care, tot cercul se finaliza, plecam acasă. Bunicul ne aștepta fiind de cele mai multe ușor adormit. Însă, nimic nu-l putea să-l oprească să o ispitească pe bunica. Aceeași propoziție o murmură veșnic „A fost multă lume?”, iar draga mea bunică rostea detaliat cele petrecute: cine a fost, cine nu a fost, cine a plâns mai tare, pe scurt ochii ei erau asemenea unei oglinzi menite să plăsmuiască o lume în propriul declin. Lumea aceea era mai vie și mai plină de umor ca oricare alta.

Nu știu cum a fost copilăria voastră, dar știu cum a fost a mea. Toate secvențele copilăriei mele se petrec între un sat cu oameni gălăgioși și plini de sănătate având zâmbetul pe buze, pe de altă parte viața la bloc includea asfaltul încins, jucatul cu păpușile afară și răutățile fetițelor. Toată acțiunea s-a petrecut într-un oraș de lângă Dunăre, loc care îmi provoacă o melancolie sublimă. Dacă aș fi un pictor, aș contura miracolul care se înfăptuia atunci când cerul se interpătrunde cu Dunărea. De ce atribui cuvinte mari unui fapt firesc? Pentru că sunt două cuvinte cu sensuri total diferite. Dunărea a fost mereu misterioasă în ochii mei, iar zilele în care o găseam liniștită, erau rare, dar memorabile. Recunosc, cerul l-am analizat totdeauna, jocul norilor poartă cu ei trecerea timpului. Îmi petreceam ore întregi privind-i. Deseori, poți să zărești un nor cu o formă asemenea unei ghicitori, speri că ai descoperit ce ascunde și fix atunci se schimbă. Oare să fie oamenii asemenea lor?

De câteva zile, fereastra mea a devenit cel mai bun prieten. Aproape spionez vecinii. Uneori îi văd precum niște marionete. Scriu având un zâmbet perfid, am început să-i cunosc mai bine. Cine respectă legea, cine se lasă în voia naturii. Chiar azi a devenit irascibilă o vecină pentru că erau fete în parc, nu știu câți dintre noi își vor pierde complet mințile după această încercare.

O singură întrebare îmi macină ființa... Care ar fi sfatul cel mai de preț acum? Ce ne mai poate salva? Sper să ne salvăm reciproc. Merg să fac cumpărăturile aproape zilnic și constat că lumea nu respectă absolut deloc distanța pe care trebuie să o avem între noi, parcă suntem mai apropiați ca niciodată. În plus, îi văd pe aceiași oameni zilnic, parcă avem o mini ieșire la supermarket. Aș putea să mă angajez cu ușurință acolo pentru că în perioada asta am analizat toate produsele pe care le au, fiecare colț îmi e cunoscut, uneori pot să îmi dau cu părerea despre vechimea unor alimente. Disperarea și disprețul pe care îl găsesc uneori în camera mea, mă fac să plec fără un scop la magazin. Apoi, mă trezesc printre rafturile pline, oamenii oboșiți și același paznic interesat ca lucrurile să meargă. În zilele acestea, paznicul a fost precum o călăuză către un tărâm fermecat. Nu mă simt deloc confortabil să am același drum zilnic, aceleași minute care se pierd pe o cale pustie.

M-am gândit mai mult la perioada asta: ce e bun de aici, ce aș arunca la gunoi și mai ales lucrurile pe care aș putea să le dăruiesc celor din jur. Mă gândeam să ofer mai multe zâmbete. Da, pot spune că sunt și lucruri bune pe care le văd limpede, în urma tristului eveniment. Mi-am dat seama că iubesc oamenii și că îmi place să fiu în preajma lor.

De abia mai rezist între zidurile apartamentului meu, încerc să-mi țin mintea ocupată și călătoresc adesea cu ajutorul imaginației. Mai precis: ieri am fost în grădina bunici și am început să culeg flori, am ales multe lalele, cu toate că ele mă rugau să nu le dezrădăcinez de lângă cei dragi. Pe un ton aproape morocănos le-am spus „Vreau să mă bucur de mirosul și prospețimea voastră în intimitatea camerei mele!”, am afirmat plină de o ambiție îngrozitoare de a poseda frumosul. Toate au început să verse lacrimi amare și le spuneau vorbe dulci florilor din grădină. Mi-am dat seama că am făcut o faptă de neimaginat. Am revenit la un ton mai prietenos, încercând să le înveselesc „Sunt foarte supărată în perioada asta, nu-mi mai văd prietenii, aproape că zilele s-au contopit și urmez mereu un singur fir existențial... M-aș fi bucurat să am pe cineva care să-mi coloreze timpul, cineva care să aibă un râs gingaș, o culoare ademenitoare și multă voie bună. Eu v-am ales pe voi.”, am adăugat multe zâmbete

calde auditoriului. După cele spuse, mi-am lăsat privirea în jos. Nu a durat mult și au început, rând pe rând să mă complimenteze. Una dintre ele stătea mai retrasă și mi-a spus zâmbind „Pot să-ți fiu alături? Însă, aş avea o condiție...”, mi-a tresărit inima auzind glasul acela plătând, totodată era de o frumusețe orbitoare. I-am răspuns îndată „Îți voi îndeplini dorința, promit!”. Știam că fericirea are un preț și voiam să zâmbesc în continuare. Apoi, a adăugat „Sunt cea mică de aici și m-am săturat de bârfele din jur, dar să trec la subiect: vreau să-mi citești proză siropoasă, iar în zilele însorite vreau să fii în apropierea razelor calde ale soarelui și aş mai vrea să-mi spui uneori că sunt frumoasă, chiar dacă știi asta.”, toate acestea erau rostite cu delicatețe. Am îmbrățișat-o îndelungat și am pornit spre camera mea goală. S-a acomodat repede, încercam să-i citesc zilnic. Mi-a spus că și-ar dori să facă parte din jurnalul meu. Multe zile am fost fericite împreună.

11. Student pe timp de criză - 2 aprilie 2020

Andreea Pantiș

A mai trecut o zi a acestei perioade nedefinite. Nu este una ușoară, dar este cu siguranță pentru mulți dintre noi una cu totul nouă. O perioadă care necesită adaptare și răbdare din partea noastră. Este o perioadă în care nu ieșim din casă decât pentru cele cu adevărat necesare, o perioadă în care lucrurile sunt puțin altfel decât cum eram obișnuiți: unii dintre noi încă lucrează, mergând zilnic la serviciu, alții o fac de acasă, alții speră că firma lor nu va da faliment sau că fabrica unde lucrează nu va opri producția. Școlile și universitățile s-au închis de ceva vreme, iar cursurile, lecțiile, verificarea temelor, a proiectelor și a altor sarcini s-a transpus cu totul în mediul online.

În același timp ni se reamintesc periodic măsurile de protecție indiferent dacă este vorba de o reclamă la televizor, de un add pe Youtube, de o postare normală care se finalizează cu un îndemn sau doar de o vorbă pe care o auzi de la un apropiat care își face griji.

Este dimineață acum. Îmi deschid cu mare greutate ochii, ațipesc tot la câteva minute fără să vreau, dar cele șapte alarme par încet-încet să se facă auzite și să-și facă treaba într-un final. Se pare că proiectul terminat aseară târziu mă încetinește puțin în această dimineață, dar mereu mi s-a părut că ideile vin într-un număr mai mare noaptea decât ziua.

Mă motivez și mă ridic din pat. Îmi petrec dimineața cu o ceașcă de cafea în mână, cu multe brișe pe farfurie (a urmat și un mic dejun real după, simțeam doar nevoia să mă răsfaț puțin întâi) și cu nelipsitul telefon în fața ochilor. Adevărul e că în aceste câteva săptămâni de când stau acasă, telefonul meu a suferit, cred, mai mult decât mine, căci s-a ales cu multe crăpături. Dacă de-a lungul timpului a avut cele trei crăpături simbolice așa putea zice, datorită numărului lor care s-a păstrat pentru o durată atât de lungă de timp, acum sunt nu mai puțin de douăzeci și șapte de noi crăpături. Mai exact treizeci în final, un număr simbolic de altfel, bine *clădit* în doar trei săptămâni. Poate că am abuzat puțin de folosința telefonului în această perioadă, dar totul este perfect justificabil (sau cel puțin așa îmi repet eu mie).

Sunt curioasă din fire, iar în aceste momente mai mult ca niciodată. Vreau să știu ce se întâmplă, vreau să aflu vești bune, vreau să știu cum ajută fiecare, vreau să știu că lumea e bine, fiindcă sunt o optimistă convinsă. Așa că derulez, pentru a vedea noutățile de pe Facebook.

Îmi sare în ochi o glumă interesantă pe seama acestui subiect, o glumă pe care pariez că mulți dintre noi au citit-o deja, fiindcă s-a postat și repostat pe diferite conturi de Facebook, Instagram etc, ceea ce mă face să nu-i cunosc autorul sau autoarea din păcate. Dar gluma spunea cam așa ceva: „și poate totul este o mare păcăleală... vom ieși peste două luni din case și vom avea spitale, autostrăzi, școli, drumuri asfaltate”. Mă face să zâmbesc totuși, deși în spatele glumei stă un adevăr trist și totodată o dorință arzătoare a fiecăruia dintre noi.

Derulez mai departe pentru a vedea și alte noutăți. Văd și vești bune. Multe suflete fac donații, susțin campanii, fiecare ajută cum poate, lumea se mobilizează pentru tot felul de achiziții. Cu toate că suntem nepregătiți în fața unei astfel de crize, oamenii demonstrează că pot fi totuși umani și ajută, nu doar blamează. Un articol despre niște suflete din Focșani, puțin mai tinere decât cele amintite anterior, m-a bucurat enorm. Niște elevi produc viziere pentru spitale din bănuții strânși pentru un concurs de robotică care firește s-a amânat. *Ce tineri frumoși* îmi ziceam în minte, *cu siguranță vor ajunge cineva*; mi-aș dori eu, pentru noi toți, ca ei să fie acei *cineva* în țara noastră, dar la urma urmei, sper doar să aleagă ceea ce îi va face de fapt pe ei fericiți.

După ce finalizez micul dejun, încep să lucrez la proiecte, fiindcă am într-adevăr multe. Cam pentru fiecare materie, de pe o săptămână pe alta. Se pare că deși universitatea e închisă fizic, tot reușim să ajungem la ea. Mai apoi lucrez câteva ore și ulterior iau prânzul împreună cu sora mea, un moment perfect pentru a mai povesti cu ea.

După masă mă relaxez cu puțin Nietzsche în micuța noastră curte înflorită, fiindcă am nevoie de o scurtă evadare. Apoi mă reapuc de lucru, până la pauza de pe la ora șaisprezece, pe care o petrec împreună cu sora mea, cu o gustare bună și cu un episod din serialul nostru (serial la care ajungem aproape la zi, datorită acestor săptămâni de izolare; și nu e vorba că serialul nu ar fi extraordinar, dar locuim în orașe diferite din cauza universităților și ne-am promis una alteia că ne uităm doar împreună). După masă încep cursurile de la facultate, așa că următoarele două, trei ore le petrec în fața laptopului. Se pare ca *m-am mutat* cu totul în mediul online în această perioadă.

Cina se ia în familie și se finalizează cu povești îndelungate. Mereu mi-am făcut timp să povestesc cu ai mei, chiar dacă studiez într-un alt oraș decât unde locuiesc ei, dar parcă aceste zile împreună sunt un mic dar pentru noi toți. După, urc în camera mea și fac o videoconferință cu câțiva prieteni. Azi nu este o zi pentru proiecte, fiindcă sunt puțin obosită și mă liniștesc știind că vine weekendul și cum oricum nu am unde să merg, voi avea timp suficient pentru ele.

Așadar în tot răul e și un bine. Mă organizez și firește reorganizez cum îmi e mie mai benefic și fac o grămadă dintre lucrurile acelea pe care tot timpul eram prea ocupată pentru a le face sau începe vreodată. Săptămâna aceasta, luni de exemplu, am avut două ore libere pentru a mi le dedica unui vechi hobby de al meu și anume pictatul, iar în weekend îmi propun să mă înscriu la un nou curs online.

Sfaturi sunt sigură că am auzit cu toții, nu cred că acest lucru ne mai dorim să ni se evedențieze. În schimb ce ar trebui subliniat ar fi să vedem și părțile bune, oricât de infime și neînsemnate ar putea părea. Unii dintre noi fugim de-a lungul anului dintr-o parte în alta, ne salutăm membrii familiei în fugă și poate apucăm să îi mai întrebăm doar cum le merge. Acum luăm mesele împreună, învățăm să prețuim momente care din păcate nu tuturor ne sunt date în viața normală de zi cu zi. Nu mai știm ce înseamnă răgazul, ce înseamnă bucuria clipei, dar avem șansa să le redescoperim. Nu cu toții din păcate. Unii nu mai sunt printre noi, iar alții luptă pentru ca nimeni să nu ne mai părăsească. Dar va veni și momentul lor de răgaz.

Ar trebui să mă bucur de momentele pe care le am cu mine însămi și cu cei dragi mie. Am tot timpul necesar să redescopăr pasiuni, să citesc mai mult, să sortez fotografiile vechi, să fac curățenie printre obiecte și haine vechi, pentru ca mai apoi să le pot dona. Acum am timp să stau, să închid ochii nu pentru că mă pișcă din cauza ecranului, ci pentru că pur și simplu vreau eu. Am timp să râd, să spun o vorbă bună, să mă bucur de grădina familiei, să îngrijesc pomii sau să ud plantele, să învăț o limbă străină nouă. Acum am timp să fac ce nu făceam, și să nu fac ce făceam când nu aveam timp.

Am timpul pe care nu l-am avut în urmă cu o lună, pe care sper că nu îl voi avea peste alte trei sau patru luni, dar de care am obligația să mă bucur acum, fructificându-l la adevărata sa valoare.

12. O zi în izolare – 3 aprilie 2020

Gabriela Iliescu

03. 04. 2020. – o nouă zi de stat în casă, o nouă zi în care nu îmi pot desfășura programul normal. Acum aproape o lună era o zi obișnuită de vineri cu: mers la Facultate, participare la cursuri, luat notițe, mers cu colegile la un suc etc., ieri însă a fost o altă zi izolată în casă. M-am trezit la ora 10 dimineața (dacă nu am ce face, acum dorm mai mult) tot cu aceeași tristețe în suflet, dar și pe față de tot ceea ce trăim. Am servit micul dejun, un croissant cu ciocolată (parcă sătulă și de atâta mâncare cât am consumat zilele acestea), apoi mi-am verificat Mail-ul și Google Classroom-ul cu „teama”, ca nu cumva să fi primit o altă temă, la grămada primită deja. La ora 13 : 00 a început ora de aerobic, care a durat până la ora 14 : 00. Prânzul nu l-am servit, deoarece am considerat că nu făcusem nimic până la acea oră, încât să-l merit. La ora 16 : 00 am avut ora de Limba Engleză, care s-a desfășurat într-un haos, pe Meet, față de acum o lună, în sală: unora nu le mergea microfonul, altora nu le mergea camera, pe scurt o nebunie. Ora s-a terminat la 18 : 00, după care m-am uitat la serialul meu preferat, pe Netflix, Lista neagră, că doar el mă mai scoate din starea în care mă aflu în această perioadă. La cină, mama a copt pâine de casă, mirosul căreia înainte mă făcea să mă simt pentru câteva minute din nou copil, a prăjit ochiuri de ou cu cârnați de casă și salată de roșii cu castraveți, dar nici de această cină nu m-am putut bucura ca altădată. După ce am servit cina, eu împreună cu părinții mei ne-am așezat pe colțar să vizionăm împreună un film. Am adormit târziu, pe la 04 : 00 dimineața (cel puțin eu, deoarece tati s-a culcat mai devreme, fiind nevoit ca a doua zi să meargă la lucru) după mai multe emisiuni în reluare la care m-am uitat, pentru a trece timpul.

Așa s-a desfășurat pentru mine, ziua de ieri, o altă zi în care m-am simțit: iritată, tulburată, de toată situația care se petrece în țară.

13. Student in Timp de criza – 03 aprilie 2020

Bianca Radic

Este ora 7 dimineata, ma trezesc cu ajutorul alarmei si incep sa ma imbrac. In gandul meu apare amintirea zilelor normale, zilele in care aceasta pandemie nici nu era prezenta in mintea noastra. Nu eram constienti de libertatea pe care o avem , de libertatea oferita de obligatiile zilnice. La ce ma refer? Daca aceasta ar fi fost o zi normala m-as fi trezit la ora 5 pentru a pleca spre facultate, m-as fi plans tot drumul ca sunt obosita, ca este prea frig afara, ca nu am gasit hainele potrivite sau chiar de faptul ca machiajul meu nu este unul reusit. Poate totusi as fi fost mai fericita.. Revenind la dimineata aceasta, izolarea ma afecteaza in mod negativ. Sunt o persoana introvertita inasa nu as fi crezut ca stand singura pot sa fiu atat de plictisita, de trista, de neinteresata. Imi doresc doar sa dorm.

La ora 8 am inceput cursul, este singurul pe ziua de astazi si singurul motiv care m-a facut sa ma trezesc la ora 7 dimineata. In doar cateva momente pe fata mea apare primul zambet pe ziua de astazi. Ciudat, nu ? Credeam ca voi avea mai multe motive sa zambesc in aceasta zi...Cel putin asa speram. Profesoara mea preferata imi face ziua mai buna discutand despre aceasta situatie de criza si, linistindu-ne in astfel de momente, ne spune ca totul va trece in curand si ne promite o cafea cu prima ocazie in care ne vom intalni din nou. Este trist sa vezi ca unii oameni ofera atata iubire fara nici o obligatie. Ea este o profesoara al carui nume nu il voi da, cei care o cunosc probabil deja si-au dat seama despre cine este vorba. O cafea. Atat a fost nevoie. Mentionand aceasta promisiune ma face sa imi dau seama ca ea se considera datoare. Pentru ce? Ea este profesoara! Profunzimea gestului poate fi inteleasa de oricine asa ca nu voi mai explica.

Ora trece repede, la 9 soarele este deja pe cer. Inchid laptop-ul si ma grabesc la fereastra. Nu este cald inasa nu asta ma deranjeaza, cel putin 10 batrani sunt in centrul Timisoarei. Ei nu sunt obligati sa respecte regulile ? Mentionez ca politia a trecut pe langa cel putin 4 dintre ei si, observand ca acestia se relaxeaza pe banca, si-a continuat misiunea de a aplica legea trecand cu vederea neregulile batranilor respectivi. Mi-as dori sa fi fost o zi normala, centrul aglomerat, targul de paste si sa aud cantecul domnului batran care sta in fiecare zi in coltul blocului meu si canta muzica veche. Se pare ca el a inteles importanta statului in casa.

Am vrut sa trec peste acest moment si m-am intors la laptop. Il deschid si caut un film. Sper sa gasesec o comedie buna! In ultimul timp simt ca am terminat toate filmele care merita vazute. Am ales sa urmaresc un film vechi, din anii 80. Am ramas impresionata de el. Macar asta sa ma inveseleasca. Timpul a trecut repede.

Este aproape ora 12 si iau prima masa a zilei. Nimic interesant. Cand esti singur te gandesti la tot felul de fleacuri. Am avut timp sa imi pregatesc doua feluri de mancare. Daca tot sarbatoresc ziua mea m-am gandit ca este momentul perfect.

Pe la ora 2 primesc un apel de la parintii mei (singurul lucru care ma trezeste la realitate dupa ce am pierdut notiunea timpului la masa). Zambetul mamei ma face sa imi aduc aminte de casa.. Nu cred ca exista cineva care sa nu se gandeasca la parinti sau la persoana iubita in aceste vremuri. Ne aducem

aminte de ceea ce este cu adevarat important, lucruri pe care pana acum poate nu le constientizam. Stiti cum se spune! Nu iti dai seama de valoarea unui lucru pana nu il pierzi.

Sentimentele parintilor mei sunt usor vizibile in timpul apelului, nu ne-am mai vazut de 2 luni si ceva si dorul este mare. Parintii mei sunt mereu bucurosi de orice realizare a mea, oricat de mica. Poate din cauza faptului ca sunt singurul lor copil. Stam la telefon de ceva timp si simt o presiune tot mai mare. Mi-as dori sa fiu alaturi de ei, sa mananc ceva dulce, sa primesc un cadou si o imbratisare dimineata. Inchid apelul si incep sa plang. Nu stiu de ce sunt atat de afectata de aceasta perioada insa astazi simt ca am atins apogeul singuratatii.

Aleg sa citesc ceva. Continuand lecturarea cartii „Poti cumpara fericirea (si nu e scumpa)”, a lui Tammy Strobel. In aceste momente ma gandesc doar la cat de neadevarata este aceasta afirmatie. Poate in zilele normale da insa in perioada pandemiei, cand nu pot cumpara nici macar mancare sau alte necesitati, simt ca nu pot cumpara nimic care sa ma faca fericita. Cred ca vorba „Banii nu aduc fericirea!”, se aplica pentru prima data (in opinia mea).

La ora 8 aleg sa iau a doua masa pe ziua de astazi, stopand lectura. In timp ce mananc urmaresc o emisiune pe care in mod normal nu as alege sa o vizionez. Daca tot traим vremuri ciudate macar sa facem „haz de necaz,,! Va intrebati ce emisiune am ales? [Acces direct](#). Falsitatea situatiei ma amuza insa lipsa unor informatii mai serioase, mai ales in aceasta perioada, ma infurie groaznic!

Dupa aproape doua ore in care simt ca mi-am pierdut timpul aleg sa inchei ziua si sa dorm. Ma pun in pat si ma gandesc ca poate ar trebui sa mai profit de ultimele momente ale zilei insa, daca pana acum nu s-a intamplat nimic, nu voi spera prosteste la vre-o minune. Poate maine va fi mai bine.

14. Încă o nouă zi de auto-izolare – 3 aprilie 2020

Sorana Diana Blaj

Este 8 dimineața, într-o nouă zi de primăvară, și anume 3 aprilie 2020. Era o dimineață foarte plăcută, un cer senin și păsărelele ciripeau, deschid geamul și las aerul proaspăt și razele soarelui care era puțin timid să îmi pătrundă camera. Am stat câteva minute în fața geamului și am meditat la ce se întâmplă în aceste timpuri și am ajuns la concluzia că planeta avea nevoie de un repaus. Într-un oraș așa aglomerat destul de rar se aud păsărele vorbind în graiul lor, acum mă bucur că le pot auzi în fiecare dimineață. Am fugit repede la baie, mi-am făcut toaleta de dimineață apoi m-am pregătit de timpul meu devoțional din fiecare dimineață.

S-a apropiat timpul să intru pe google meet, astăzi era o zi lejeră, aveam doar un singur curs care era foarte lejer. La curs am vorbit despre afacerii, cum reușesc antreprenorii să supraviețuiască în aceste vremuri de criză și cum am proceda noi în aceste vremuri dacă am avea propria afacere. Cele 90 de minute au trecut repede.

Este 10 și am mers să îmi pregătesc micul dejun, între timp am lăsat muzică pe fundal, deoarece mă relaxează foarte mult, muzică îmi merge pe fundal în majoritatea timpului. Termin de terminat cu micul dejun și mă pun să citesc câteva pagini din Povestea mea de Michele Obama, această carte este o biografie a vieții ei.

Este deja ora 12, nepoțica mea Ruth a venit la mine și am pus-o la somnul de prânz, a dormit vreo 2h. S-a trezit, apoi am început să facem diferite activități, de exemplu la cei 3 ani ai iei a făcut o "obsesie" pentru puzzle-uri așa că am început să facem puzzle-uri, datorită lor am ținut-o ocupată. Am luat prânzul amândouă. Apoi am început să desenăm, apoi am făcut diverse forme cu ajutorul nisipului kinetic, ne-am mai jucat cu jucăriile ei preferate. Timpul s-a scurs destul de repede, se făcuse ora 18, am luat cina împreună cu familia, este unul dintre momentele cele mai frumoase ale zilei, stând toți la masă povestind despre ziua ce a fost, despre evenimentele petrecute și despre ceea ce ne propunem pentru ziua următoare. Am rămas să strâng masa și să pun vasele în mașina de spălat.

Este deja ora 20, am ieșit pe terasă unde am continuat să mai citesc puțin, apoi am luat laptopul în brațe și am început să mai scriu câte ceva pentru lucrarea mea de licență, am verificat mail-ul să văd dacă s-au mai postat materiale de curs pe classroom. Deja se înserase bine afară așa că am mers să fac un dus apoi am decis să continui să mă uit pe Netflix la 100 humans, este un fel de serial/documentar în care 100 de persoane participa la diferite experimente pentru a determina cauzele anumitor factori, de exemplu cum reacționează femeile și bărbații în situații de panică, sau la ce vârstă este omul cel mai capabil de a face lucruri. Am vizionat vreo 3 episoade apoi am decis să mă pun la somn. Că o concluzie la ziua de 3 aprilie 2020, ar fi că trebuie să ne bucurăm de aceste momente, când putem petrece mai mult timp cu cei dragi și să facem ceea ce nu făceam din cauza că nu aveam timp. Eu în aceste vremuri de criză încerc să îmi păstrez optimismul și știu că toate aceste lucruri se întâmplă cu un scop și că noi trebuie să ne bucurăm de fiecare moment.

15. Student în timp de criză – 4 aprilie 2020

Daniela Șuțu

Este ciudat...ciudat cum tot ce ne doream cu puțin timp în urmă era sa avem mai mult timp. Ne plângeam ca nu avem destul timp de iubire, de visare, timp pentru noi înșine, timp să alergăm în dreapta și-n stânga, timp pentru credință sau pentru a citi cartea preferată. Acum tot ceea ce avem este nimic altceva decât...**timp**.

Deși circumstanțele și situația în care ne aflăm nu sunt deloc plăcute, putem profita de această “pauză” de la rutina zilnică și să ne focusăm atenția și pe alte lucruri.

Profesional vorbind, această situație m-a afectat în mod direct și din păcate mi-am pierdut locul de muncă (ca însoțitor de bord).

Mi-a fost destul de greu să accept acest lucru, având în vedere faptul că mă întrețin singură și aproape fiecare dintre noi are cel puțin o rată de plătit la bancă în ziua de astăzi.

Am avut norocul de a-mi găsi un job de birou destul de rapid, în domeniul aviației private, unde pot lucra de acasă în această perioadă.

Așa că în loc să “mă plâng” despre cât este de greu să stau închisă în propria locuință când alții ar da orice să dețină una, am decis să profit de acest timp și să fac ceva constructiv.

Fiecare dintre noi trebuie să fie responsabil și să ajute în măsura în care poate. Pe mine m-a binecuvântat Dumnezeu cu un partener inventiv și cu o inimă mare. Inginer de meserie a venit cu ideea să confecționăm viziere cu ajutorul imprimantelor 3D și să le donăm medicilor și spitalelor pentru a-i ajuta să se protejeze acum când nu se găsesc suficiente materiale de protecție.

În acest proiect s-au alăturat și alți oameni frumoși, reușind să distribuie sute de viziere în Timișoara și alte orașe din apropiere.

Pe lângă turele de lucru pe care le am, cursurile online în cadrul facultății și temele aferente, îmi petrec timpul ajutând la asamblarea acestor viziere care au ajutat și ajută în continuare mulți medici în lupta contra acestui virus.

Putem face lucruri minunate împreună.

Așa că în loc să ne plângem de toate neajunsurile și de gândurile negre pe care le avem, putem alege să profităm de timpul liber și să reflectăm asupra noastră, asupra a ceea ce putem face , a ceea ce putem schimba și îmbunătăți.

Să rămânem optimiști căci toate trec, și în curând ne vom putea relua vechile obiceiuri și să îi îmbrățișăm pe cei dragi nouă , dar poate de această dată vom aprecia lucrurile înzecit știind cât de fragilă poate fi viața.

16. Student în timp de criză

Lorena Vulpe

Totul a început într-o dimineață de miercuri în care m-am trezit să mă duc la facultate iar pe grupul anului se spama cu multe mesaje despre faptul că va urma să se suspende cursurile. M-am interesat dacă în ziua respectivă se fac cursuri, am auzit că da, m-am îmbrăcat și am plecat către facultate. Dar ghici ce, după două săptămâni, în care nici măcar nu ajunseseam în stația de tramvai primesc două mailuri și zecile de mesaje pe grupuri că s-au suspendat cursurile, așa că am făcut stanga împrejur și m-am întors acasă destul de fericită că am în sfârșit o zi liberă din multe săptămâni extenuante. M-am simțit atât de energică și de bine în acea zi liberă... eram atât de bucurată că în sfârșit am timp pentru mine, însă nu m-am gândit la ce va urma.

În aceeași săptămână am avut ultimele sedințe de la lucru în care se stabilea suspendarea activității profesionale timp de două săptămâni. Eram cu adevărat în extaz când am văzut cât timp liber aveam. Astfel, fără facultate și fără muncă, pot spune sincer că două zile am stat degeaba uitându-mă la filme, jucându-mă și desigur dormind. Dându-mi seama că devin o legumă și ușor ușor mă plictisesc, m-am apucat să fac curățenia în apartament demult dorită, am început să gatesc (lucru de care nu am mai avut timp din vară) și desigur am început să citesc cărțile primite de-a lungul timpului de care nu mă atinsesem până atunci. În aceste momente m-am simțit atât de fericită că în sfârșit am timp să fac ceea ce îmi place, încaț și prietenul meu se mira cãta energie aveam, cãt de bucurată și cu zambetul pe buze eram mereu. Pot spune că acea săptămână a fost una din vacanțele pe care mi le doresc atât de mult și de care m-am bucurat la maxim. Tot în această perioadă mi-am dat seama că timpul meu în general vorbind, este ocupat în mare parte cu facultate și lucru: o zi obișnuită- mă trezesc, plec la facultate, de la facultate merg la lucru și ajung acasă după 20:30, moment în care fac un dus, mă uit la un film, și după adorm, iar ziua următoare de la capăt. Acum mi-am dat seama că de fapt există atât timp pierdut în care ai putea să faci o multitudine de lucruri.

Va spun sigur, în acea săptămână trupul meu era imbatat de fericire, într-o zi nu am făcut nimic altceva decât să citesc o carte de la prima pagină la ultima, iar acest lucru mi-a adus o satisfacție enormă. Însă, după această minunată săptămână, a venit una cu nervi, stres, confuzie și așa mai departe. De ce? Pentru că am început să primesc mailuri de la facultate despre cursuri online- despre care la început nu înțelegeam nimic ce să fac, unde să intru, ce link să accesez etc. Dar pe lângă acestea am început să primesc telefoane de la sefa mea care îmi spune că vom face sedințe online de test cu copiii, pentru a vedea dacă se descurcă. Asta a însemnat să facem sedința cu angajații, să trimit peste 300 de mailuri și mesaje la părinți, să dau sutele de telefoane etc. O muncă de titan ținând cont că platformele online luau amploare pe piață și eu trebuia să anunț toți părinții într-un termen atât de scurt. Au fost câteva zile în care în afară să trimit mesaje și să răspund la apeluri nu am făcut altceva, m-am simțit o centralistă- ca la call center, că să nu mai zic că trebuia să fiu în call-urile cu copiii și instructorii, - am fost secată de puteri până la finalul zilelor. Cu toate acestea, după câteva zile de stres au venit alte zile de relaxare de care am profitat maxim.

Următoarele două săptămâni au fost decente și acceptabile. O dată fiindcă s-au pus la punct orele de facultate și ne-am acomodat cu acest stil de viață online, și a doua oară fiindcă la lucru evoluau lucrurile din ce în ce mai bine astfel încât să rămânem cu salariu în continuare și cu o stabilitate în ceea ce privește sedințele online cu copiii. Să nu mai spunem că aveam și destul timp pentru mine. Acest timp a fost perfect echilibrat în ceea ce înseamnă facultate, job și viața personală. Pot spune că am fost productivă din toate punctele de vedere.

Am ajuns si in a treia saptamana de stat acasa, nu am iesit de 4 zile din casa si lucurile au inceput sa o ia razna... sa nu mai putem iesi afara fara declaratie, sa existe amenzi daca nu respecti ordonanta, rafturi de faina, zahar, ulei si hartie igieneinca goale la market, mult mai putine persoane pe strada, orasul plin de politie si janarmerie, imnul romaniei auzit de la masini de politie care patruleaza pe strazi... o anarhie si un haos extraordinar. Ma interesez putin de situatie, vad ca ia amploare numarul infectatilor, mortilor si incep sa ma simt agitata. La facultate lucurile devin serioase, fiecare profesor ne da teme in parte, dar avand un nivel de lucru ai mult cantitativ decat calitativ. Am inceput sa facem sport online, temele ne fura mult timp ca sa le realizam, in fiecare zi avem cel putin un call de la facultate, lucruri care incep sa ma deranjeze. La munca, lucurile devin stabile din punctul de vedere al sedintelor cu copii, dar pe parte de organizare este un haos total. Astfel incep sa revin la stilul de viata pe care il aveam inainte, neavand timp sa imi gatesc... M-am enervat destul de tare, am inceput sa ma pronunt in fata colegilor, le-am spus profesorilor in mod subtil, la lucru nu mai dadeam randament maxim si aveam discutii contradictorii cu sefa mea in care ii explicam ca nu pot sa indeplinesc atatea task-uri deodata, eu fiind una, sarcinile fiind 20 la numar. Mi se pare ca toata lumea exagereaza si ca toata lumea a innebunit din cauza acestei crize.

Acum 3 zile mi-am dat seama ca pana nu o sa se termine aceasta nebunie nu o sa pot ajunge acasa. Este un risc prea mare atat pentru mine cat si pentru parintii si bunicii mei sa plec din Timisoara si sa merg in Calarasi in contextul in car eu fac 16 ore cu trenul pana acasa si trec prin multe locuri infectate cu Covid 19. In aceste momente il apreciez extrem de mult pe prietenul meu pentru simplul fapt ca prefera sa stea cu mine blocat in Timisoara din solidaritate decat sa plece acasa la el in Hunedoara.

Suntem in 4 aprilie si peste doua saptamani este Pastele pe care il voi petrece cu prietenul meu blocati in Timisoara. Ma simt atat de trista si cand ma gandesc ca de Paste nu voi fi acasa langa familia mea ma face sa lacrimiez... Imi este dor de familia mea, nu am mai vazut-o de la Craciun. Imi este frica pentru ei fiindca mama mea e asistenta si bunicii sunt la o varsta vulnerabila. Chiar daca vorbim aproape zilnic la telefon si uneori ne si vedem pe WhatsApp, imi este foarte greu stiind ca fix astazi cand am vorbit cu mama, mi-a spus ca s-ar putea sa intre in izolare dat fiind numarul mare de pacineti infectati din Calarasi si posibilitatea ca se va infecta si ea. Ma doare sufletul sa stiu ca in momentele astea de criza ei sunt vulnerabili, iar eu sunt atat de departe de ei si nu pot sa ii protejez. Este foarte greu sa te gandesti ca majoritatea oamenilor sunt acasa si petrec acest timp cu familia in timp ce eu sunt in Timisoara unde lucrez, sunt la facultate online si incerc sa fiu bine pentru familia mea ca sa nu isi faca atatea griji pentru mine ca sa se protejeze pe ei. Mi-as dori sa fiu acum langa ei sa ii tin in brate si sa povestim. Nu as putea sa ma iert daca li s-ar intampla ceva atat timp cat eu sunt blocata aici, in loc sa fiu acolo alaturi de ei.

Incerc sa nu ma mai gandesc la astfel de lucruri si sa fiu pozitiva, vazand partea plina a paharului: acest timp pot sa il fructific pentru mine, sa fac ceea ce imi place si sa refleectez asupra mea si a ceea ce voi face pe viitor. Pana la urma, aceasta pandemie are si partile ei bune: intreaga lume a luat o pauza din tot ceea ce facea, acum e momentul perfect sa fim mai atenti asupra propriei persoane si asupra pamantului care in sfarsit rasufla usurat de la atata poluare. Ca sa nu mai zic ca imi pare rau pe de o parte ca se fac restructurari aproape peste tot, dar pe de alta parte imi pare bine ca voi avea noi oportunitati de angajare care sa imi ofere un viitor mai bun.

Sunt multe de spus si de explicat in aceasta perioada de criza, dar tot ce pot spune in momentul acesta este ca imi doresc sa revina totul la normal, sa pot pleca acasa, sa imi vad familia sanatoasa si sa pot reveni la facultate si la munca in mod fizic.

17. Sambata, 4/4/2020

Iasmina Trendo

Draga jurnalule,

Am venit de 2 zile acasa. Acasa la tara, la aproximativ 100km de Timisoara. Acasa, unde oamenii s-au conformat si au inteles in ce situatie ne aflam, unde se respecta regulile intr-un mod in care nu ma asteptam. Sunt surprinsa placut. E cald si bine! Doar ca de aceasta data nu mai este nimeni pe strada sa se bucure de razele calde ce mangaie asfaltul.

E un sat mic, in total 3 strazi putin mai lungi, cu aproximativ 300 de locuitori. Aici locuiesc oameni minunati care stiu sa creeze amintiri si scene frumoase. Vara vezi trecand oameni imbracati frumos, colorat, viu, pregatiti pentru a ajunge la lac si a face o baie racoroasa. Iarna, fac bob-ul zeci de sanii si se dau de-a lungul unei strazi. E momentul in care auzi cele mai multe rasete si tipete de bucurie, ale unor persoane de toate varstele.

Acum este primavara. Copacii sunt in floriti deja de mult, iar la fiecare adiere de vant cerul se umple de petale mici si parfumate. Cel mai frumos peisaj! O imagine mirifica, de-a dreptul! Doar ca acum privim aceasta "ninsoare" de petale pe un patrat mic, pe un geam.

Si totusi, ma bucur ca am o curte. Ma bucur ca dimineata nu mai sunt trezita de catre o alarma, ci adevarata alarma este cocosul din gradina bunicii. El da tonul, dupa care vreo 10 gaini incep ziua productiv. E galagie, dar iubesc aceasta galagie. La Timisoara oricum la 7 dimineata auzeam tramvaiul care trece prin lateralul blocului meu.

E totul atat de frumos, dar atat de trist. Este pustiu, ceva nou decat in alte dati cand veneam si toti erau la banci in fata caselor, pregatiti sa mai zvoneasca ceva. Este pustiu... E atat de pustiu ca iti e dor sa auzi si barfele batranelor, care altadata te suparau. Amuzant. Stiu.

M-am trezit cu dorinta de a scrie aceste lucruri. Eu oricum iti impartasesc lucrui mereu, jurnalul meu. Imi tremura inima si nu stiu daca de bucurie ca sunt acasa sau de tristete ca Ocna mea draga nu mai e la fel.

Imi beau cafeaua. Langa mine il am pe porcosorul meu de Guineea, ScoobyDoo. El duce aceeasi viata buna indiferent de zi. Mananca, se joaca si doarme. Daca ar sti ce se intampla de fapt in realitate...ca lumea se duce de rapa usor, usor...

E acel moment cand ar trebui sa se auda toaca, sa prevesteasca venirea Sarbatorilor Pascale. Nici macar atat nu se mai aude.

Mai tarziu.

Nu trece mult timp insa, si se aude o masina de politie claxonand la vecinii mei. Cu doua case mai jos. Urmand sa vina si o ambulanta care a intors tocmai in parcare din fata casei mele si care s-a oprit tot acolo. Ce se intampla? Apoi o aud pe mama “Au venit la Mira. A nascut saptamana trecuta, iar ieri a venit acasa. Nu stiu totusi cum a venit acasa pentru ca a nascut la spitalul Odobescu, din Timisoara, spital care se afla in carantina.”

Mi se parea ca nu e adevarat. Am iesit sa vad desi stiu ca nu am voie. Era ceva ingrozitor...erau oameni imbracati in alb, urati, ca in filmele de groaza. Nu iti venea sa mai crezi ca sub acele costume se afla niste oameni normali. Am ramas cu o imagine pe care nu o voi uita usor. Am plans. Nu stiu daca am plans de teama ca i-am vazut sau de ce se intampla de fapt. Dar, stiu ca mi-e teama de ce urmeaza sa se intample. I-au luat, atat pe mamica, dar si pe bebelus. Mi s-a dat lumea peste cap. Acum sigur vor incepe sa se auda tot felul de zvonuri, intr-un sat atat de mic se imprastie vestea mai repede decat a ajuns ambulanta.

Am aflat ca mamica era infectata cu noul virus ce ne distruge lumea, dar bebelusul ce e cu bebelusul? Toata familia lor este in carantina. Vine politia din doua in doua ore sa ii verifice.

Mi se face pielea de gaina de cate ori aud sunetul acela ce ii atentioneaza sa iasa la fereastra. E groaznic. In acel moment ma gandesc ca tati este in Germania. Si...ca isi doreste sa fie acasa langa noi. Este speriat. Suntem sperciati. E in varsta si are probleme cu inima. Nu poate veni pentru ca s-a declarat zona rosie, si chiar daca vine nu va putea sa stea in carantina la domiciliu. L-ar trimite in alt loc, de unde nu este exclus sa se infecteze de la altii. Asa ca, dupa lungi conversatii l-am convins sa stea acolo, pentru ca este in siguranta momentan. Si oricum sistemul lor medical este mai bun...Incerc sa ma consolez cu asta. Te macina si te doare cand stii ca e plecat acolo pentru tine, sa iti ofere un trai bun, sa te tina in chirie, sa iti faca toate poftele si dorintele. Si singurul “multumesc” pentru tot ce face pentru tine sa fie un 10 la examen. Atunci e cel mai bucuos! Cand vede ca suntem ambitiosi si eu si fratele meu.

Aceasta e o zi “normala” de autoizolare. Asta simt eu, astazi, 4/4/2020. O batalie intre ura si iubire, intre rautate si bunatate, intre zambete si lacrimi. Nu e o zi usoara, intr-adevar. Sunt multe stari care se schimba de la o zi la alta. Ma simt ca o opera literara, o combinatie intre poeziile lui Eminescu si ale lui Bacovia. Paravanul este dat de culori vii, de un peisaj viu, dar dupa paravan totul este predominant de tonuri de gri.

Mi-e dor de zilele bune.

Ajuta-ne , Doamne !

Sper sa treaca repede totul si sa revenim la normal.

18. O zi de carantina 5 aprilie 2020

Denis Aresan

Ora 9 dimineata: Dupa ce ma trezesc, ma duc la baie sa ma spal pe dinti/fata, ulterior imi fac si o cafea si verific mail-urile in timp ce o beau (intr-o zi buna) sau ma joc pe telefon pana o termin.

Ora: 10 Incep sa ma simt putin stresat cand stiu ca am multe teme de facut si caut una de care sa ma apuc (una care pare mai usoara si pe care o pot termina mai repede. Toata chestiunea cu temele tine maxim 2 ore, dupa care mananc ceva si plec la prietena mea(mi-am furat putin caciula singur, pentru ca nu am stat in casa mea pe timpul perioadei de carantina, am stat mai mult pe la prietena mea, pe timpul zilei, dupa care pe la ora 5 ma duc acasa).

Ora 12 aprox: De obicei la prietena mea, stam, gatim, ne uitam de obicei la seriale/filme sa mai treaca timpul. In ultimul timp am inceput sa coloram(o carte de colorat care a fost vanduta la Bastion in timpul unei expozitii) si chiar este relaxant si mai scapi de stres, prima data cand am colorat din acea carte am stat 3 ore si pareau ca au trecut 3 minute ca sa spun asa.

Ora 17 aprox: Cand ajung acasa, stau putin in pat, ascult o muzica sau ma joc pe telefon in speranta ca o sa se faca temele singure. Incep sa ma simt stresat, mai ales daca in ziua respectiva nu am facut prea multe teme si incerc iar sa ma apuc pe seara, dar fara reusita pentru ca nu mai pot sa ma concentrez. De obicei ma trezesc pe un site care nu are vreo legatura cu tema si nici eu nu stiu cum ajung pe acele site-uri sau pe newsfeed-u de la Facebook si dupa ma intreb cum am ajuns aici. 😊 Dupa asta, ori ma pun sa mananc ceva ori mai nou, ma pun sa ma joc un shooter pe telefon cu prietena si inca un prieten, fiecare de la casa lui, macar acum sa respectam distantierea sociala.

Ora 19: Daca mai am timp, ies si putin la alergat pentru ca zilele de stat in casa isi spun cuvantul asupra kg mele , dau o tura de zona scurta, de vreo 15-20 de minute ca nu mai am antrenament. Vin acasa fac un dus si dupa mai stau putin si cu parintii mei, mai ales acum realizez, cat de importanta este familia in aceste timpuri grele. Macar pot spune ca, acum vedem ce conteaza cu adevarat pentru fiecare.

Ora 21-22: Ma pun in pat, mai stau pe Facebook, ma mai joc pe telefon sau pornesc PlayStation-u sa ma joc Fifa pana tarziu, sau altele dupa caz.

Cam asa arata o zi in carantina cu mine!

19. Cum este acasă?

Patricia Lungu

Poate că niciodată nu m-am gândit la zilele în care o să trebuiască să stau doar în casă, posibil am luat asta în răs.

În prima zi când am aflat că o să trebuiască să îmi petrec următoarele săptămâni (ce sper să nu devină luni) în casă eram chiar entuziasmată de idee, cu ce putea să mă afecteze? Ei bine, acum îmi lipsesc plimbările, socializarea cu prietenii, totul.

Aceste zile am încercat să le petrec cu gândul că ar trebui să fac ceva folositor, care să îmi alunge plictiseala și să îmi distragă atenția de la facebook, știri, instagram, telefon. Astfel am început să fac curat prin casă, am găsit lucruri ce, deși la prima vedere păreau inutile și nefolositoare, am reușit să le organizez astfel încât să mă ajute să schimb într-un fel sau altul aspectul încăperii.

Desigur că nu puteam să mă ocup de toată casa într-o singură zi, curățenia a durat cam 4 zile, după m-am reîntors la statul pe telefon.

Încerc să îmi ocup timpul cu gătitul, butonatul telefonului, vizionarea de seriale/filme pe Netflix, comunicarea cu părinții mei și pe lângă astea încep prin a-mi așeza gândurile pe foi, fie ele în versuri fie în proză. Mă liniștește.

Am obosit să văd aceleași știri pe rețelele de socializare, în care la fiecare minut precizează câte un dezastru, la fel și la televiziune.

Deși mă gândeam că mai bine stau fără telefon și fără internet, a fost o zi în care aceste lucruri s-au întâmplat, pe scurt, un scurtcircuit la un stâlp a reușit să ne oprească atât televizorul cât și internetul.

Ce am făcut? Deși pare haios, simțeam că o iau razna, ca mai apoi să îmi dau seama cât de dependentă pot fi de aceste device-uri.

Am câteva jocuri pe telefon ce nu necesită conexiune la internet, doar că au devenit plictisitoare, așa că am ales o carte de Agatha Christie – „Ucigașul ABC” și am început să citesc. Eram atât de prinsă de acțiunea acesteia încât am uitat să verific dacă defectiunea s-a reparat.

La un moment dat mi-am simțit ochii oboșiți așa că am lăsat cartea deoparte și am mers în curte pentru a mă recrea. Recunosc faptul că, o dată cu revenirea internetului nu am mai continuat să citesc în acea zi, însă am reluat următoarea zi, reușind să termin cartea.

Deci, pot spune da, există viață și fără internet. Am experimentat pe pielea mea. Ai nevoie doar de o carte pe gustul tău și garantez faptul că o să uiți de internet și posibil de ceea ce se întâmplă în timpul respectiv în jurul tău.

Statul acasă are atât părți bune cât și rele.

Totuși, sper să se termine cât mai repede această pandemie, pentru a-mi putea relua activitățile.

20. Student în timp de criză

Claudia Floarei

Ehh... am făcut-o și pe asta. Am acceptat provocarea așa că voi lăsa aici o parte din gândurile, sentimentele și trăirile mele despre o zi oarecare de izolare socială din viața mea, așa cum este menționat și în titlu. Pot fi multe de spus și dezbătută chiar o discuție amplă și de lungă durată pe această temă, dar eu o să mă rezum mai pe scurt, deoarece nu vreau să devin foooooarteeee plictisitoare.

Totul a început pentru mine în urmă cu aproximativ două luni și ceva, în momentul în care am ajuns acasă din vacanța petrecută în Italia. Există și la acea vreme acest coronavirus, dar nu luase atât de mult amploare răspândindu-se cu pași repezi pe tot globul. Și până la urmă cine ar fi crezut că acest virus cu coroniță o să schimbe atât de mult și într-un timp atât de scurt viețile tuturor ??? Nimeni. După acea vacanță mi-am reluat activitățile, am început facultatea după o lungă sesiune în care stresul era mai prezent în viața mea decât propria familie; am reintrat în rutina mea normală de zi cu zi fără să dau importanță lucrurilor spuse în mass-media, fiind ferm convinsă că la noi nu are cum să ajungă și că dacă chiar o fi atât de adevărat și atât de puternic se exagerează foarte mult pe acest subiect. Ușor, ușor lucrurile nu au rămas așa, dar nici nu s-au îmbunătățit, mergând din ce în ce mai rău. După aproximativ trei săptămâni de facultate, în care încetul cu încetul instituțiile începeau să se închidă, această nebunie luând amploare tot mai rapid, am venit acasă, în Severin, deoarece și școlile s-au închis, astfel evitând extinderea acestui coșmar.

De pe 12 martie pot spune că viața mea s-a schimbat cu totul. Lucrurile pe care le făceam înainte acum nu puteam să le mai fac, nemaifiind nimic din ceea ce cândva era... Și mă doare pentru că de multe ori trăiesc cu regretul că puteam să fac mai mult decât am făcut până atunci, puteam să trăiesc mai mult clipa prezentului și să mă bucur de lucrurile mici și neînsemnate fără de care această lume nu ar fi funcționat în mod normal. Îmi este dor de plimbările în aer liber, ieșirile în oraș cu prietenii și colegii, activitățile pe care le făceam și problemele pe care le aveam de rezolvat, chiar și după mersul la facultate, zgomotul și aglomerația holurilor ceea ce înainte mi se păreau lucruri banale și normale. Cu toate astea, aceste lucruri "banale" nu mai fac parte din viața mea, timpul oprindu-se-n loc pentru noi toți; dar pentru câtă vreme ? nimeni nu știe sigur. În prezent, singura metodă de a comunica cu cei dragi sunt rețelele de socializare, aceasta tehnologie care ne ajută cât de cât să mai interacționăm. Consider că acum se scrie istoria, iar peste ani, generațiile viitoare vor citii, se vor informa sau poate că vor auzi întâmplător despre ceea ce trăim noi și unii vor râde, alții poate vor fi surprinși, iar altora poate li se va părea ceva normal. Mai devreme sau mai târziu se va termina toată povestea asta, lucrurile vor reîntra pe făgașul normalului, poate că vom da uitării acestui episod sau nu, asta depinde de fiecare persoană, dar trăgând linia la final, singurul lucru dureros pe care îl vom constata va fi acela că foarte multe persoane și-au sacrificat viața într-un mod mai mult sau mai puțin conștient.

Personal, această experiență m-a făcut să iubesc mai mult viața, acele lucruri care mi se păreau monotone și normale în rutina mea zilnică, să mă bucur mai mult de fiecare clipă și moment petrecut alături de cei dragi, dar și să fac toate lucrurile la timpul lor (poate sună a clișeu, un lucru ce de multe ori este pus în teorie, dar nu și în practică, poate că și eu voi uita multe episoade din această perioadă, dar știu sigur că după toate cele trăite în momentul de față, de acum înainte viața și gândirea mea se vor schimba foarte mult).

O zi din viața mea se rezumă într-un apartament și cu foarte multe restricții... Nu am foarte multe de povestit pentru că, fiecare zi este aceeași de când mă trezesc și până când adorm;

cursurile de la facultate le continui ca și până acum, doar că ne-am mutat într-un mediu online care din punctul meu de vedere are atât avantaje, cât și dezavantaje. După ce particip la aceste cursuri virtuale, încerc să-mi rezolv cerințele primite de la profesori (pentru că Slavă Cerului acum nu mă mai pot plânge sau să găsesc vreo scuză credibilă că nu am teme făcute sau că nu am timp pentru ele, cum de altfel ar face orice student). Într-un final, după ce îmi termin tot ceea ce ține de facultate (sau mă rog, o parte din ele), mă apuc să citesc pentru că îmi plac foarte mult cărțile de dezvoltare personală, încerc să fac mișcare, să ascult muzică și chiar să dansez prin casă, să fac curățenie tot mai des chiar dacă știu că am făcut în urmă cu trei zile ”până la urmă nu se știe niciodată ce musafiri pot veni pe la noi” sau mă uit la diverse filme/seriale pe Netflix (ohh... noroc cu el că pot să mai evadez din realitate că altfel o luam razna la propriu..). Nimic interesant, cu aceste activități ”îmi pierd vremea” și eu pentru că ”între patru pereți” nu prea ai multe variante. Efectiv stau și văd cum se scurge timpul pe lângă mine, timp pe care știu că nu-l mai pot da înapoi, timp pe care l-aș fi petrecut altfel, uneori simțindu-mă foarte inutilă, dar revin cu picioarele pe pământ pentru că sunt conștientă că stând acasă am atât grijă de mine, cât și de cei din jurul meu, sănătatea fiind pe primul loc în astfel de momente.

Sunt optimistă pentru că știu că orice început are și un sfârșit și că tot răul este spre bine. Toată povestea asta mai devreme sau mai târziu se va termina, vom reveni la viețile noastre de dinainte și sper ca din tot haosul ăsta să fi învățat o lecție fiecare dintre noi. Este un drum greu pe care trebuie să-l parcurgem cu toții, dar până la urmă fără durere nu am ști să ne bucurăm cu adevărat de momentele și surprizele frumoase ce ni le oferă această călătorie . Fiecare etapă a vieții ne întărește și mai mult, iar pentru mine, fiind și prima experiență pentru că nu am mai trecut prin astfel de obstacole sunt încrezătoare și cu răbdare și timp am convingerea că totul va fi bine pentru că, cineva, acolo Sus ne iubește necondiționat.

21. Dragă jurnalule,

Patricia Mihailoni

Îți voi înșirui totul, căci s-au întâmplat atât de multe în această zi...

E dimineața de duminică, 05.04.2020, iar în camera mea întunecată se aude voinicul ceas ce sună atât de puternic la ora 09:50. Aceeași melodie stupidă, care mă enervează de fiecare dată. Din nou, eu cu ochii pe jumătate deschiși opresc alarma și pun geană pe geană. Urmează câteva secunde de ațipire, iar apoi dintr-o dată tresar: „Cât e ceasul?? Pastilele mele (vitamine pentru imunitate) !!! ”

Mă ridic cu greu, îmi admir freza mea retro în oglindă, dar nu plec în baie până nu îmi aștern patul, căci așa m-a învățat bunica de când eram o copilă. Am ajuns în baie, m-am spălat pe față, pe dinți. Urmează să iau micul dejun cu părinții, pentru a putea lua vitaminele. La masă, îmi trece o idee genială. O pun în practică. L-am întrebat pe tata dacă dorește să pornim mai târziu la o drumeție prin pădure. Cu zâmbetul pe buze și cu o descerețire a frunții mi-a acceptat provocarea. Mi-am dat seama că voi avea o zi pe placul meu, chiar dacă situația în țară e întunecată...din cauza inamicului COVID 19.

Am luat vitaminele și mai erau câteva ore pana la ora 13:00 când ne luam tălpășița spre,, tărâmul cel verde ”. Până atunci, am fotografiat niște flori de primăvară din grădină, un fluturaș rătăcit, un bondar neastâmpărat, dar și cei 9 pisici ai bunicii mele. Pe urmă, am intrat până la bunica mea și ce să vezi? Stătea pe un scaun în mijlocul camerei, palmă în palmă și asculta slujba de duminică la televizor. I-am aruncat un zâmbet șiret și-am lăsat-o liniștită cu Duhul.

Între timp, mi-am făcut o limonadă și-am savurat-o afară, la foișor, printre raze de soare plăpânde. Priveam uimită,dar totodată și pierdută spre ulița care era mai pustie ca niciodată, niciun sătean, niciun nenea care merge cu bicicleta în zig-zag, făcând mai apoi un popas în șanț, chiar și lavetele din fața caselor stăteau triste, abandonate, nu mai erau încălzite de poalele babelor. Mi-am dat seama că în satul meu, oamenii chiar sunt conștienți de pericol și respectă normele, ceea ce m-a îmbucurat.

M-am retras în casă ca să mă îmbrac corespunzător pentru mult așteptata mini-călătorie prin pădurea din apropiere. Tata ieșise afară, era deja pregătit, mă aștepta. Am ieșit și eu, am luat dulăii după noi și-am plecat atât de entuziasmați acolo unde mi-am dorit. Plimbările la pas pe dealuri, prin pădure, chiar și până la munte sunt obiceiurile noastre de mulți ani; noroc cu tata, căci mama preferă să stea în casă, niciodată n-am reușit să o conving... Odoarea pădurii îmi îmbata simțurile. Ne apropiam cu grijă de ea, pentru a nu o deranja. Mă încercam un sentiment de nostalgie. Atât de tăcută și liniștită era, atât de tainică, așa cum o știu din totdeauna, atât de prezentă în viața mea. Fragilă, dar rezistentă în același timp, neștiind să se supere. Știe doar să viețuiască. Indiferent de cât rău îi fac alții , îi tăie copacii, îi rup crengile și frunzele, ea tot se încăpățânează să reziste. Dar nu orice fel de rezistență, ci una demnă și falnică, precum copacii seculari care cresc în ea.

Zi după zi, pădurea a așteptat nerăbdătoare venirea primăverii. A sperat cu fiecare crenguță și rădăcină, că mai prinde o primăvară. La un moment dat luna i-a dat veste bună: călare pe raze de soare blânde, se vede venind primăvara. La auzul acestei vești mult așteptate, pădurea și-a pus străie verzi și a pornit o sărbătoare cât un anotimp de lungă. A ținut să anunțe în cele patru zări că este bine și că a trecut iarna. În semn de mulțumire pentru mândrul soare, care i-a mângâiat călduros crengile în vremurile grele, pădurea a înflorit. Iar florile au răspândit în jur miresme bogate și ametoare.

Ca un copil zburdam prin bălți, uitam pericolele ce ne-ncolțesc țara, uitam de toată răutatea de pe bătrânul Pământ. Am fotografiat un pâraiaș limpede și cristalin care curgea din inima muntelui, mușchii verzi și proaspeți, tot felul de musculițe, dar și pe tata și devotații dulăi. Ne-am întors acasă mulțumiți sufletește, deoarece ne-am dus la bun sfârșit ceea ce ne-am propus. Eram roșii în obraji ca

două mere coapte și stropiți de noroi din cap până în picioare. Ne-am ales și cu o mulțime de fotografii pe care le voi păstra alături de celelalte și cărora le dau o importanță majoră, căci fac parte din viața mea. Peste ani, îmi vor trezi sentimente unice. I-am mulțumit tatălui, pe urmă am fugit să mă spăl și să mă schimb. După aceea, m-am retras în odaia bunicii, am mâncat, am băut un pahar de apă cu sirop de zmeură (zmeură din grădina mea) și i-am arătat pozele făcute. Cu atât drag le privea, încât nu se mai sătura. După o zi cu adevărat reușită, începea să se lase seara peste întregul sat. Am luat cina în familie, am mai povestit, pe urmă fiecare ne-am retras în camerele noastre.

Am avut câteva minute de meditare asupra a tot ce se întâmplă, asupra a tot ce ne umbrește traiul - Covid 19. Pentru mine este de folos acest timp petrecut acasă, deoarece mă ocup cu seriozitate de lucrarea de Licență, de teme pentru respectivele materii, chiar sunt de ajutor și pentru familie, la treburile gospodărești. Să fiu izolată nu mă sperie, nu mă demoralizează, pur și simplu fac ceea ce trebuie, ceea ce mi se cere, pentru binele pe care îl așteptăm cu toții. De ceea ce avem parte poate fi perceput și ca o lecție de viață pentru întreaga omenire. Am uitat să fim noi înșine de mult timp, să fim autentici. Omului îi trebuie atât de puțin pentru a fi împăcat și liniștit. Am uitat să prețuim ceea ce aveam deja...mereu ne-am dorit altceva... Cred că acum plătim prețul...

Anti Covid 19

Întindeți arcul chiar pe loc
Să doborâm orice intrus,
Și cu săgețile de foc
Să omorâm acest virus!

O purtăm așa-n neștire,
Până ne pierdem extazul,
O purtăm la întâlnire,
Și mai ales când nu e cazul.

COVID nouășpe se cheamă,
Unii SARS îl denumesc,
Nu contează, n-avem teamă
De virusul cel chinezesc!

Și stăm acasă, că-i blocat,
Nu mergem nici la prăvălie!
Chiar dacă ni s-a terminat
Cea igienică hârtie.

Tot ce-atingem de acum,
Cu grijă vom dezinfecta,
Și-ntorcându-ne din drum,
Mâinile le vom spăla.

Speranța nu o pierdem, zău,
E lucrul cel adevărat
Că și la bine și la rău
L-avem domnul Arafat

Iar dacă în oraș plecăm
Ca să cumpărăm ceva,
Distanțierul nu-l uităm,
Că-i lung de-n metru și juma' !

Și dacă nu ne descurcăm
Așa cum mintea noastră vru,
Atunci nu descurajăm
Ci apelăm la DSU.

Și dacă cumva mai uităm
De machiaj, nu e scofală,
Că nu se vede când umblăm
Cu mască medicinală!

Că noi de la FSP
Toți la treabă că ne-am pus
Să veghem ce scrie, zău, pe
Știrile de BREAKING NEWS

22. Student în timp de criză

Elena Onu

Toți știm acum subiectul care domină media de toate tipurile, de la social media până la mass- media, acesta fiind COVID-19. Fiecare post de televiziune vorbește acum despre acest virus nou, fiecare ziar, canal de radio abordează acest subiect, spunându-ne de impactul acestui virus asupra omului și a umanității, mai exact portretizând acest virus ca “virusul ucigător”, în alte situații sărind în cealaltă extremă: “acest virus e o simplă răceală”.

Din cauza faptului că acest subiect a devenit extrem de popular și beneficiază de interesul unei întregi populații, mulți oameni ajung să își exprime opiniile, cele extreme ieșind în evidență, atrăgând atenția, unii oameni încrezându-se adesea în ce le apare mai des pe ecran. Nu spun că opiniile sunt greșite sau corecte, dar în momentul în care nu sunt fundamentate cu exemple, statistici și alte informații și în același timp mediatizate agresiv, consider că este grav pentru oameni. De ce? Pentru că în astfel de situații, opinia publică este un element ce trebuie cu atât mai mult stabilizat ca să nu ajungem la panică și isterie. Media are datoria de a informa corect oamenii pentru a-i ajuta să își creeze acea opinie publică sănătoasă. De ce? Pentru că dacă opinia publică este informată greșit, în maniera în care vedem toată panica de a cumpăra măști crezând că te protejează de virus în absența dezinfectării mâinilor cu apă și săpun sau alcool, ajungând într-un final oamenii să se deconecteze de la situația reală, irosind timp, energie și bani pe aceste lucruri. Aici se ajunge din cauza dezinformării, unde oamenii își fac mai mult rău decât le poate face virusul.

Soluția este să accesăm surse de încredere și oficiale atunci când vrem să ne creăm opinii. În loc să citim fiecare articol de pe Internet, mai bine urmărim Organizația Mondială a Sănătății, interviurile liderilor și șefilor de state și ale altor entități care se ocupă cu astfel de domenii și care de-a lungul timpului au dat dovadă de încredere și imparțialitate. Așa, pe baza unui set de informații corecte, putem decide și înțelege fenomenul COVID-19. În același timp este și datoria noastră de cetățeni să fim responsabili, să stăm acasă când așa ne recomandă statul, să nu intrăm în contact cu alți oameni atunci când prezentăm simptome ale acestui virus. Ca să fim responsabili, recomand să ne punem mereu întrebarea “DE CE?”, pentru ca așa putem să înțelegem corect de ce ne este limitat dreptul la educație, la deplasare ș.a.m.d, ca într-un final să știm CE trebuie să facem.

Astăzi mi-am dat seama cât de mult m-am pierdut prin lucrurile pe care le-am avut de pregătit pentru facultate, uitând ce mă făcea să zâmbesc și îmi dădea energie când eram mică. M-am reapucat să fac origami, respectiv, flori, întrucât suntem în anotimpul renașterii și, în acest haos, trebuie să aducem și o pată de culoare 🎨 Origami stimulează creativitatea și simțul frumosului, aduce mereu zâmbete pe fețele celor care îl încearcă, atunci când văd rezultatul final!

Poți găsi foarte multe tutoriale pe YouTube, cum să faci margarete, lalele, trandafiri, zambile, pe care, mai apoi, le poți oferi într-un mic buchet divers mamei tale! 🌸 De asemenea, dacă ai foi speciale pentru quilling, o activitate extraordinară care stimulează minuțiozitatea și iubirea pentru detalii este și aceasta o artă!

Uneori simțim că nimeni nu ne poate înțelege, că unii nu au timpul necesar să ne asculte, așa că cel mai bun refugiu este chiar propria-ți persoană! Dă-ți frâu liber emoțiilor, așterne-ți gândurile

pe o foaie de hârtie sau într-un document pe calculator! Și, hei, poate acesta va fi startul unei dorințe de a scrie mai des! Oamenii trebuie să te audă, prin orice mijloc posibil! 🗣️

Deși în ultimii ani mi-am propus un reading challenge (provocare de a citi anumite cărți), iar acum pare momentul potrivit pentru a bifa câteva cărți pe listă, prefer să folosesc acest timp liber pentru a-mi structura materialele pentru materii la care recuperez singură și pentru a-mi termina temele pentru facultate.

Dar vreau să îmi iau și timp pentru mine și să fac câteva lucruri pe care le-am amânat în ultimele luni, lucruri uitate prin agendă, cum ar fi vizionarea de documentare, actualizatorul DoR - un newsletter împărțit pe mai multe sezoane, care a abordat recent și situația COVID-19 (Jurnal de pandemie), să ascult mai multe podcasturi sau un Ted Talk și, chiar dacă nu pot ieși din casă, încerc să ies din zona mea de confort învățând mai multe despre subiecte de care sunt pasionată, dar despre care nu simt că știu atât de multe pe cât vreau.

Din cărțile pe care le-aș recomanda tuturor, *Învățare* (Educated e titlul original) este una din acestea. A fost inclusă pe listele de recomandări ale multor oameni pe care îi admir și a primit nenumărate premii. Povestea este despre Tara - o tânără femeie care luptă să scape de brutalitatea copilăriei și familiei ei, singura armă pe care o are fiind educația. Cartea mi-a reamintit să fiu mai atentă la oamenii din jurul meu, dar și la mine, m-a învățat despre compasiune, adevăr și greutatea de a alege între noi înșine și oricine altcineva, despre forța legăturilor de sânge și despre cum rupem un cerc toxic. Toată acțiunea cărții pare a fi o poveste cu 100-200 de ani în urmă dintr-un sat uitat de lume, fără metode de a comunica sau rețele electrice, însă povestea Tarei Westover este reală și se desfășoară în contemporaneitate.

În concluzie sunt atât de multe metode de a interacționa cu comunitatea de la facultate, însă, pe oricare o vei alege, nu uita să ai grijă de sănătatea ta, să te speli pe mâini și, cel mai important, să **#staiacasă**.

23. Ziua 21 de carantină,

Roxana Baci

Liniște.

O liniște asurzitoare dacă e să mă-ntrebi. Cam asta se aude încă de când a avansat starea virusului. Se mai aud câteodată semnalele sonore intonând imnul țării. Ca un semn să nu ne pierdem speranța. Că, doar am trecut prin atâtea și atâtea provocări. De ce nu i-am face față unui virus? Am trecut prin războaie, am răzbit pentru pământul nostru românesc, a curs atât de mult sânge și mereu ne-am luptat pentru supraviețuire. *De ce n-am învinge acum?*

Panică.

S-au închis școli, s-au închis Biserici, s-au închis drumuri și se închid uși. Oamenii sunt blocați în casă precum animalele la zoo. Sunt captivi în propriul lor cămin. Economia e posibil să pice. E ca și cum ne-am afla într-o cameră întunecată așteptând lumina de la capătul tunelului.

La început nu s-a panicat nimeni. Toți ziceau că e doar o răceală și uite că ziua de mâine nu-ți mai aduce nicio siguranță. Poți oricând să fii următorul infectat. N-ai de unde să știi. Virusul nu te iartă, iar dacă norocul nu este de partea ta... te ucide.

Timp.

Vă aduceți aminte când ne plângeam toți că nu avem timp? Nu avem timp pentru familie, nu avem timp pentru a termina cartea aia cumpărată pe care s-a pus și praful, nu avem destul timp pentru hobby-urile noastre, nu avem timp să terminăm lista aia de filme/seriale pe care ne-am făcut-o la începutul anului, nu avem timp pentru lucruri pe care ni le doream deși nu aveam neapărat nevoie de ele. Nu avem timp și nu avem timp.

Acum avem tot timpul din lume.

Observ pe rețelele de socializare că fiecare își ocupă timpul cu diferite activități și asta încerc să fac și eu. Citesc, particip la seminarii și cursuri online, plimbări prin natură, găsesc fel de fel de metode pentru a-mi ocupa timpul liber.

Poate că tot ce a adus acest virus, pe lângă cele evidente, este cea mai mare lecție pe care o puteam primi noi ca oameni, cea de a fi recunoscători.

Am o listă pentru care sunt recunoscătoare, iată câteva exemple: pentru faptul că am un acoperiș deasupra capului, pentru că am o familie iubitoare, pentru prieteni adevărați, pentru înțelepciune, pentru că sunt sănătoasă și pentru că și persoanele pe care le iubesc sunt la fel.

Ne-am pierdut în jungla urbană și am uitat să apreciem lucrurile ce ne înconjoară.

Am uitat să prețuim ce avem. Mi-aș dori ca aceea ce va urma să aibă un impact benefic pentru toți.

24. Student în timp de criză

Luciana Tiugan

De cateva saptamani Romania trece printr-o perioada foarte dificila din pricina acestei pandemii care s-a napustit asupra ei. Din cauza acestui virus, facultatile au fost inchise, continuandu-si activitatile in mediul online. Sincera sa fiu, nu ma asteptam sa traiesc asta, sa fiu nevoita sa stau in casa, sa nu pot merge la facultate. Imi e dor sa ma plang ca trebuie sa plec cu o ora mai repede de acasa ca sa ajung la timp la cursuri, ca e frig si ninge sau ca e prea cald. Acum mi-as dori sa fiu fizic la facultate, sa imi vad colegii, profesorii si sa putem discuta face-to-face, nu prin intermediul unei platforme online.

E trist sa stai numai in casa, uneori ma simt intr-un arest domiciliat, doar ca imi lipseste bratară. Nu avem voie sa iesim afara decat daca avem o urgenta, dar si atunci pe baza de adeverinta, nu avem voie sa iesim din casa sa luam o gura de aer fara sa ne opreasca politia. Dar consider ca totul raul o sa mearga inspre bine, totul se va rezolva si lucrurile vor intra in fagasul lor normal. Cum bunicii si parintii nostri ne povesteau despre razboi, revolutie si crize economice, asa le vom povesti si noi copiilor si nepotilor nostri despre aceasta pandemie care ne-a imobilizat in casa.

O sa va povestesc o zi din viata mea de cand stau in casa...nu cred ca o sa fie foarte captivant ce o sa va povestesc, dar promit sa ma straduiesc. Pai, deschid ochii de obicei in jurul orei 8-9 dimineata, mananc ceva si ma apuc de exercitiile zilnice pe care le fac pentru a avea un stil de viata mai sanatos si pentru a nu ajunge la 100 de kilograme. Imi termin antrenamentul, fac o baie si mai mananc ceva inainte de a intra la cursurile online. Imi iau laptopul in brate si ma instalez comod in varful patului (cred ca este si o parte frumoasa in aceste cursuri online) si astept inceperea cursurilor. Dupa cateva ore de amorteala buna, termin cursurile si incep sa ma plang parintilor ca primim prea multe teme, ca suntem mult mai solicitati decat eram cand mergeam fizic la facultate, fiind foarte nemultumita de acest lucru.

Pe la ora 17:00 de obicei merg mereu la bunica mea. Nu va ganditi ca scap din casa si trebuie sa ma deplasez la ea, mi-as fi dorit asta...haha, daca nu am fi stat in acelasi bloc. Merg la buni, mai stau cu ea de povesti, o ajut cu treburile prin casa si o sun pe mami sa vina si ea sa ne jucam remi, altceva mai interesant nu stiu ce am fi putut face in casa. Cred ca in toate aceste lucruri care se intampla exista si o parte buna, aceea ca ne putem petrece mai mult timp cu ai nostri, mie chiar imi era dor sa stau cu ei ore in sir la povesti sau sa ma joc remi, deoarece inainte eram tot pe fuga, veneam acasa la 2-3 saptamani si atunci nu stiu daca apucam sa stau 2 ore adunate cu ei.

Dupa ce vin de la bunica, ma pun din nou in pat, imi iau laptopul si ma uit la serial pana ma fura somnu, iar a doua zi o iau de la capat.

Sincer, nu-mi place viata mea de acum, nu mai pot face ce faceam cand eram in Timisoara, imi e dor sa ies cu fetele la un suc, sa ies afara si sa nu ma opreasca nimeni pe strada sa imi ceara socoteala, sa merg la facultate, sa merg la lucru. Din pacate, sunt multe activitati pe care nu le mai pot face, dar cum am spus si mai sus, consider ca totul raul se va transforma in bine cat de curand. Consider totul o experienta din care avem cu totii de invatat, vom invata sa ii apreciem mai mult pe cei dragi noua si sa nu ii neglijam, vom invata ca viata e frumoasa si trebuie traita din plin, iar tot ce este rau trebuie privit dintr-o latura cat mai pozitiva.

Sper ca nu v-am plictisit foarte tare, dar asta e cam ce face eu intr- zi de stat in casa. O imbratisare mare virtuala.....semnat LUCIANA.

25. Student în timp de criză – 6 aprilie 2020

Lorena Țolea

În momentul în care scriu aceste rânduri, azi, 6 Aprilie 2020, a trecut aproape o lună de când sunt în autoizolare. O lună în care mi-am părăsit locuința doar pentru câteva cumpărături. Încă îmi vine greu să cred că aceasta este realitatea pe care o trăim.

Dar parcă totuși nu îmi este atât de greu pe cat pare. De mică am fost o persoana introvertită, fără prea mulți prieteni și în niciun caz dornică să petreacă cât mai mult timp afara, interacționând cu alte persoane. Poate tocmai din acest motiv nu mă simt privată de libertate, pentru că viața mea nu s-a schimbat atât de mult, comparativ cu a altor persoane.

Natura jobului mi-a permis să lucrez de acasă. Amuzant este faptul că îmi luasem home office cu o săptămână înainte de instaurarea stării de urgență. Simțeam parcă nevoia de a sta puțin departe de oraș și de birou. La câteva zile după, am primit înștiințarea că activitatea noastră se va desfășura din confortul propriilor locuințe. Nu m-am supărat, chiar m-am bucurat că mă pot proteja mai bine de acest virus, care lua din ce în ce mai multă amploare. Însă nu puteam să nu mă gândesc la persoanele care nu aveau acest privilegiu, și erau expuse la riscul îmbolnăvirii. Mi-am dat seama că sunt una dintre persoanele norocoase în aceste momente.

Totuși, ziua are tot 24 de ore și în autoizolare, care par greu de umplut, mai ales când se termina programul de muncă sau chiar mai rău, atunci când nici măcar task-urile de la job nu se întind pe cele 8 ore. Am ajuns să fiu mult mai productivă în această perioadă, deoarece „scutesc” câteva ore cu deplasare până în oraș și înapoi spre casă, timp pe care îl folosesc pentru a face activități pe care înainte nu aș fi reușit, oricât de mult mi-aș fi dorit.

În primul rând am început să gătesc mai des. Nu știu cum sunt alte persoane, dar eu iubesc să gătesc. Prin prisma unor preparate internaționale mă simt într-o vacanță gastronomică în jurul lumii. Astăzi sunt într-un mic restaurant din Cinque Terre, savurând o porție de paste, mâine în inima Hong Kongului, bucurându-mă de preparatele tradiționale din bucătăria chinezească. Și așa în fiecare zi mă bucur de un mic colțișor de lume, pe care sper să îl pot și vizita odată cu reîntoarcerea la viața pe care o aveam.

Un alt lucru pe care îl fac în fiecare zi este sportul. Înainte de această pandemie eram nevoită să merg foarte mult pe jos, ceea ce mă ajuta să mă mențin în formă. Acum însă, toata activitatea fizică se rezumă la plimbatul dintr-o cameră în alta, în cazul celor mai puțin norocoși care locuiesc la bloc. Internetul este plin de antrenamente accesibile tuturor, fie că dispunem sau nu de un echipament specific. Tot ce ne lipsește este puțină voință.

O altă alternativă este și yoga, pe care o practic înainte de culcare, pentru un somn liniștit și pentru a scăpa de anxietate. Chiar dacă situația în sine nu mă afectează atât de mult acum, sunt conștientă că vor exista repercusiuni, atunci când această situație va lua sfârșit.

Faptul că trăim într-o lume atât de puternic digitalizată și interconectată a mutat până și procesul educațional în online. Și chiar îmi place mai mult decât în formatul clasic. Poate pentru că nu mai resimt oboseala de peste zi și mă pot concentra mai bine la cursuri, poate pentru că e mai comod să urmăresc un curs de pe canapea decât dintr-o banca, nu pot să spun cu certitudine din ce motiv. Sigur, și faptul că sunt la facultate simplifică radical lucrurile. Comunicarea se realizează altfel, materia se predă altfel, tot procesul educațional este altfel. Probabil, dacă mă aflu în postura celor din școala generală sau a celor care urmează să susțină examene precum bacalaureatul, lucrurile s-ar fi complicat. Sper doar că totul se va termina cu bine pentru toată lumea.

Tot faptul că trăim în această lume digitalizată ne ajută să comunicăm cu cei dragi și face distanța mai ușor de suportat. Nu am mai fost acasă de mai bine de două luni, dar toată tehnologia pe care o am la îndemână îmi permite să îmi văd familia și prietenii zilnic. Evident, nu este același lucru, online nu-mi pot îmbrățișa mama sau bunica, nu-mi pot mângâia pisicile de acasă și nu pot simți multe alte lucruri. Dar tot este mai bine decât nimic. Știu sigur că primul lucru pe care îl voi face atunci când va trece această situație fără precedent va fi să merg acasă și să mă bucur de tot ce mi-a lipsit în acest timp.

Era să uit de câteva lucruri mici care îmi fac viața puțin mai frumoasă în autoizolare: cărțile și serialele. Ori de cate ori îmi permite timpul, devorez câteva pagini sau câteva episoade. Coincidența face că toate serialele pe care le urmăresc au lansat un sezon nou chiar în această perioadă. Oare Netflix a știut ceva? Prefer să nu cred în conspirații și să mă bucur de fiecare poveste în parte.

Viața în autoizolare nu este un coșmar, în condițiile în care internetul ne pune la dispoziție atât de multe informații și activități cu care să ne ocupăm timpul. Nu vreau să mă gândesc cum ar fi fost această perioadă fără toată tehnologia și device-urile de care dispunem. Probabil ne-am fi rezumat doar la cărți și televiziune. Dar orice am face, nimic nu se compară cu viața pe care am avut-o înainte de instaurarea Stării de Urgență. Mi-e dor să pot să merg acasă oricând, mi-e dor să pot să ies din casa oricând, mi-e dor să călătoresc, mi-e dor de tot ce consideram înainte atât de banal.

Sunt convinsă că atunci când totul va lua sfârșit vom aprecia orice lucru mărunț, orice interacțiune, orice ieșire în lume și cu siguranță vom vedea viața cu alți ochi. Abia aștept acel moment.

26. Pagini de jurnal 6.04.2020

Amadeea Lazar

M-am trezit mai obosita ca ieri...ma trezesc tot mai greu pe zi ce trece desi ma pun la culcare aproximativ la aceeasi ora (12 noaptea). Primul lucru e sa imi iau telefonul in mana sa verific ora...e ceasul 6 dimineata, casa inca doarme, dar mie mi-a zburat orice somn. Continui cu serialul inceput aseara desi mi lehamite inclusiv de el. Verific data si si calculez cat mai e pana finalul starii de urgenta. Verific din nou bilantul si sper ca descreste, ca o speranta ca vom reveni la normal curand. Mai pierd vremea in pat pana vine mama sa imi dea oficial desteptarea. La ora 9 apare (cam 3 episoade mai tarziu) impreuna cu cainii sa ma trezeasca.

Cobor sa salut restul membrilor familiei, sunt intrebata ce vreau sa mananc si oficial pot spune ca ziua a inceput. Apetitul de mancare e in scadere si el, nu prea mai am chef de nimic. Simt cum creste nivelul de anxietate si ma compleseste tot mai tare.

Ma blochez in fata televizorului, evident e pe canalul de stiri ca sa fim la curent cu tot ce se mai decide la nivel national. Aud despre discutiile preungirii starii de urgenta si simt cum ma cuprinde o satre de neliniste pe care o ascund. Nu ma sperie situatia in sine cat echilibrul meu personal care e tot mai greu de mentinut. Incerc sa ascund toate acestea pentru ca nu pot vorbi cu nimeni, nu vreau sa vorbesc cu nimeni. Ma simt ingradita si asta ma determina sa ma ascund in mine pana se gata toata nebunia, in ideea ca zilele astea zor trece pe langa mine.

Incerc sa dau randament la facultate, dar mediul online nu e deloc pentru mine. In afara de aplicatiile de socializare nu am nicio idee despre cum functioneaza nimic legat de calculatoare si incerc din rasputeri sa tin pasul. Pe langa ca mi-e greu sa ma concentrez, ma pierd in platforme si in discutii care vin sit trec la fel de repede. Netul merge greu, mai si cade din cand in cand, si atunci ma enervez si imi vine sa renut la ziua asta si sa ma ascund sub pat (in lipsa de o pestera prin apropiere). Pana acum ziua nu o ia deloc intr-o directie buna.

Mama insista sa iesim afara, ne da de lucru zilnic in curte ca si pretext sa nu stam in casa desi nu ma mai incanta nici gandul de a iesi la soare pentru o ora. Astazi cica aranjam terasa, dar nici ea nu mai stie ce si unde vrea. Ne certam, ne contrazicem..nu ne mai intelegem. Mut tot ce e de mutat cat mai repede sa scap sis a ma refugiez inapoi in casa pe canapea (un fel "casa" din prinsa, nimic nu ma mai atinge acolo). Intr o pauza de arat primesc instiintare pe telefon (care a devenit extensie a corpului meu) despre noul decret al zilei. Si anume prelungirea cu inca 30 de zile ale starii de urgenta. Asta a fost apogeul meu. Am simtit cum cedez si ma cuprinde plansul. Atunci am simtit care este adevaratul nivel de oboseala acumulat si de srtes, si oricat as fi incercat sa il ascund, am cedat. Primavara paleste tot mai tare in ochii mei in ciuda faptului ca e tot mai placut afara. E liniste, mult prea liniste (in afara momentelor cand se nasc discutii in casa, chiar si fara motiv), iar faptul ca stam in afara orasului e bine dar e rau...ma simt mai izolata de oameni prin aceasta distanta prestabilita.

Reusesc sa ajung in zona sigura (canapeaua). Ma chinui sa gasesc un film pentru ca ba l-am vazut...sau nu ne intelegem cu privire la genul lui. Pana la urma se alege unul doar ca pretext sa nu mai vorbim intre noi , prefacandu-ne ca ne intereseaza subiectul. Intr-un final cel putin unul adoarme, se lasa linistea si in casa, continui cu serialul si ma cufund si mai mult in propria-mi inchisoare. Mai tarziu, in jurul orei 23 vine tata de la lucru...cainii il intampina latrand, si pentru cateva secunde se rupe linistea si toata lumea pare treaza. Asta e semnalul sa ma retrag in camera mea spunand ca ma duc la somn. Practic vizionez alte cateva episoade pana adorm.

Pot sa mai tai o zi din calendar (la care se mai adauga 30 de zile) lucru ce ma duce mai aproape de momentul in care ma voi simti libera din nou.

27. Student în timp de criză

Cornelia Pavăl

În primul an de facultate, navigam pe o rețea de socializare, căutând cursurile. Cu toții eram la început, și nu aveam stabilită o platformă anume. „Răsfoind” printre atâtea postări mi-a atras atenția un articol scris de o studentă care tocmai terminase anul III la UVT. Era un articol emoționant scris cu un entuziasm fantastic, despre experiența trăită ca student.

Mult timp după ce am citit acel material, mă tot gândeam: „ce frumos! mi-ar plăcea ca într-o zi să scriu și eu câteva gânduri cel puțin la fel de frumoase”.

Acel moment a venit acum, neașteptat, și nedorit, prin prisma situației de urgență în care ne aflăm toți. Sunt însă fericită și bucuroasă că pot împărtăși cu cititorii acestor rânduri, o zi din viața de student.

Perioada aceasta din viața mea, se împarte egal între facultate și locul de muncă. Acest ultim aspect face ca izolarea socială să fie doar parțială. Sunt norocoasă, dacă nu este cam mult spus, având în vedere această pandemie care a venit peste noi, să pot ieși din casă și să merg la job-ul actual. În această perioadă, lucrez câte două zile 12 ore și două zile libere.

Cele două zile libere, sunt alocate integral temelor și sesiunilor online, care, în anumite zile sunt de la ora 11.00 până la 18.00. Aproape la fiecare materie avem câte o temă săptămânal, cu termen de predare. Nu știu dacă este mult sau puțin; sunt perseverentă și consecventă în fiecare zi, iar până acum am reușit să finalizez la timp toate temele.

Ce-mi lipsește în această perioadă, este mersul pe jos până la facultate, acea trăire unică și irepetabilă, cum a numit-o d-nul Bogdan Nadolu, profesorul meu de Sociologie. Întâlnirea cu colegii la prima oră a dimineții, orele de curs și profesorii absolut minunați.

Este bine că putem fi împreună online. Sunt sigură că fiecare profesor face un efort uriaș ca materialele să ajungă la noi în timp optim.

O zi din viața mea de student? Este o zi în care învăț lucruri noi. Sunt mereu alte teme și alte provocări, iar la finalul zilei am satisfacția lucrului bine făcut. Gestionarea timpului este esențială pentru mine: nu pot lăsa garda jos nici măcar un minut.

Poate este prea mult spus, să dau un sfat pentru cineva, dat fiind starea de urgență în care ne aflăm, însă recomandarea mea este să aveți mereu ceva de făcut. Să gândiți pozitiv, și să ”visați” la lucruri frumoase.

Să ne revedem cu bine!

28. Jurnal de carantină - 7 Aprilie 2020

Ioana Cristel Ciobanu

Am venit acasă pentru prima dată!

Casa în care am crescut, în care am fost fiică, soră, prietenă, acum mă primește pentru prima dată ca studentă.

Iată-mă!... cursuri, seminarii, teme...

Aici nu a fost niciodată loc pentru mine așa. A fost foarte greu să găsesc un loc unde să așez grijile obișnuite Timișoarei.

Închisă între patru pereți, fiecare element obișnuit: lumină, flori, perdele, aparțin acum altei lumi în care ele sunt personajele principale, printre care, eu, îmi duc traiul subordonat lor.

Cameleon fiind, caut SĂ ADUC, nu să fiu în echilibru, așa că, din cauza liniștii din exterior, în mintea mea este foarte multă agitație. Fiecare gând, până acum doar cu scopul de a fi, acum își intră în drepturi. Gânduri ușor de ignorat, în lumea asta pun stăpânire pe mine zile în șir. În aceeași lume fac slalom dintr-o stare în alta într-o paleta foarte, chiar prea variată, în mai puțin de 24 de ore.

Ca un joc al Universului, cele două lumi se întrepătrund. Mă găsesc în fiecare colț al camerei cu alte gânduri și alte simțirii, iar în cazul de față nu am altceva de făcut decât să mi le însușesc și să le confrunt, pe rând, de fiecare dată când este nevoie.

Peste toate astea este și facultatea, care vine și îngheață tot acest joc, doar pentru a trezi alte fantome cu alte frici. Înconjurată de prea mult EU, proiectele pe care trebuie să le tratez obiectiv sunt încheșate și din ce în ce mai multe.

Cu atâtea iele mi-e dor de oameni; mi-e dor de liniștea mea în zgomotul lor...

Până atunci mă abandonez printre cursuri și litere, desene și linii, gânduri și... muzică!

29. Jurnal de carantină

Dem Anastasia

Studentă basarabeancă la Timișoara/studentă la arhitectură

Unu aprilie

(aceste rânduri le scriu după o înregistrare video în care vorbesc, pentru că eram prea obosită să scriu pe moment de mână)

Astăzi a fost cea mai grea zi de când a început pandemia. A început bine ziua, am avut un seminar online la care am discutat pe baza unor schițe scanate, după care s-a anunțat că transportul nostru spre Moldova, pe care îl solicitasem, a fost găsit și asigurat printr-un autocar până la vamă și după vamă, granița o trecem pe jos, pentru că nici un șofer nu poate trece vama într-o direcție și înapoi, pentru că ar rămâne blocat/carantinizat în una din țări. Am rămas la Timișoara fără griji până să îmi dau seama că această pandemie va dura mult mai mult decât mă așteptam și acest autocar ar fi ultima șansă de a pleca acasă până la sfârșitul ei (când am văzut lista cu cei 50 de moldoveni prioritizați care pleacă, mi-am amintit involuntar de lista lui Schindler). Eram aproape sigură că nu vreau să risc cu acest drum și vreau să rămân, când am fost anunțată că trebuie să mă mut din căminul în care stau, pentru ca acesta să fie folosit de stat în regim spitalicesc. Am avut cel puțin o oră în care nu știam ce să fac. UPT a decis că lucrurile noastre vor fi mutate din camera A în camera B a aceluiași modul, așa că mi-am anunțat colegile care au plecat deja acasă ce li se întâmplă cu lucrurile. De ce tot timpul mă simt responsabilă pentru alții?

Colega din Craiova a făcut rost de un curier care să vină până la cămin și să îi ia toate lucrurile, cea din Ardeal mi-a spus ce lucruri de valoare să îi împachetez și să vină iubitul ei din Timișoara să i le ia, în principiu bocancii Dr. Martens, haine cu valoare emoțională și aparatul foto. Poate e vorba de prejudecăți la mijloc, dar mi se pare interesant cum își pune amprenta mediul în care am crescut asupra felului nostru de a reacționa în situații de criză.

Căci eu...după ce m-am ocupat de liniștea sufletească a colegelor mele, mi-am sortat toate lucrurile în lucruri pe care le las să fie mutate, că nu îmi prea pasă, oricum le țin pentru că nu am caracter să le arunc; lucruri pe care nu le pot lua cu mine, dar chiar mi-ar părea rău să li se întâmple ceva și valorează, nu îmi pot permite să rămân fără ele, pe astea le-am împachetat și le-am lăsat pe la cunoscuți; lucruri pe care le iau cu mine pentru tot parcursul pandemiei, aici a fost interesant, a fost ca atunci când te întrebă cineva „ce ai lua cu tine pe o insulă, dacă ar fi un singur obiect?” - o prioritizare a lucrurilor extraordinară. Și mi-au ajuns vreo două genți pentru haine, toate produsele de igienă și toate materialele pentru facultate. Adică viața mea fără interacțiune socială începe în două genți, iar pentru restul, adică tot ce ține de poziția și imaginea mea în societate mi-au trebuit minim cinci, căci acolo au intrat cerceii de seară, hainele frumoase, gentuțele, cosmetica decorativă, cartea „Comunicarea cu oameni complicați” etc. Încă nu îmi dau seama dacă reacția mea se leagă în vreun fel de originea mea basarabeană, dar concluzia mea după opt ore de împachetat continuu e că sunt foarte motivată să devin minimalistă după această pandemie.

Ah, și azi am primit o livrare de produse cosmetice pe care le-am comandat acum trei zile, adică pe vremea când încă credeam că pandemia e o bună ocazie să încerc lucruri noi, să am grijă de mine, să fac

introspecție și să învăț să fac Yoga...nu, acum a ajuns pandemia la mine. Într-un final am decis că merg acasă, m-a ajutat starea de panică pe care mi-a dat-o închiderea căminului. Am acționat instinctiv, am ales fuga dintre cele trei reacții la frică sau câte erau..

Doi aprilie

Azi a început să mă doară capul de oboseală. Am dormit doar vreo cinci ore. De dimineață tot mut și împachetez, iar. Simt oboseală psihologică pentru că m-am trezit indecisă, iar. Nu știu cum e mai bine, mă expun riscului dacă rămân în Timișoara, în proximitatea unei zone destinate infecțiilor, probabil, mă expun și dacă merg acasă, iar acasă îl am pe tata de 60 de ani și dacă cumva mă infectez pe drum și îl infectez pe el? Îmi imaginez tot felul de scenarii. Poate suntem internați amândoi și eu rezist, dar el? Îmi mai expiră și pașaportul în două luni, dacă rămân aici și durează mai mult pandemia, ce fac? Mă doară capul, vreau să dorm și am în continuare foarte mult de lucru pentru facultate. Îmi vine să plâng din cauza asta, pentru că...serios? De ce unora li se pare că toți suntem într-o situație în care stăm pe canapea plictisiți toată ziua? Nu mai pot. Și acasă nu am condiții să stau, pentru mine Timișoara a devenit mai acasă... Vreau să mă odihnesc.

Mă frustrază că mă simt victimă și nu pot să decid autonom ce e mai bine și nu depind lucrurile de mine. Nu îmi place sentimentul de neajutorare și neputință.

Iar ce am făcut azi, mutatul dintr-un cămin în altul, plimbatul prin complex și nu doar, numai distanțare socială nu poate fi numită. Am râs și când am văzut covorul de la intrarea în căminul nou stropit superficial cu clor. Iar dezinfectantul care stă la ușa e spirt diluat, nu știu cât de mult, dar nici nu mai miroase a alcool. Se pare că se fac aceste lucruri pentru liniștea sufletească a celui care le fac, nu pentru siguranța noastră.

Cinci aprilie

Nu mă gândeam să ajung să trec vreodată Prutul pe jos.(ce dramatic sună scos din context)

Am ajuns acasă și da, am trecut Prutul pe jos, cu bagajele după mine, într-un rând cu alți 43 de oameni, majoritatea studenți, unul după altul, cu grăniceri pe ici – colo, care ne spuneau să mergem în rând organizat și să nu ne aglomerăm și stăteau la distanță, desigur (încerc să nu dramatizez lucrurile, dar Holocaustul chiar e singura imagine cu care pot să asociez ceea ce am văzut). Eram priviți ca niște infectați. Poate că nu eram priviți așa, dacă nu se adevăra la vamă că avem printre noi o doamnă venită din Austria, de fapt, și care în loc să se izoleze, a stat trei zile în Timișoara și după s-a strecurat în autocarul nostru, pentru că „nu avea cum altfel să ajungă acasă”. Am înjurat-o în mintea mea, evident. Toți au înjurat-o. Cei de la vamă au tot mormăit câte ceva, cum că bagă autocarul în carantină, cum că ne izolează pe toți, dar așa de mult le-a păsat, încât ne-au lăsat să trecem într-un final și au luat-o pe doamnă într-o parte să îi explice cu ce a greșit. După controlul de pașapoarte la punctul vamal din România am mai așteptat ceva, nu știu exact ce, dar dintr-o discuție a grănicerilor am prins un „- îți pui mască, păstrezi doi metri distanță și mergi să îi conduci, ești polițist, până la urmă” și m-am prins că le era frică să ne conducă până la celălalt punct vamal.

De la vamă m-a luat tata. M-am așezat pe bancheta din spate și nu l-am îmbrățișat. Aveam mască. Pe drum am vorbit că se mută la bunica, care e vecină cu noi și eu rămân singură în casă pentru 14 zile. Îmi aduce la prag mâncare și lemne pentru foc. Tușesc un pic și sunt un pic tristă. Mă dor mușchii. Aș putea admite că am primele simptome, dar am cărat bagaje 1,7 km pe jos, îmi era cald și bătea vântul, am tot dreptul la o răceală. Îmi măsoară febra la fiecare două-trei ore și e în regulă. Mă rog să nu am nimic.

Opt aprilie

Încă nu am febră. Am gânduri mari azi, în schimb.

Mă gândeam ce populară a devenit ideea că trebuie să ne trăim intens viața, de când cu pandemia. Că ne e dor de ieșirile în oraș, că nu am mai prefera să ne întoarcem acasă ca să stăm, că merită să ne bucurăm de ce avem la dispoziție să trăim pe moment, că poate într-o zi nu o să avem posibilitatea de a face o banală plimbare prin parc. Frumoase gânduri, dar tot timpul apar paralel cu altele, care zic cât de greu e să stai închis în casă, cât de plictisitor e (sărmanii). Și mă gândeam, dar cât de ipocriți suntem, dacă tot am învățat să ne bucurăm de moment, pentru că fiecare trăire e unică ș.a.m.d., de ce nu ne bucurăm de momentul acesta? Aveam așa mare nevoie de o pauză în care să recuperez tot ce am pierdut la facultate în ultima perioadă și nu am mai fost acasă pentru atât de mult timp de trei ani de zile, pe tata nu l-am văzut din decembrie, de atâtea ori mi-a fost dor de casă, de atâtea ori am visat la liniște, când stăteam la cămin.

Și ce fac acum? Tot cu gândul la Timișoara sunt, tot la ce nu am visez. Și chiar dacă ceea ce am e mai util pentru mine, mai de valoare, nu conștientizez, nu știu să mă bucur, parcă tot la gălăgia din cămin mă duce dorul și la ritmul alert în care îmi trăiam studentia. De ce? Nu ne convine schimbarea? Nu ne place să fim scoși din zona noastră de confort? Sau poate lipsa de liniște și timp a fost doar o scuză să nu fac ceea ce îmi părea complicat sau mi-ar fi solicitat un pic mai multă energie? Cred că îmi caut doar scuze tot timpul, ca să nu mă simt vinovată pentru lene, lipsă de chef și poate pentru că mi-i frică să recunosc că ceea ce fac nu îmi place chiar așa mult cum mi-aș fi dorit. Pentru că uite, pusă în față cu tot de ce am nevoie, tot nu stau să muncesc pentru așa-zisa pasiune a mea. Am timp, am o masă liberă, am liniște (și afară, și în suflet), de ce nu mă trage să muncesc? Nu mă pot adapta nicidecum predării online, mă plictisesc enorm cursurile sub forma unui ecran cu sunet (unde deseori sunetul e doar textul de pe ecran citit) și posibilitatea de a bea un ceai cu biscuiți în timp ce stai la „curs” nu mă ajută deloc. Am temperatura corpului sub normă. Adică am un metabolism lent, grație inactivității, iar creierul se mișcă la fel de lent. Suntem predispuși la depresie în aceste condiții cică. Încerc să mă adaptez. Dar e natural să nu îmi iasă încă. Iată, m-am plâns iar, în paralel cu critica pentru cei care se plâng. Câtă ipocrizie pe timp de pandemie.

30. Jurnal de pandemie – 8 aprilie 2020

Andreea- Maria Tătaru

Și a mai început încă o zi, sunt de aproape 4 săptămâni în autoizolare. Am ieșit doar de două ori pentru a merge până la bunica pentru a duce cele necesare. E greu să știi că nu poți ieși. E greu să știi că nu ai voie să te întâlnești cu prietenii sau să faci orice lucru pe care puteai să îl faci înainte.

Astăzi e miercuri, 08.04.2020. M-am trezit pe la ora 12 după-masa, deoarece în aceste zile ajung să adorm și la ora 03:00 dimineața. Astăzi a fost o zi care m-a ajutat să nu mă mai gândesc la nimic, deoarece m-am pus și am făcut curățenie în tot apartamentul; am și uitat de câte ori am făcut curat doar pentru a face ceva ca să treacă timpul. Mi-am pus muzică și am încercat să mă simt liberă, să nu mă mai gândesc la ceea ce este afară și la oamenii care se luptă pentru ca noi restul să putem ieși afară într-o zi. Și astfel, astăzi, alături de mama mea, am făcut curățenie și am gătit; pot spune că a fost un moment de răsfăț, deoarece am râs, făcând glume cu mama din diferite motive. Aceste lucruri le făceam și înainte, dar acum apreciezi mai mult aceste lucruri. Mai spre seară, deoarece a trebuit să mă reprofilez deoarece saloanele sunt închise, mi-am comandat cu câteva zile înainte un kit pentru unghii. Și astfel, mi-am făcut unghiile după instrucțiunile primite și după câteva lucruri pe care mi le-am adus aminte de la manichiurista unde mergeam înainte de acest virus. Seara, mă uit pe Netflix la diferite seriale și filme, mă joc rummy online cu o prietena și așa a mai trecut o zi.

Ziua de azi, să spunem, că a fost o zi mai relaxantă, mai sunt zile pline când am cursuri de dimineața până după-masa și astfel îmi ocupă jumătate din zi; zile când, de când mă trezesc până seara stau pe laptop scriind la licența și făcând teme, dar și zile când pur și simplu nu am starea de a face ceva, când stau și mă gândesc la faptul că aceste momente nu vor trece atât de repede, când totul devine negativ și când o mica depresie își spune cuvântul.

În această perioadă, mă trec o sumedenie de stări; de la fericire că sunt sănătoasă și sunt împreună cu familia, până la gânduri triste că nu știu când se va termina această stare de urgență și pot măcar să ies. Știu că în momentul în care vom putea ieși și fără acele declarații, tot va fi acea stare de grijă, pentru că totuși acest virus nu va dispărea dintr-o dată. Această pandemie, m-a făcut să apreciez mai multe lucruri, să mă gândesc mult mai bine la viitorul meu, mi-a schimbat și modul de a gândi și de a vedea într-un anume fel anumite lucruri.

Nu am crezut niciodată că o să se întâmple ceea ce se întâmplă acum; că un virus poate să schimbe lumea, că poate aduce atâta panică între oameni. Acest virus, a schimbat percepția oamenilor, ne-a învățat să prețuim mult mai mult ceea ce avem acum și ceea ce o să avem. Îmi este dor de prietenii mei, îmi este dor să pot ieși afară, îmi este dor să ies cu prietenii mei, chiar îmi este dor să merg la facultate și nu credeam vreodată că o să spun asta. În această perioadă vedem cum să apreciem libertatea. Parcă suntem în filmul World War Z și acum vedem cu adevărat pe propria piele cum e să trăiești asemenea clipe. Încerc să fiu pozitivă în aceste momente, numai citesc atâtea lucruri despre acest virus pentru a nu mă mai încărca cu informații și pentru ca să nu mă mai stea gândul tot la acest subiect. Da, e grea această perioadă, poate mai mult pentru cei care stau la bloc ca și mine, care nu au unde ieși ca și cei care stau la curte. Dar va trece această perioadă și încet, încet totul o să revină la normal. Be strong and stay home!

31. Student în timp de criză

Julia Lăpușan

Dimineața m-a trezit alarma telefonului, amintindu-mi că nu sunt în vacanță, ci doar consemnată la domiciliu din cauze cunoscute de toată lumea. Azi a trecut o lună de când rutina mea zilnică s-a schimbat complet. După un duș fugar pentru care nu a trebuit să mă deplasez până la capătul holului, cum făceam de obicei la cămin, mi-am pregătit liniștită un mic-dejun sățios: fulgi de ovăz cu banane și kiwi. M-am grăbit, apoi, la biroul improvizat pentru mine în living, cu tot cu micul-dejun, pentru a participa la cursurile online. Ascult cursul în timp ce mănânc. Mă bucur de mirosul florilor din vaza care stă pe raft lângă mine. Aici găsești mereu cate o vază sau un ghiveci cu flori. Simt că sunt plină de viață în casa în care am crescut. Mă simt mult mai fericită aici decât în camera mea de cămin din Timișoara, o cameră de 22 de metri pătrați, în care stateam eu și colega mea de facultate.

Am încercat din greu să țin ritmul, să lucrez, să fiu autodidact. Timpul trece mai încet decât de obicei. Reușesc să lucrez mai mult timp pe proiectul comun cu colega mea. Ritmul în care trece timpul îmi aduce un sentiment de liniște și pace. Mă calmează faptul că nu mai e nevoie să fug constant la cursuri, la cantină, înapoi la cămin și la sala de sport. Nu mai sunt obosită la finalul zilei, așa cum eram acum o lună. Mă gândesc cât de norocoasă sunt că n-am probleme de sănătate și că pot să continui să fac ceea ce îmi place. Ba mai mult, odata cu izolarea petrec mai mult timp cu familia, mereu luăm prânzul împreună, în fiecare zi, și mâncăm ceva gustos făcut de mama. După masă jucăm de obicei Rummy, Activity sau Catan.

După am ieșit pe balcon unde mama a așezat un șezlong și am stat cu ochii închiși savurând razele calde ale soarelui pe pielea mea. Nu am stat la soare în felul acesta de mult timp. Pur și simplu stau și să nu fac nimic. Fără stres, fără telefon, fără povara rutinei dinamice pe care o aveam în Timișoara. Așa de relaxată și pe pace nu am fost de mult timp. Deși e panică în lume din cauza virusului, eu în sfârșit am ocazia să respir ușurată. E paradoxal. Mîntea îmi fuge la copilărie, pe vremea când aveam 12 ani. Mă simt ca și atunci: timpul trecea mai încet, stăteam acasă și stăteam mai mult cu familia. Următorul lucru pe care îl fac când intru în casă este să caut ceva dulce în cămară. Simt nevoia să ronțai ceva din ce în ce mai des: pufuleți, ciocolată, orice care să umple momentele de pauză.

Sinceră să fiu, nu simt nevoia să ies să socializez. Mă simt așa de liniștită și așa de bine în casă. Mai scriu câte un mesaj ici colo la cate un prieten și sunt destul de mulțumită cu atât. Mai intru pe rețelele de socializare ce bubuie cu glume și imagini ironice la adresa situației existente. Simt că încet, încet intru într-o stare de comoditate care, în momentul de față îmi place. Însă nu știu dacă îmi va aduce beneficii pe viitor.

Când ajung din nou acasă mă arunc pe canapeaua care îmi servește drept pat în timpul nopții, și citesc o carte pe telefon. Mă bucur de lectură până târziu. Pe la ora unu dimineața mă culc și înainte să adorm mă uit în sus și urmăresc lumina care se proiectează pe tavan care provine de la girofarurile mașinilor de poliție. Mai aud câte un claxon de la ei dar nu mă deranjează și în următoarea secundă adorm cu ușurință.

32. Student în timp de criză

Alexandra Lăpădat

Un student în timp de criză, dar în primul rând, un om în timp de criză, un om care nu s-ar fi gândit vreodată că va trăi aceste momente la vârsta de 22 de ani, ci cu mult în viitor sau poate niciodată. Prin aceste momente, mă refer nu neapărat la o epidemie, ci mai degrabă la sfârșitul lumii, așa mi-am imaginat eu, din cauza filmelor pe care le-am vizionat pe această temă. Înainte de a fi lovită izbitor de realitate, o realitate căreia nu i-am dat importanță până în ziua în care facultatea la care studiez a fost închisă. Odată cu închiderea facultății, automat tot ce făceam până în acel moment s-a oprit, m-am întors acasă până la noi „ordine”, cu o oarecare bucurie că voi sta câteva zile acasă, însă, azi, când scriu despre această situație a trecut deja o lună și mi-e teamă că va mai dura mult până ne vom reintra în normalitate.

Acasă, acolo unde am încercat pe cât de mult posibil să stau izolată, fără a intra în contact cu alte persoane, inclusiv cu persoanele apropiate, precum familia și prietenii. Singurele ieșiri în societate sunt reprezentate de mersul la magazin și cam atât, însă nu pot să mă plâng, pentru că locuiesc la casă și pot ieși în propria curte pentru a lua o gură de aer proaspăt de fiecare dată când mă simt copleșită de această situație, de izolare. De fapt, fiecare zi în această perioadă se desfășoară aproape la fel, cu mici plusuri sau minusuri. O zi din viața mea în această perioadă începe, bineînțeles cu trezitul, nu am o anumită oră la care mă trezesc, pur și simplu mă bazez pe ceasul biologic.

Primul lucru pe care îl fac după ce m-am trezit este să îmi verific telefonul, iar apoi să iau micul dejun. Un lucru pe care îl fac aproape în fiecare zi este să gătesc. Gătitul este o activitate pe care o desfășuram și înainte de această criză și este una dintre activitățile mele preferate. Deci, după ce am luat micul dejun, mă pun să gătesc, menționez că sunt foarte organizată, pentru că hotărâsc mereu cu o zi înainte meniul. În timp ce gătesc mai vorbesc cu persoanele, care, din păcate sunt departe de mine, mai dau un scroll pe Instagram sau mă joc la jocul preferat.

După ce am terminat de gătit, eu împreună cu sora mea și cu bunica noastră, pentru că ele sunt persoanele cu care stau în izolare în această perioadă, ne așezăm la masă și servim prânzul. Din păcate, la masă trebuiau să fie patru persoane, nu doar trei, iar persoana care lipsește este mama mea, care a rămas blocată într-o altă țară din cauza Pandemiei și pe care nu am mai văzut-o în carne și oase de trei luni și jumătate, spun în carne și oase pentru că ne vedem destul de des prin video-call, lucru care ajută la diminuarea distanței și a dorului dintre noi.

În continuare mai desfășor activități ce țin de îngrijirea animalelor de companie, iar acest lucru îmi ia ceva timp, pentru că mă bucur de o companie numeroasă de șase căței și un motan, un număr prea mare de animale de companie, ar spune unii, dar am suficientă iubire de oferit pentru fiecare dintre ei. După hrănirea animalelor de companie și petrecerea timpului cu ei, prin joacă, îmi verific toate notificările legate de cursurile online, la care particip în fiecare seară de la ora șase.

Dar, înainte de a sosi ora de începere a cursurilor, îmi fac temele pe care trebuia să le termin și lucrez la proiectele pe care va trebui să le predau până la sfârșitul semestrului. În ceea ce privește participarea la

cursuri în mediul online, pot spune că au aproape același grad de înțelegere ca și în cazul celor desfășurate la facultate, însă, eu una le consider mult mai obositoare decât cele în format clasic. Timpul trece mult mai greu în cazul desfășurării unui curs online, decât în cazul în care acesta ar fi fost desfășurat normal. După ce am participat la cursul online, care de cele mai multe ori mă obosește, obișnuiesc să folosesc telefonul pentru a citi sau pentru a comunica cu persoanele care sunt departe de mine, bineînțeles că îl folosesc și în alte scopuri, cum ar fi rețelele de socializare. Un alt lucru pe care îl mai fac seara înainte de culcare este să mă uit la un film sau să mai vizionez încă un episod din serialul preferat.

Deși pare că am foarte mult timp, nu e chiar așa, pentru că este o activitate care mă relaxează foarte mult, dar pe care nu am apucat deloc să o desfășor, și anume desenul. Deci, chiar dacă pare că timpul trecem mult mai încet în această perioadă, pentru mine, timpul trece la fel ca și înainte. După ce mă pun în pat să dorm, urmează să mă trezesc și cel mai probabil să o iau de la capăt, pentru că aproape toate zilele se desfășoară la fel, făcând aceleași lucruri, poate plictisitoare sau poate mai interesante, toate acestea depinzând de dispoziția mea mentală și fizică. Sper ca această situație să se termine cât mai repede și totul să revină la normal.

33. O zi de aprilie...

R.U.

Este ora 10 am, tata s-a întors de la supermarket, el se ocupă de cumpărăturile pentru casă, alimente și apă. Eu și mama stăm pregătite cu soluții de dezinfectat și cu șervețele pentru a dezinfecta produsele și ai oferi tatălui ajutor pentru a-și curăța cheile, telefonul, portofelul. Curățăm ușa și dulapul mic pe care a lăsat plasele de cumpărături. Este o agitație ce durează 30 de minute, încălțăminte stă pe o bucată de material îmbibată în clor. Hainele toate le punem repede la spălat, nu stăm în casă cu hainele cu care am intrat în contact cu mediul exterior.

Dezinfectez masa din bucătărie și îmi pregătesc micul dejun. Pornesc televizorul, ascult un program de știri, în continuare aceeași situație în țară, ni se cere să stăm în casă, dar reporterul prezintă cazuri în care oamenii nu iau în serios situația în care ne aflăm.

Termin de mâncat, strâng după mine și revin în camera mea, starea de anxietate este mereu prezentă în casă. Mama își face cele mai mari griji, sună rudele și prietenii să verifice starea lor de sănătate atât fizică, cât și mentală.

Eu mă bucur de timpul petrecut în casă, nu simt că vreau să evadesc, pur și simplu fac tot ce nu puteam să fac acum o lună. Viața mea era împărțită între locul de muncă și facultate. Când ajung acasă, seara, prefer să mă odihnesc. În week-end-urile libere de asemenea, dorm și fac curat în casă. Timp pentru hobby-uri nu prea aveam, să fiu sinceră, nu aveam energie. Simțeam lipsa lor, dar preferam să o ignor. Stăteam mereu în pat, mai comunicam cu câteva prietene, urmăream niște videoclipuri pe YouTube și cam atât.

Acum camera mea este aranjată, citesc zilnic, mă uit la cate un serial, pictez, ascult muzică și mă ocup de plantele mele de apartament. Am reușit să mă ocup de mine, să fiu atentă și la nevoile sufletului meu. Simț lipsa unei îmbrățișări, lipsa unei ceai băut la o cafenea, plimbările pe Malul Begăi, dar mă bucur că am reușit să mă reconectez cu pasiunile mele, cu lucrurile care îmi provoacă liniște sufletească.

Predarea online este ceva nou în viața mea, recunosc că nu mă deranjează, salvăm timp, este mai eficientă, nu mai trebuie să cer aprobare pentru a pleca mai repede de la locul de muncă pentru a ajunge la cursuri. La ora 18:00 toată atenția mi-o canalizez către profesorul pe care îl aud prin difuzorul laptopului meu, iar pe ecran ne este prezentată subiectul acestei ore. La un moment dat, profesorul ne întrebă dacă ne vom mai vedea în sala fizică de curs în acest semestru, noi nu răspundem, nimeni nu vrea să spună răspunsul, pentru a nu fi considerat cel pesimist, dar până la urmă și liniștea este un răspuns. Cu toții credem că nu. Acum colegii mei sunt reprezentați de un avatar. Și până în toamnă, cel mai probabil așa va rămâne.

Nu mă deranjează că stau acasă, mă deranjează motivul pentru care stau acasă, faptul că situația în viitor este foarte incertă, că sistemul medical este șubred, cu toții urmărim cazurile de corupție și de lipsă de respect față de medici și față de pacienți. Mă deranjează că eu pot să stau în casă, dar alții nu vor, nu iau în serios situația noastră, consideră că totul este o glumă.

Seara, mereu îi trimit mesaje mătușii mele, este gravidă în 9 luni, mai are 2 copii de 6 și respectiv 4 ani. Panica din mesajele ei se simte și prin aplicația Whatapp, Maternitatea Odobescu este infestată cu noul Corona Virus. Pe cât a fost de calmă și nerăbdătoare, pe atât de panicată și anxioasă a devenit. Copii sunt mereu agitați, sunt cumiți înțeleg ca este un virus puternic în oraș, care îmbolnăvește oamenii, dar tot cer zilnic măcar o plimbare în jurul blocului. Au jucării cât pentru o grădiniță, dar cât să te tot joci cu ele, după o lună, plictiseala se instalează și în jocul lor.

De când sunt acasă nu mai dorm noaptea, mă învârt prin tot patul, stau trează până pe la 3 dimineața. Mă gândesc la familia mea, la starea de sănătate pe care o avem și le trimit gânduri bune oamenilor care în această perioadă sunt acum la lucru pentru noi, cei care #stămacasa.

34. Student in timp de criza

Oana Nistor

Daca cu cateva luni in urma cineva mi-ar fi spus ca urmeaza sa imi petrec primavara acasa, la sat, departe de agitatia din oras, sa ma bucur iar de culorile deosebite ale florilor si copacilor infloriti, refuzam cu desavarsire sa cred acele cuvinte. Dar aflandu-ne intr-o situatie delicata pentru intreaga omenire, m-am conformat si iata-ma in izolare... la inceput acest cuvânt ma speria, nestiind exact tot ce presupune acest proces si cum se va desfasura viata noastra in aceste conditii stricte, deoarece nu am mai trecut prin asa ceva. Dar pe parcurs m-am obisnuit cu acest gând, gândul ca va trebui sa stau in casa o perioada mai lunga, asteptand vesti bune, sperand sa trecem cu bine si asteptand sa se incheie cat mai curand. In cele ce urmeaza va povestesc cum se desfasoara o zi din viata mea, din perioada de izolare. Ziua incepe cam asa: ma trezesc pe la ora 10 (nu sunt o persoana prea matinala), iar primul lucru pe care il fac, deja instinctiv, este sa iau telefonul si sa verific Messengerul, e-mailul, daca am apeluri, mesaje sau notificari si imi fac o lista de taskuri pentru ziua respectiva. Apoi imi pregatesc o cafea, daca vremea este frumoasa ies pe terasa si continui cu noutatile de pe Instagram si Facebook (realizez ca petrec mai mult timp utilizand tehnologia virtuala in aceasta perioada) si sper sa citesc niste lucruri pozitive, deoarece simt ca acele stiri dramatice fac mai mult rau in perioada aceasta.

In continuare, ma consult cu familia pentru alegerea meniului pentru masa de pranz si pentru ca imi place sa gatesc, propun o reteta noua, iar pentru realizarea acesteia ma inspir de pe diverse canale de gastronomie online. In cazul in care pregatesc si un desert si rezultatul este conform asteptarilor, decorez frumos, fac o poza si o incarc pe InstaStory pentru a impartasi cu prietenii.

In timp ce gatesc ma gandesc la faptul ca trecem printr-o perioada foarte grea, daca vreau sa merg pana la magazin trebuie sa am asupra mea o declaratie pe proprie raspundere, sa declar unde merg, timpul pe care il petrec in afara locuintei si tot felul de lucruri cu care nu am fost obisnuita. De cele mai multe ori ma intreb cat o sa mai dureze, cum o sa trecem peste aceasta pandemie si cum o sa fie prima zi in care imi reiau activitatea. Cu siguranta nu o sa imi mai doresc sa petrec mult timp in casa... Apoi ma joc cu nepotica mea, reluam impreuna unele activitati pe care ea le avea la gradinita, iar in timp ce ea se uita la desene animate sau doarme, imi pregatesc materialele si temele pentru cursurile online.

Dupa cum am mentionat si la inceput, stau la sat; datorita acestui fapt nu ma plictisesc, ies in curte, ma ocup de irigarea gazonului, a gradinii cu flori sau realizez decoratiuni handmade pentru gradina. De asemenea, imi rasfat animalutele de companie. Cand se apropie ora la care ne conectam pentru cursurile online, intru in casa si urmez cursurile. Credeam ca nu o sa ma obisnuiesc cu acest sistem de predare, imaginandu-mi ca cea mai grea parte va fi cea de seminar. Dar dupa cateva ore in care am observat ca totul decurge foarte bine, intelegem materia poate la fel de bine ca si in sala de curs, parerea fata de cursurile online mi s-a schimbat radical si chiar imi place.

Dupa terminarea cursurilor, imi pun ordine in documente, imi notez noile sarcini si teme pe care trebuie sa le pregatesc in continuare si apoi citesc ceva sau aleg sa ma uit la un film. Inainte sa adorm mai socializez cu prietenii care imi lipsesc tare mult in aceasta perioada, vorbim prin mesaje sau pe video call. Mi se pare tare ciudat sa treaca asa multe zile iar noi sa nu iesim impreuna, sa mergem sa ne plimbam, sau pur si simplu sa ne vedem la o cafea.

In concluzie, asa arata o zi din viata mea din perioada de izolare. Perioada de care intr-un fel ma bucur pentru ca petrec mai mult timp cu familia, dar sunt si nerabdatoare sa treaca si totul sa revina la normal. Momentan #stauacasa si #totulvafibine 😊

35. O simplă zi – 13 aprilie 2020

Cătălin Marius Moș

E 9.30 dimineața. Razele soarelui îmi inundă camera. Iar cântecul melodios și hotărât al păsărilor din împrejurimi îmi este astăzi alarma. Nu știu dacă încă visez sau m-am trezit. Faptul că stau treaz până târziu în noapte mă face să dorm dimineața ca un puști de liceu în prima zi a vacanței de vară. Nu am niciun program. Pare a fi dimineața perfectă. Grijile cotidiene ce până mai ieri îmi apăsau umerii, astăzi m-au părăsit. E din nou liniște. Poate prea multă liniște. Stau încă întins în pat. Patul din mansarda cabanei de la munte. Exact acolo unde nu am avut ocazia până acum să îmi petrec prea multe dimineți. Deschid până la urmă ochii, muștră de conștiință. Nu pot să stau așa o zi întreagă. Însă rămân încă întins în pat. Un peisaj de-o frumusețe rară transformă geamurile mari ale încăperii într-un tablou viu. Nici nu știam că diminețile calde de Aprilie pot arăta așa. Ooo, da... și nukul de lângă stradă. Zăresc pe geam că e casa a două veverițe zburdalnice și foarte matinale. Au atâta energie... Adevărate sărituri acrobatice mi se înfățișează într-o clipită. Țasta da spectacol! Și nici măcar nu am plătit bilet. Sunt bucuros. Liniștit. Și fără program.

Încerc să mă dau jos din pat. Pun mâna pe telefon. Pentru moment, uitasem că există. Pornesc internetul și „feed-ul” mă bombardează cu știri. Doar Breaking News-uri. Îi „mulțumesc” în gând. M-a trezit la realitate. O realitate care acum îmi oferă lucrurile de care aveam nevoie și la care visam de mult. Odihnă. Experițe de trai noi. Și timp. Foarte mult timp. Nu m-aș fi așteptat vreodată la asta. Să am timp, exact ce îmi doream. Dar tot ea, realitatea asta nu e, de fapt, deloc drăguță. Oferă cu o mână și ia cu două. Îmi ia prietenii și-i ține departe, îmi ia rudele și nu mă lasă să mă întâlnesc cu ele. Nici până în oraș nu pot să ies fără vreun motiv serios. De parcă până acum nu ieșeam cu motive serioase. Și planurile pe care mi le făcusem la început de an. Unde le ține ascunse pe toate? Ohh, ce mă enervează. Mi-a stricat pe loc starea de bine. Ce viață e aia în care ai timp dar nu ai ce face cu el? În care poți să îi vezi pe cei dragi doar pe ecranele gadgeturilor ce ne-au năpădit viața în ultima vreme...

Mă spăl. Mă-mbrac. Mănânc. Strâng masa. Parcă îmi e iar foame. Ies în curte. Pfu... ce aer! Cireșii din livadă sunt albi. Și nu e „zăpada mieilor”. Ci flori. Sunt încărcăți cu flori. Și un miros! Cel mai plăcut parfum. De primăvară. Mai bine nu deschideam telefonul ăla. Puteam să am o zi perfectă și el a stricat totul. Îmi găsesc câte ceva de lucru prin curte. Nu vreau să stau închis în casă pe o vreme ca asta! Pornesc mașina și tund gazonul. Plantez câțiva brăduți. Nici nu știam că sunt așa harnic. Și nici că mă descurc să fac astfel de treburi gospodărești. Toată nebunia din zilele astea mă face să fiu un alt eu. Sau doar să mă descopăr. Oricum, mă lasă uimit.

Mă uit la ceas. Nu pot să cred ce repede a zburat iar timpul! Treburile gospodărești m-au obosit fizic serios. Mă simt de parcă aș fi lucrat o zi întreagă toate grupele de mușchi la GYM. Dar satisfacția pe care o am este de nedescris. Bucuria vine din lucruri simple.

Mănânc din nou și mă așez pe terasa din fața casei. Deschid laptopul și dau play la un film. Încep să mă relaxez. În fața ochilor, am cel mai frumos cadru. Pun pauză la film. Iau telefonul în mână și îl fotografiez. Nu mă pot abține și postez pe Instagram un story. Mi-e greu să nu împart cu cei apropiați așa peisaj. Mi-aș fi dorit să fie și ei aici, cu mine...

Vântul adie din nou și pleoapele îmi sunt din ce în ce mai grele. Cerul începe ușor, ușor să se coloreze. E roșu intens acum de parcă toți norii au luat foc. La fel ca lumea în zilele astea.

36. Jurnal de carantina “digitala”

Ioana Dirleci

Acum in prag de Covid-19, zilele tuturor arata diferit.

Ziua mea, incepe in jurul orei 09:00. Ca orice om ce traieste in era digitalizarii, primul lucru pe care il fac atunci cand deschid ochii, este sa iau telefonul in mana, sa verific mail-urile, retelele de socializare... Dupa aproximativ 15 minute petrecute pe telefon, imi fac curaj sa ma ridic din pat... Pasesc usor adormita spre o noua zi. Incep usor usor sa imi fac tabieturile zilnice: toaleta zilnica cafeaua, mancarea... Savurez cafeaua alaturi de micul dejun in bucatarie. Privesc ingrozita la televizor: “Romania are 1760 de oameni infectati si 40 de decese de Covid-19!” Imi indrept privirea catre geam; afara soarele straluceste cu putere, imi da o stare de bine, de speranta ca totul va fi bine intr-o zi... Cand? Nu se stie. In acelasi timp, aud din nou la stiri ca 169 de persoane au fost vindecate. Zambesc, si in adancul sufletului ma bucur si ma rog in continuare sa scapam cu bine.

Avand avantajul ca stau la curte, iar vremea tine cu mine, ies afara sa imi savurez cafeaua... Din nou, imi petrec timpul pe telefon... Timpul se scurge repede, iar eu am impresia ca nu am facut nimic. Pregatesc ceva de mancare, o ciorba, un felul doi, si ascult in continuare stiri. Ma sperie tot ce aud. Mancarea-i gata, insa nu ma pun la masa. Decid sa ma “rup” cateva ore din lumea in care traiesc, asa ca hotarasc sa intru in lumea Netflix pentru cateva ore bune. Imi pun serialul ce mi l-a sugerat multa lume: FREUD. Desi si-a avut premiera acum cateva zile, toate retelele de socializare imi sugereaza sa ma uit la el. Citesc comentarii si aud ca este cel mai bun serial. Incep sa-l vizionez. Personajul principal Sigmund Freud, a fost un medic neuropsihiatru evreu austriac, fondator al școlii psihologice de psihanaliză, incepe sa hipnotizeze cateva persoane ca sa afle adevarul despre anumite lucruri.

Prinsa de film, nu imi dau seama cat de repede a trecut timpul si cat s-a facut ceasul. Ma gandesc sa merg sa mananc, sa iau o pauza si sa imi odihnesc ochii. Mananc, iar apoi decid sa ies din nou in curte... evident, cu telefonul dupa mine. De aceasta data, “ignor” tot ce se intampla langa mine, prin faptul ca imi castile in urechi si incep sa ascult muzica. Orice melodie ascult, ma face sa ma simt mai bine. Ma hotaresc sa iau putina pauza de la a “atinge” digitalul, asa ca intru in casa, ascult muzica, insa de aceasta data la televizor. Evident, tot pe youtube. Fac o prajitura, ascult muzica buna, insa mai trag uneori cu ochii la TV pt ca vreau sa vad unde a ajuns lupta impotriva Covid. MA sperie din nou ce vad: Romania aproape de stadiul 4... Cad pe ganduri si imi aduc aminte de clipele cand stateam alaturi de parintii mei, iar ei imi povesteau despre perioada comunista... Cand nu aveai voie sa faci prea multe lucruri, tot ce cumparai, cumparai cu masura. Ma gandesc “Oare o sa ajung sa traiesc si eu ceea ce ei au trait candva?” Singura si inspimantata imi raspund ca nu imi doresc, deoarece ma sprie gandul ca trebuie sa ies din casa cu o adeverinta, pot sa ies numai daca nu pot amana anumite lucruri, insa toata treaba trebuie s-o fac repede, ca sa ajung acasa. Sa nu ma infectez si eu...

Imi suna telefonul... O prietena imi spune ca matusa ei a fost depistata ca fiind pozitiv cu noul Coronavirus... Nu stiu ce sa zic, ce sa fac. As vrea sa-i spun ceva, dar nu stiu ce. Ii simt panica in glas si imi spune ca a anuntat ea ca a avut contact cu matusa ei. S-a autoizolat si ca asteapta sa vada ce urmeaza. Ii spun sa se linisteasca, si ca totul va fi bine.

E seara... Ma uit la stiri din nou... Insa nimic nu mai e la fel. Nu stiu ce s-a pus pe ganduri, modul in care virusul s-a raspandit atat de repede, sau faptul ca matusa prietenei mele e bolnava? Ma pun in pat in cele din urma pe la ora 22:00, citesc cateva pagini din "Cartea despre fericire" si imi dau seama inca o data ca fericirea nu conta in bani, ci in lucruri marunte: iubire, afectiune, petrecerea timpului cu persoane dragi. Inchid cartea, imi mai arunc ochii putin pe retele de socializare, iar in cele din urma ma bag la somn... Ma gandesc cat de frumos si plina de spranta am inceput aceasta zi, si cum o inchei... Ma sperie tot, dar ma rog sa fie totul bine!

37. CORINA - o zi din viata unui student petrecuta in carantina - 14 aprilie 2020

Ștefan Soptelea

Coronavirus, COVID-19, focar de infectie, Suceava, guvid (cum ii place decanului sa zica), prostia aia ce nu exista, ‘ne manipuleaza rusii’ sau chiar Corina (dupa cum imi sugereaza autocorectul de la tastatura telefonului).

Suna cunoscut? Si mie.

Cam asa incepe o zi obisnuita din viata mea, a ta, a vecinei venita din Italia care efectiv nu poate sta locului in casa. Spun ca e o zi ‘obisnuita’ deoarece se intampla de prea mult timp ca sa mai pot spune ca e o anomalie sociala.

‘Stai in casa!’ , ‘Stai cu usa inchisa ca vin astia si fura!’ . Stau, stau si iar stau. Dar ce sa fac cat timp stau? Probabil asta e momentul in care trebuie sa ma bucur ca sunt student si am cu ce sa imi ocup timpul. Dar nu e asa. Nu stiu de alti studenti dar eu vin foarte rar acasa (si prin rar ma refer strict la vacante, si nici atunci de fiecare data). Asa ca toata ideea asta de scoala/facultate online nu e chiar pe gustul meu. Asociez venitul acasa cu relaxarea, cu ‘actiunea’ de a face nimic. Asa ca, desi in mod normal acum trebuia sa am chef de cursuri si seminare, pentru simplul fapt ca sunt acasa....NU AM CHEF! Si pe langa faptul ca nu am chef, nu am nici drojdie sau faina, ca au cumparat-o pe toata cei pe care ii vezi la TV calcandu-se in picioare.

Ati vazut filme sau ati citit carti in care actiunea cuprinde mersul protagonistului la baie? Nu, asa credeam si eu. De ce? Pentru ca sunt prea multe lucruri mult mai importante si complexe de prezentat. Ei bine, de cand cu CORINA, activitatile mele s-au redus ca numar, incat as putea include pe ‘lista de activitati’ mersul la baie, mancatul, clipitul, respiratul.

Macar un lucru a ramas la fel: modul meu toxic de a-mi incepe ziua. Ma trezesc, ma dau jos din pat si apoi iau telefonul pentru a verifica retelele ‘sociale’. Insa acum vine partea care se schimba. Dupa ce imi stric ochii in telefon 1 ora, stiu ca urmeaza sa ii stric inca 10 ore in laptop. Traim intr-o societate obsedata de vizual, judecam totul in functie de aspect, vrem sa se vada totul cat mai clar (720p, 1080p, FULL HD, 4K) dar simt ca din cauza CORINEI, oamenii o sa vada 480p sau mai putin. Pentru mine un curs/seminar in plus reprezinta mai putini pixeli pentru vederea mea.

Imi place? Nu.

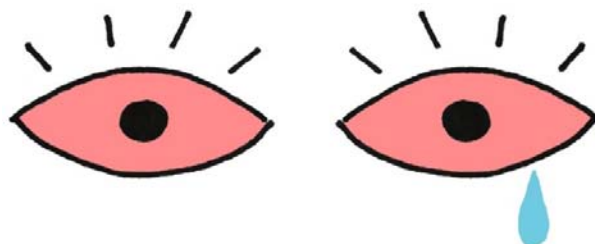
Vreau sa se inghete anul si sa-l facem altcandva? Nu.

Ce e de facut? Nu stiu.

Facultatea ocupa deci o buna parte din viata mea de acum. Ma dor ochii mai tot timpul si sunt obosit. Dar noroc ca mai am timp si de alte activitati palpitate. Imi amintesc cand eram copii si ne jucam pe afara in timp ce babele stateau la geam si priveau; gata sa se ia de noi ca faceti galagie. Ei bine, acum sunt si eu baba. Nu as fi crezut ca uitatul pe geam poate fi atat de...hmm...ei bine, este mai bun decat

nimic. Ma uit pe geam sa mi mai relaxez ochii si sa vad ce mai face copacul din curtea vecinului (saptamana asta face progrese si ii cresc flori).

De asemenea mai am momente cand ma loveste inspiratia (si durerea de spate de la atat stat pe scaun) asa ca profit de ocazie pentru a-mi dezvolta pasiunea pentru fotografie. Brusc, apartamentul in care stau se transforma intr-un studio profesional de fotografie unde incerc orice prostie imi trece prin cap (partea trista e ca le voi edita in photoshop, ADICA PE LAPTOP).

de la laptop, nu altceva

Dar mama vine imediat, deci trebuie sa strang studioul, ca ‘e dezordine’...si nu vrem sa ne certam; mai ales ca ne vedem mai des acum. Sau vrem sa ne certam? Lucrurile pot fi atat de plictisitoare uneori, incat o cearta te mai trezeste putin si iti pune sangele in miscare. Cred ca parintii mei sunt norocosi intr-un fel ca nu li s-a schimbat modul de viata. Desi toti avem nevoie de o pauza cateodata.

Daca lumea asculta inainte podcasturi sau audio books, unde o voce cu timbru placut relateaza niste fapte oarecare, acum acele ‘sunete de fundal’ au fost inlocuite de vocea prezentatorilor de stiri (Digi24 e postul preferat al familiei). Televizorul merge fara ca cineva sa se uite neaparat la el, important e ca fiecare colt al apartamentului sa stie cine e CORINA, care baga in boala baietii (dar si fetele). Sper ca si plantele noastre aud cum sta treaba, ca sa produca mai mult oxigen.

Nu sunt o persoana foarte sportiva, dar am inceput sa mai alerg dintr-o camera in alta. Din cauza CORINEI, stau exagerat de mult pe scaun si nu este deloc ok. Asa ca imi invidiez animalele de companie (pasari) deoarece asta fac cel mai bine, unde mai pui ca sunt invatate cu ideea de a fi inchise intr-o cusca. Ba chiar am inceput sa vorbesc mai mult cu ele de cand cu pandemia asta.

Am I crazy? Maybe.

Desi fiecare zi are mici variatii, fiecare incepe si se termina la fel. Seara ma uit la un film sau stau pe telefon in timp ce ascult muzica. Vad ca se face ora 01:00 si ma gandesc de la ce ora imi stric ochii la cursuri ziua urmatoare. Daca nu e chiar de dimineata, mai stau pana la 02:00 ☺.

Consider ca trecem printr-un soi de...metamorfoza. Ni s-au schimbat vietile destul de mult, insa ar trebui sa abordam situatia asta cu calm si de ce nu, umor. Pentru ca panica si stresul nu rezolva nimic, iar daca respectam niste norme minime de igiena (atat a corpului cat a relatiei dintre oameni), totul este bine. Dar probabil ca dupa ce CORINA pleaca, la scurt timp societatea va reveni la proastele obiceiuri si va gandi din nou ca: Eh, nu are cum sa mi se intample tocmai mie!

38. Ce zi e azi?

Vasile-Lucian Drinc, student Erasmus+
Latvia University of Life Sciences and Technologies

Ce zi e azi? O întrebare al cărei răspuns devine din ce în ce mai confuz, ori, luându-i în calcul utilitatea, din ce în ce mai neinteresant. Un optimist ar spune că e o nouă șansă, altcineva ar spune că ziua de azi e aceeași cu cea de ieri și cu cea de mâine, iar eu aș spune, fără a fi pesimist, că e o zi mai rea decât cea de ieri, și mai bună decât cea de mâine. Cel puțin așa spun cifrele, dacă e să ne luăm după statisticile care inundă mass-media în această perioadă.

Am oportunitatea, prefer să o numesc așa, totuși, de a fi plecat într-o mobilitate Erasmus+ pentru studii în Letonia, în același timp în care pandemia COVID-19 a ales și ea să plece în mobilitate prin toată lumea. Universitatea mea gazdă, Latvia University of Life Sciences and Technologies, s-a închis acum o lună, concomitent cu restul instituțiilor de învățământ din celelalte țări, iar cursurile față în față au fost anulate și înlocuite cu cele online. Revenind la întrebarea de la care am pornit, faptul că e marți sau sâmbătă a devenit un lucru irelevant pentru mine: mă simt la fel de liber și, totodată, la fel de "în gardă", din toate punctele de vedere... Cât despre azi, ea începe cu un update. Să verific situația cazurilor de Coronavirus în diverse țări a intrat în cotidianul meu, la fel de firesc precum... spălătul pe mâini? Avem cu 9 cazuri de infectare mai mult decât ieri, mai exact 675, totuși nu atât de drastic precum în țară, unde cifrele trec de 7700. După sesiunea de menținere a igienei precum o face chirurgul înainte de intervenția chirurgicală, e timpul pentru un alt tip de intervenție: cea culinară. Am rămas fără provizii, așa că încep prima mea expediție din zi, spre magazin. Peisajul bacovian cu oameni stând printre rafturile goale, la doi metri unii de alții, cu măști pe față, cu priviri suspicioase, mă face să mă simt într-un film: unul greu de digerat, însă unul demn de Oscar...

Faptul că locuiesc într-un cămin studentesc alături de colegii mei internaționali, sau cum ne numim noi, colegi de carantină, face din această experiență una diferită de cea pe care o știu a exista în țară. Aici, vrând, nevrând, suntem cu toții împreună, ceea ce transformă și ziua de azi într-una mai ușor de suportat. Suntem supuși aceluiași risc, da, unul mai mare decât dacă am fi fost fiecare acasă. Împărțim aceleași spații și, uneori, aceleași obiecte, inevitabil. Toate acestea sunt combinate cu șansa de a reduce anxietatea, fiind în prezența prietenilor permanent. În loc să ies în oraș, ies în bucătărie, unde schimb idei (sau mâncare) cu ceilalți despre ce urmează să fac, despre ce vor face ei, despre ce am putea face NOI, în afară de cursuri online și task-uri zilnice. Profesorii se gândesc mult la noi și se asigură că nu ne plictisim în vreun fel. Azi am o video-conferință care, la fel ca celelalte, durează în medie 3 ore. Nu toți lectorii preferă această variantă, unii trimițând materialele și sarcinile fără a avea vreun contact vizual cu noi, dar, cei care o preferă, nu ezită din a se bucura de zâmbetele noastre sau din a ne prezenta, printre fraze, câte-un membru de familie, fie el partener, copil sau animal de companie. Așa, ne vine și nouă dorul de familiile noastre, fapt pentru care după cursul acesta am să îi sun pe ai mei, neapărat cu varianta video, pentru că mă și îi ajută mult. De obicei vorbim despre virus, despre ordonanțe de urgență, despre plictiseala din izolare. Acum vorbim și despre Paști, e Săptămâna Patimilor, iar pentru noi, această sărbătoare este cu totul altfel față de altele. Cum interpretează colegii mei de aici: "so it's a big thing". Este foarte greu să nu poți fi cu cei dragi de Paști, iar bucuria mea de a avea o frumoasă biserică aproape de cămin este acum înlocuită de tristețea de a o privi doar de la fereastră, accesul publicului fiind restricționat. Facebook-ul tocmai mă notifică: parohia mea tocmai transmite live Vecernia din

această seară. Astea sunt momentele ce te fac să observi oamenii care sunt interesați de slujbe chiar dacă situația nu permite etalarea hainelor ”de duminică” sau poveștile cu seamănu din stânga... Coronavirus ne învață și ne arată multe săptămânile acestea. Descoperim vulnerabilități, posibilități și, mai ales, limite.

Între timp, mai fac o călătorie de 4 etaje până la subsolul căminului pentru a-mi lua rufele care, probabil, s-au uscat, la fel ca palmele mele de la prea mult săpun și dezinfectant. Apelând la salvatoarea cremă de mâini, mă pregătesc psihic, încet, încet, pentru a termina sarcina pentru cursul de mâine, una care nu mă lasă să uit de contextul în care viața mea se află acum, intitulată: ”COVID-19 ca factor global cu impact major în planificarea și controlul afacerilor”. Mi-am luat porția de pesimism și pe ziua de azi, așa că mi-o caut pe cea de optimism în serialul meu preferat, cu care sunt la zi de 10 ani încoace: ”Anatomia lui Grey”. Colegii de carantină nu mă lasă să îmi savurez porția de optimism până nu mi-o însușesc pe cea de mâncare: pentru cină facem pizza! 8, mai exact, să fie de ajuns, aducându-ne aminte de vremurile bune când restaurantele erau deschise. Bineînțeles, le postăm la story pe Instagram, de unde conturile Erasmus le preiau și le distribuie pentru a păstra vie legătura dintre studenții internaționali din toată lumea. Ei bine... altfel mă răsfăț acum, urmărindu-mi serialul cu stomacul mulțumit. Planific ce voi face în noua zi care urmează, în timp ce un mail mă anunță că mi-au fost virați înapoi banii pentru excursiile anulate la începutul stării de izolare: e, totuși, o veste bună...

Așa trece o zi, poate mai rea decât ieri și mai bună decât mâine, poate la fel de monotonă și lipsită de oportunități precum zilele de dinainte sau din viitor. Totul depinde de cum aleg să privesc lucrurile, de cât de mult fructific șansele pe care le am chiar și în condițiile de față, și de capacitatea mea de a învăța ceva din toată această experiență, care, cu siguranță, este pentru toată lumea un test. Până una, alta, merg să mă spăl pe mâini, cu speranța că momentul în care o voi face doar din obișnuință, nu și din frică, va veni cât mai curând. Și, totuși... ce zi e azi?

39. Jurnal de izolare

Diana Becheru

Sincera sa fiu, ideea ca o sa trebuiasca sa petrecem cateva saptamani bune inchisi in casa n-a reprezentat un soc imens pentru mine. Ma antrenez pentru asta de aproape 21 de ani. Insa nu pot sa spun ca n-a avut niciun impact asupra mea.

In prima faza, m-am folosit de primele zile din timpul liber pentru a ma odihni putin. Mai apoi, mi-am reluat bucuroasa hobby-urile care fusesera date putin la o parte din cauza facultatii (in special pictura). Am lucrat la cateva tablouri, am meditat mult mai mult, m-am reconectat cu sinele. Pot

sa spun ca perioada aceasta a avut un impact pozitiv si asupra creativitatii mele, deoarece, studiind fotografia, sunt obisnuita sa lucrez cu modele, cu diferite locatii, insa acum...ma aveam doar pe mine si cateva camere drept locatie. Iar lucrutul pentru temele de la facultate nu putea fi amanat, asa ca a trebuit sa improvizez, sa explorez idei intr-un cadru restrans cu posibilitati mai putine si sa ma adaptez, sa-mi fiu propriul model. Am reusit sa-mi schimb putin rutina zilnica, sa ma reconectez cu emotiile mele, cu spiritualitatea, sa mai lucrez la mine, sa incep acum sa mai fac din lucrurile care au ramas de ceva timp nemarcate pe o lista de "To do".

Dar totusi...suntem fiinte sociale, asa ca, mai devreme sau mai tarziu, lipsa socializarii tot isi face simtita prezenta intr-un fel sau altul. Insa, cred ca cel mai mult m-a afectat faptul ca nu am schimbat mediul de saptamani bune. Rutina casa -> curte -> market -> casa devine apasatoare dupa ceva timp si-ti doresti sa mai explorezi si alte locatii, cu alti oameni pe langa cei cu care locuiesti (in cazul in care nu locuiesti singur). Pe langa problema cu mediul, a mai intervenit ceva ce inevitabil a reprezentat o problema pentru cea mai mare parte a oamenilor din izolare: introspectia. Asa cum ai acum timp sa faci tot ce n-ai putut inainte de izolare, asa ai si mult mai mult timp de contemplare si lasare in voia gandurilor. Poti folosi oportunitatea asta fie intr-un fel pozitiv (sa incepi sa te cunosti mai bine, sa devi mai constient de calitati si defecte, traume si probleme si rezolvarile lor), fie nativ (sa fi absorbit de

stările anxioase și depresive). În timpul acesta, am încercat să nu cad în vreo extremă, să mă țin pe linia de plutire și să cer ajutor atunci când simt că unele stări devin apăsătoare. Am experimentat insomniile, stări anxioase și depresive, lipsa poftei de mâncare sau, din contra, mâncatul pe baza emoțională, dar am avut și zile productive, momente în care m-am pierdut într-un tablou cu un podcast pe fundal, sesiuni de autoportrete cu muzică preferată alături.

Cred că nimeni n-ar trebui să uite că distanța fizică dintre noi nu înseamnă că nu ne putem susține cu ascultare și o vorbă bună, că să putem ieși toți cu bine din situația aceasta care ne încearcă pe mai multe planuri. Pentru că e normal să ai gânduri anxioase, să te simți rău, să stai prost cu moralul, și trebuie să nu uiti că nu ești totuși singur, nu emoțional cel puțin.

40. „Fost-a ziua cea dintâi”

Claudiu Lupei

Totul a început cu o superbă zi de miercuri. Soarele își „întindea” razele sale splendide, precum o „măiastră” acvilă își întinde ale sale aripi prin „năvășul” curent de aer de prin munte, în timp ce aerul „aducea cu sine” minunatele miresme provenite de la gingașele flori; acestea creând la un loc o minunată armonie, atât pentru societatea umană cât și pentru „societatea celor necuvântătoare”. Precum celelalte persoane din jurul meu, îmi desfășuram liniștit activitatea în decursul acelei dimineți. Intrasem pe ușa Universității și așteptam să mă întâlnesc cu colegii pentru a discuta despre anumite teme de seminar. Ca de obicei, datorită faptului că primul curs era de la ora 8 a.m. ne adunam mai „cu greu”, însă am reușit să ne alcătuim într-un grup de 11 persoane. În ultimele 10 minute înainte de începere discutam, anticipativ, despre ce tema de seminar al cursului respectiv (precum și cum să procurăm respectivele cărți) și în mod special unde să ne întâlnim după ce vom încheia activitatea pe ziua respectivă. Domnul profesor, ca de obicei cu amabilitate ne deschide sala de clasă, ne întreabă cum mai suntem și apoi „strigă” numele fiecăruia de pe listă. În timpul orei care se desfășura cu o stare „netensionată” (mai ales datorită stilului de dictare pe un ton rar), se auzi brusc o bătaie în ușă urmată de o voce „nesigură” care îi cerea domnului profesor să iasă pentru câteva minute pentru a discuta o „chestiune importantă”. Cam peste 2 minute dânsul revine cu vestea că în jurul orei 11:00 se va desfășura o ședință, în care se va discuta despre situația pandemiei provocată de COVID-19 și ce măsuri se vor lua pentru a putea să se țină anul universitar „neînchețat”. După încheierea cursului am mers cu toții la cantină și am început să discutăm despre cum să ne procurăm cărți (măcar în număr de două maxim la fiecare materie) în caz că acesta situație se va prelungi. După aproape o oră petrecută acolo am ieșit și așteptam să primim înștiințare cu măsurile luate. La ceva vreme din Amfiteatrul de lângă AULA Facultății cadrele didactice ies, printre care și domnul profesor. Acesta a înștiințat șeful de clasă cu măsurile ce s-au luat. Din acel moment mi-am luat la revedere de la colegi și de la dânsul și am pornit în grabă spre Biblioteca Facultății, pentru a-mi procura cărțile necesare perioadei, neștiind că cursurile la un loc cu seminarele aveau să se desfășoare în mediul on-line (sau că se va putea face cere tot în acest mediu virtual pentru a procura cărți). De acolo am mers direct la gară pentru a pleca acasă. Ajuns acolo am rămas uimit de mulțimea care în incintă și cea care urma să vină.

Pe tren a fost o atmosferă liniștită. Auzeam cum unii oameni vârstnici mulțumeau lui Dumnezeu că au reușit să prindă loc pentru a pleca din oraș și unii adulți care discutau despre cum vor mai munci și cum vor primi plata pentru serviciul prestat. Pe cei de o vârstă cu mine sau mai mari ca mine îi vedeam într-o stare de spirit calmă, cu căștile în urechi sau discutând despre anumiți artiști din Occident. Ajuns în gară orașului Arad se observa aceiași imagine precum în Timișoara, la casele de bilete și mai ales înafara gării (lume multă și cam agitată). După aproape două ore și jumătate de așteptare pentru următorul tren oamenii se îngheșuiau ca pentru pâinea proaspătă pentru a prinde loc. Erau niște imagini în ambele orașe precum cele din unele filme, în care populația căută cu orice metodă sau mijloc de transport să scape din mijlocul unei conflagrații. Ajuns acasă după un „șir de 3 ore și jumătate” am ieșit pe centrul localității pentru a mă vedea cu unii prieteni (care și aceștia primiseră liber datorită pandemiei). Am făcut o scurtă plimbare și ne-am înțeles ca ne întâlnim mai mult în mediul virtual, pe Facebook, pentru a nu nesocoti măsurile luate. Zilele care au urmat au fost foarte „moleșitoare” datorită faptului că nu ne mai puteam întâlni ca de obicei, de la ora 6 p.m. până la ora 12 a.m.-1 a.m. Însă ceea ce m-a scos din această stare a fost reînceperea cursurilor online și conversația cu unii amici din cadrul universității și în mod special voluntariatul cerut pentru împărțirea Sfințelor Paști și a sfintei Lumini care sunt simbolului Învierii.

41. Student în timp de criză

Lavinia – Roxana Pădurean

Am avut norocul de a avea curte în perioada aceasta. Bineînțeles, acest lucru m-a salvat pentru că timpul trece mai ușor când ai un câine în curte, iarbă pe care să calci desculț sau o terasă în care poți să-ți bei cafeaua. Totuși, situația cu care m-am confruntat nu a fost deloc ușoară, fiind obișnuită să am mereu oameni lângă mine, să mă plimb, să ies călătoresc o dată pe lună undeva unde nu am mai fost.

Cumva, am învățat să adaptez ceea ce făceam înaintea pandemiei la timpurile acestea. Ziua mea, în calitate de student în timp de criză începe cu o cafea/fresh de portocale. Pentru ca lucrurile se funcționeze, îmi beau cafeaua/freshul în terasa din curte, apoi, îmi aduc laptop-ul și încep să lucrez, deoarece pot lucra online, de acasă.

Lucrul îmi ia aproximativ 4 ore, după care încep să fac puțină mișcare – fie prin grădină, fie în casă, urmărind un canal de sport de pe YouTube. Este foarte benefic pentru mine să fac sport, mai mult decât înainte pandemiei, mă simt mult mai fresh, mai liberă psihic.

După un duș, încerc să-mi fac „de lucru”. Stând la casă, mereu există câte ceva de făcut, iar asta este bine. După ce am terminat, încerc să pictez, să scriu, să citesc. Citesc cărți sau articole care au legătură cu domeniul în care activez profesional. Îmi place să fac aceste lucruri afară, în curte sau grădină, mai ales că unele din ele necesită inspirație de afară, de pildă, pictatul. Cam așa arată o mini-vază pictată de mine:

Seara, încerc să intru în contact cu persoanele dragi – familie, colege, prietene, ca să văd cum sunt, ce au făcut și cum se descurcă. Mi se pare important să vedem cum se simt cei dragi mereu, mai ales în timpurile în care trăim. De asemenea, seara este dedicată și cursurilor online, de la facultate, iar mai apoi, relaxării, așa că fie fac o baie lungă, fie mă uit două ore la un film/serial. Somnul nu întârzie să apară, întrucât încerc pe parcursul zilei să fac cât mai multe lucruri ca să mă obolesc, ca să pot adormi normal.

Este o perioadă grea, dar o vom depăși învățând să ne adaptăm undeii lumi adaptate.

42. Jurnal de carantină

Daniela Tofan

Când s-a declarat starea de urgență și ascultam/urmăream toate măsurile care urmau a fi impuse, deja o luasem razna la fel și gândurile mele care se contraziceau: pentru început eram - „vai ce bine... o să am mai mult timp pentru mine și persoanele cu care conviețuiesc (dându-mi la scurt timp seama că de fapt aceasta persoană este prietenul meu), de asemenea și pentru rude cu care puteam comunica doar prin intermediul internetului, și după aia „vai... și când oare se va termina totul să putem ieși din nou?” În primele zile nu percepeam gravitatea situației și mă gândeam doar la ideea care pentru binele meu părea a fi soluția perfectă (aici cu riscul de a părea un pic cam egoistă) să fi continuat lucrurile cum erau și până atunci cu singura mențiune ca persoanele diagnosticate să fie vindecate. După ce au mai trecut câteva zile mi-am dat seama că de fapt acea idee nu era nici pe departe cea mai bună soluție deoarece pe zi ce trecea era mai rău și mai rău.

În acele prime zile o mare din timpul meu mi-l petreceam dezordonat pe telefon, mi se părea că nu-mi mai ajunge timpul să vorbesc cu toți ai mei, care trăiesc în altă țară și pentru care până atunci nu prea aveam timp, pe aplicații, ascultând muzică. Peste câteva zile mi-am dat seama că nu e tocmai ok să îmi petrec atâta timp pe telefon și am început să îmi găsesc activități care să mă ajute să trec mai ușor peste această perioadă și de asemenea să urmăresc un oarecare regim care includea: ora trezirii și a somnului aceeași, exerciții fizice cât mai multe, mâncatul la aceeași oră, citit de articole, cărți, publicații, desenat, karaoke, jocuri, privitul televizorului în locul telefonului sau a calculatorului dar toate acestea se petreceau în 30-40 m² ceea ce devenea un pic deprimant dar nefiind singură în această perioadă, sunt bine astăzi.

Într-o oarecare măsură pot spune că această perioadă e benefică pentru mai mulți mai ales pentru părinții ce au copii... este momentul când aceștia pot să-și petreacă cu ei, timpul pe care l-au avut dar l-au pierdut muncind. Până acum toți, inclusiv eu mă plângeam că nu îmi ajunge timp să le fac pe toate și cred că odată cu această perioadă a sosit și momentul în care planeta noastră să își poată da un restart, să respire aer curat, fiind oprite o mare parte din fabricile care emanau atâtea gaze nocive. În această perioadă omenirea și-a dat seama că este nevoie de o schimbare și că planeta noastră este viitorul nostru iar ca acest viitor să poată exista este nevoie să întreprindem ceva deoarece în această perioadă au avut loc schimbări climatice spre beneficiul nostru, scăzând gradul de poluare și încălzire globală.

Revenind la mine pot spune că în această perioadă este una minunată, mi-am descoperit și unele abilități în domeniul culinar făcând diverse experimente împreună cu prietenul meu, cred eu.. reușite de altfel, l-am supus și la un concert live „by me”. Am început să privim și un serial de care tot auzeam că e foarte fain dar niciodată nu aveam timp să îl vizionez. Este foarte interesant cum această perioadă ne afectează, în sensul pozitiv al cuvântului, cum ne schimbă percepțiile asupra vieții. Izolarea e timpul în care adulții se pot simți din nou copii în care singura grijă este să se distreze împreună cu persoanele pe care le au alături, timpul în care să apreciem ființele umane în detrimentul tehnologiilor.

43. Jurnal de pandemie

Alina Elena Burda

Joi, 5 martie 2020, puțin înainte de a începe pandemia

E ora 06.30. Mă trezesc cu greu și încerc să mă dau jos din pat, chiar dacă aseară m-am culcat în jurul orei 22.30 😴 😴 E din nou joi, din nou aceeași zi plină. ⌚ Mă ridic rapid, mă gândesc din nou cu ce să mă îmbrac... Pare a fi o zi înșorită.. ☀️ Iau rapid o cămașă, o pereche de blugi, geaca și teneseii, îmi pun un sandwich în geantă, îmi pun caietul și badge-ul și încerc să ajung rapid la stația de tramvai pentru a ajunge la facultate. E deja 7.01. La 7.05 ar trebui să vină tramvaiul de pe linia 7, dacă nu întârzie ori el ori eu. În drumul spre stația de tramvai mă gândesc dacă am încuiat ușa. Ahh...urâsc această stare, mereu pățesc la fel când mă grăbesc. 😬 Aleg să merg pe gândul că am încuiat sigur. Ajung în stație, reușesc să-l prind. În timp ce mă înghesui printre zecii de oameni care își doresc la fel de mult ca mine un loc pe scaun, mă gândesc că trebuie să fac cumva să ajung astăzi și la lucru, e foarte mult de muncă și au nevoie de mine. Aud diverse conversații privind noul virus apărut, Coronavirus. Lumea pare destul de relaxată, îl numesc virus „dinăla” chinezesc. ☹️ Aleg să nu îmi mai încarc memoria cu banalități și mă gândesc la job... Dar totuși, am cursuri până la ora 18... Cum să fac, cum să fac? 😞

Ora 07.45 Cobor din stația de tramvai de lângă Catedrală, alerg către facultate, măcar să apuc să-mi iau și o cafea. O sun pe Teo. „- Alo, Teo? – Daa, ai ajuns? -Nu, imediat, în 5 minute, a ajuns profa? -Încă nu, îți țin loc? -Daa, vrei cafea? Iau și urc. -Daa, hai repede, byeee! -Byee!”. Bun, perfect, loc-☑️, cafea-☑️, tot ce mai am nevoie e puțină energie 😊 și o rezolvare a situației: job/cursuri.

Ora 8.15 Profa începe cursul, pune diverse întrebări legate de cursul de data trecută, încerc să-mi amintesc, caut prin caiet.. Mai notez câte o idee 2, deschid telefonul, intru pe Facebook. Mesaj nou: liber de la ora 13. Perfecct, o să ajung la lucru. 😊 Mai stau puțin pe facebook, mai notez câteva idei, răspund la întrebări, vine pauza. Următoarele 2 cursuri au trecut extrem de greu. E ora 12.30 și deja simt că sunt obosită. 😞 Urâsc ziua de joi. 😞

Ora 12.50 Mă grăbesc să-mi iau geanta și să ies cât mai repede din sală pentru a ajunge la autobuz. Alerg să prind Express-ul să reușesc să ajung la lucru, să-mi fac măcar 4 ore din norma de 6 zilnică. Recuperez eu mâine. Noroc cu programul flexibil. Deseori mă gândesc ce generație norocoasă suntem, chiar dacă avem activități mult mai diversificate decât părinții noștri, faptul că pot să-mi programul după disponibilitatea mea întrece orice avantaj. Urc în Express; bineînțeles, plin de persoane în vârstă care se bat pe loc pentru o stație... ce ador transportul public... Mereu îmi pun întrebarea unde merg atât de mulți o dată, și de ce sunt așa mulți bătrâni mai ales în zona complexului studentesc. Aud din nou aceleași discuții despre Coronavirus. Ciudat, lumea vorbește despre virus, morți, dar totuși aleg să mă înghesuie la geam. De ce? Apoi îmi dau seama că nu o să primesc niciodată răspunsuri la întrebările mele. 😞 😞

Ora 13:05 Ajung în sfârșit la lucru. Măresc din nou viteza către intrare, scanez badge-ul, intru, urc scările. Ajung la birou, salut colegile, îmi pornesc telefonul de pe birou, pornesc calculatorul și fug să-

mi mai fac o cafea. Alexandra, colega mea vine cu mine la bucătărie. Ne facem cafea, mai stăm, mă pune la curent cu ce s-a întâmplat de dimineață. Ne întoarcem în birou și ne apucăm de lucru. Angajații sună întruna, diverse solicitări, întrebări. E nevoie să merg la Admin pentru o adeverință. Ies cu o colegă pe terasă să fumeze o țigară. Mai povestim, ne bucurăm de soare, căldură. Îmi povestește că vrea să meargă în Grecia anul acesta. Rădem împreună și ne gândim că în curând va veni concediul și vom sta la plajă. ☐

Ora 16.25 După o zi plină la birou mă gândesc că mai am puțin și se termină programul. ⌚ În drum spre casă trebuie să intru și la Carrefour să iau pâine și suc. Totuși cred că ar fi ok dacă aș da o fugă și la bibliotecă să-mi iau 2 cărți pentru licență.

Ora 17.30 Se termină ziua de lucru, îmi strâng lucrurile și ies din firmă, îndreptându-mă spre stația de tramvai. Ajung în stație, din nou vreo 30 persoane cel puțin care așteaptă tramvaiul. Aștept vreo 20 minute să vină tramvaiul și surpriză... se retrage în depou. Din nou, urăsc transportul public. 🙄 😞 Vine alt tramvai, mă îndrept spre facultate pentru a merge la bibliotecă. Ajunsă la bibliotecă, observ că totuși e destul de plin pentru ora aceasta. Iau ce am nevoie și merg spre Catedrală să iau tramvaiul să merg spre casă. E o zi frumoasă, văd că e plin în centru, ahh.. ce aș sta la o înghețată. ☐

Ora 19.00 Ajung la Carrefour, iau ce am nevoie și merg spre casă. Primesc notificare de la Mi Band că am deja 10000 pași, pf.. o zi plină. 🏃 📱 ☐ 📧 ☐ Ajung acasă după o zi destul de obositoare și aleg să merg totuși o oră la sală. Ne pregătim și ajungem rapid la sală. Încerc să mă țin cât pot, dacă tot am început cu greu... Se termină și ziua asta...

Joi, 23 aprilie

Ora 08.40 Sună alarma și mă ridic să pornesc calculatorul. Încă o zi în care lucrez de acasă. Deja am aproape o lună de când lucrez from home. 🏠 🖥️ Am început să mă obișnuiesc mai ales că acum suntem în situația de a lucra 8 ore minim zilnic pentru a face față solicitărilor angajaților și de a procesa toate documentele necesare pentru miile de dosare pentru șomajul tehnic impus.. Merg să-mi fac o cafea între timp. ☕ La ora 9 trebuie să încep lucru. Pornesc și laptopul între timp pentru a mă conecta la Google Meet. Da, cursuri online... Noroc că le pot face concomitent. Mă schimb în haine comode, de casă, deschid facebook.. Cazurile de Coronavirus se înmulțesc peste noapte, crește numărul de decedați. Teama mă cuprinde din nou... 😞 😞

Ora 10.00 Îl ascult pe profu de pe laptop și în același timp îmi realizez sarcinile de la job. Telefonul sună constant, oamenii sună să întrebe când se vor întoarce la lucru, șomajul tehnic se extinde până la sfârșitul lunii. Oamenii sunt speriați, suspendarea cursurilor se extinde până la jumătatea lui Mai... Oare cât o să mai continue toată nebunia asta? 🙄 🙄

Ora 12.00 Avem meeting. Suntem anunțați că se extinde perioada de home-office. 🖥️ 🏠 S-a înrăutățit situația. Am ajuns deja la 10000 de confirmați. 📑 📑 Nu mai știm cine e infectat și cine nu. Prietenul meu are programare la oftalmologie. Îmi e și teamă să iasă din casă. Îi dau masca, mănușile, dezinfectantul, declarația și îi pun și spirt într-o sticlucă să șteargă mânerul ușii de la mașină... Nu am mai ieșit din casă de o săptămână... ☹️ X Ne este teamă să ieșim și până în fața blocului. Este ceva nou,

nu am mai întâlnit un asemenea sentiment, nu știm ce să facem. Alegem să ascultăm sfaturile doctorilor și încercăm să ne protejăm cât mai mult.

Dacă acum o lună și ceva uram zilele pline, în care trebuia să alerg din colo-ncoace și alegeam să mă plâng că nu apuc să stau acasă, acum aș da orice să pot ieși liniștită și fără teamă din casă... 🤔🙏 ☐
Stau și mă gândesc la familia mea, ei sunt în Germania.... Planul era să merg anul acesta de Paște să îi văd. Nu am reușit să ajung la ei de un an deja... Faptul că a apărut această pandemie m-a pus să aleg între propria sănătate și dorința de a-mi vedea familia. Sunt distrusă psihic, dorul, frica, izolarea, panica simt că mă doboară. E primul an când am stat atât de ziua mea cât și de Sărbătorile Pascale singuri, fără familie, fără tradiții...

Ora 13.00 Îmi pregătesc ceva de mâncare și pornesc televizorul.. Mă cuprinde din nou o stare de teamă, spitalele sunt pline, doctorii nu mai fac față cazurilor. Pe orice canal TV aș da, aceleași știri, oamenii nu mai fac față izolării, ies în stradă, protestează... Mă gândesc la bunicii mei, sunt la Hunedoara, județul cu locul 3 în persoane confirmate de Coronavirus. Spitalele se închid, sunt contaminate. Instant mă cuprinde din nou acea stare de panică, diverse scenarii mi se închipuie în minte... dacă... dacă... Îmi reamintesc scenele de acum o lună jumate, când lumea lua în răs acest virus, când nimănui nu-i păsa de virusul chinezesc, când nimeni nu se gândea că tocmai lui i se poate întâmpla...

Ora 14.35 Se întoarce prietenul meu, a fost oprit de 2 echipaje de poliție, verificat și îndemnat către domiciliu de urgență. Deja s-a creat o rutină, încălțăminte rămâne în același loc, primul lucru dezinfectat pe mâini, aruncat masca și mănușile, hainele luate și băgate la spălat la 90 grade cu speranța că nici azi nu am fost contaminați, Începem să conștientizăm că această situație va continua și ne gândim dacă vom avea din nou viața de dinainte de pandemie.

Toate cursurile le ținem online, pentru a nu pierde din materie... Anul 3, licență, banchet, absolvire, 3 ani de muncă trebuiau să se termine memorabil. Toate planurile pe care le-am făcut s-au spulberat într-o secundă. Tot ce trebuia să fie frumos s-a transformat într-un coșmar.... ❤️ Acum trăim cu speranța că vom avea posibilitatea de a ne susține lucrarea de licență într-un mediu safe. 😞

Ora 16.40 Se apropie sfârșitul programului. Suntem nevoiți să ieșim pentru a merge la magazin pentru a face din nou cumpărăturile necesare pentru următoarea săptămână și pentru a merge la ORL pentru a stabili data operației. De când a s-a instituit starea de urgență mergem doar cu mașina personală pentru a evita contactul cu ceilalți. S-a stabilit ca orele 11-13 să fie destinate persoanelor cu vârsta peste 65 ani pentru a evita infectarea.

Ora 17.25 Ajung la ORL, efectuez consultul și aflu că operația nu se poate face decât după ce trece perioada de izolare. Singura soluție de salvare acum e de a continua încă o lună cu tratament intens pentru a evita complicațiile. Primesc recomandarea de a evita și mai intens contactul fizic datorită imunității scăzute. Îmi sun părinții și le dau vestea. Încep să plângă și se gândesc cum pot face să ne fie bine. Ajungem la concluzia că în acest moment suntem în mâinile lui Dumnezeu și ne rămâne doar încercarea de a ne izola cât mai mult.

Ora 18.00 Aleg să mă întorc acasă și să mergă prietenul meu singur la cumpărături.. Încep să plâng și mă rog ca viața mea să fie din nou la fel cu promisiunea că nu mă voi mai plânge de zilele pline, de

transportul public. Îmi doresc să-mi revăd prietenii, familia... îmi doresc să mă plimb prin parc, să pot să ies dimineața să alerg. Oboseala psihică ajunge să ne controleze cu totul. După această perioadă mi-am dat seama că izolarea și distanțarea socială e o boală mai gravă decât o boală fizică.

Ora 19.15 Ajunge acasă cu cumpărăturile, iau spirtul, laveta dezinfectată și încep să dezinfectez produsele înainte de a le pune la locul lor. Unde am ajuns..? 😞 😞 Dacă înainte alegeam să-mi cumpăr un corn de pe drum sau un fruct fără a-mi face prea multe griji asupra siguranței și igienizării acestora, acum am ajuns să-mi fie teamă să mai cumpăr o sticlă de apă fără a fi igienizată.

Scriu acest jurnal pentru a evidenția aceeași zi de joi, la diferență de o lună și jumătate. Această perioadă mi-a demonstrat că orice plan bine clădit se poate dărâma într-o clipită. După ce va trece pandemia sunt conștientă că nu va mai fi nimic la fel. Oamenii vor trăi cu frică, teamă, vor încerca în continuare să se izoleze, încrederea în cei apropiați va fi din ce în ce mai scăzută datorită lipsei de siguranță și control asupra situației. Ultimul meu gând pe această zi e ca totul să fie doar un vis din care să ne trezim cât de curând.....

44. Carantină = un mod de dezvoltare altfel!

Hey, bună!

Mă bucur că citești acest eseu și sper să te ajute. Numele meu este Burlacu Darius-Ovidiu și sunt student la FEAA, anul 2 Master. Dacă m-aș întreba ce înseamnă această carantină pentru mine, aș răspunde: O șansă de a mă dezvolta altfel. Situația creată de carantină nu trebuie privită ca și un lucru negativ, ca și un lucru care a creat disconfort, ca și ceva care ne-a bulversat pe toți și ne-a dezechilibrat. Eu o privesc ca pe o oportunitate de a mă dezvolta, ca o oportunitate de a face ceva pentru propria evoluție și pentru propria mea creștere, atât profesională cât și personală. Sunt o persoană care vede partea plină a paharului, care e adeptul ideii că, indiferent de situație, lucrurile care ți se întâmplă, trebuie privite și acceptate așa cum sunt. Cineva a spus: „dacă ești într-o situație dificilă și există soluții, începe să acționezi și nu te stresa. Dacă ești într-o situație pentru care nu ai soluții, atunci, nu te stresa, pentru că oricum nu vei face nimic altceva, decât să-ți agravezi starea de sănătate”.

Ai știut că stresul este una dintre cele mai mari probleme de mult timp, ai știut că stresul este una dintre cele mai mari cauze de apariție a bolilor grave și a multor persoane care mor? De aceea, sfatul meu este să nu te stresezi, privește partea bună a lucrurilor, încearcă să crești și să te dezvolți în această situație mai altfel. Acest lucru încerc să-l fac și eu. Și mie îmi este dor să merg la cursuri, să particip la training-urile offline la care mergeam înainte, să joc fotbal cu prietenii, să ies în oraș la o terasă, să mă plimb în parc, etc. Acest lucru nu este posibil, momentan, așa că, fiind o persoană calculată, și zic eu, destul de organizată, am făcut următoarele lucruri, deoarece atunci când se va termina toată această nebunie să nu ies” mai prost” din casă. Scriu acest eseu nu pentru că-l am ca și temă de casă, ci pentru că cred și sper, că varianta pe care o să v-o propun, vă va ajuta și pe voi în această perioadă.

În continuare, eseul meu va arăta mai mult ca un bilanț contabil, pentru că îmi place organizarea, ador ca totul să fie pus cap la cap și să fie structurat. Pentru început, vă recomand să luați o foaie de hârtie. Să vă așezați pe scaun, nu în pat, să nu scrieți în telefon. Este important să faceți acest lucru așezați pe un scaun, la o masă, cu un pix și cu o foaie. Scrieți-vă 5, 10, 20 de obiective pe care le-ați dori să le îndepliniți în această perioadă, bazându-vă pe situația actuală și, luând în calcul restricțiile impuse. Dacă nu știți să formulați corect un obiectiv, dar sunt sigur că știți, explic doar pentru cei care au fost ca și mine la început : acesta trebuie să fie clar, să se stabilească când se dorește să fie atins și să fie cât mai precis. După ce ați făcut acest lucru, încercați să vă stabiliți ce acțiuni ar trebui să faceți pentru a ajunge la obiectivul dorit și de ce resurse aveți nevoie. În final, după toată această organizare, **TRECEȚI LA ACȚIUNE.**

Eu am făcut același lucru pe care vă sfătuiesc să-l faceți și voi. Mi-am creat 8 obiective, le-am structurat pe domenii și iată ce fac eu în aceasta perioadă :

- În fiecare dimineață mă trezesc la ora 6:30, deoarece cred în proverbul” cine se trezește de dimineață, ajunge mai departe”. Fac sport și încerc să mă conving că am mai slăbit puțin.
- Servesc micul dejun și încep să fac lucrurile la ore bine stabilite. Din păcate, nu am tot timpul la dispoziție pentru a mă dezvolta, fiindcă lucrez de acasă. De aceea până la ora 17:00 mă dezvolt din punct de vedere profesional.
- După ora 17:00, îmi dedic timpul pentru a evolua și pentru a face ceva interactiv cu prietena mea. Întotdeauna încep cu o mică relaxare și anume cu o cană de ceai și ceva dulce la bucătăria de vară improvizată de ea. Ulterior, când simt că sunt gata să absorb informații și creierul îmi este odihnit și pregătit 100% și mă simt destul de motivat, iau în mână o carte și încep să o

studiez, atenție nu să o citesc, ci să o studiez, fiind atent la detalii, făcându-mi notițe și memorând cele mai importante idei. Studiez cam între 25-50 de pagini pe zi. O să vă spun un secret, știți câte cărți am citit până în anul I de facultate? 4 cărți, dintre care una este “Guguță și prietenii săi”, autor Spiridon Vangheli - o carte pentru copii. Știți câte cărți am citit și studiat în perioada carantinei? 4 cărți, doar în această perioadă scurtă de 6 săptămâni. Și mai am de citit încă 6 până îmi voi atinge obiectivul. Pe la ora 19:20 încerc să o fac pe “spaniolul”, învățând zilnic câte 5 cuvinte. Cred că acum vă întrebați, 5 cuvinte? doar atât?, însă eu o să vă spun că în 6 săptămâni am învățat 150 de cuvinte în spaniolă. Știu că nu este prea mult, de aceea mai am cam vreo 500 de cuvinte de învățat pentru a-mi atinge obiectivul.

- După ora 20:00, îmi acord timp pentru a mă gândi și reflecta asupra zilei ce a trecut, încep să analizez și să fac însemnări cum am putut să-mi optimizez timpul, cum aș fi putut să mai citesc vreo 10 pagini sau să mai învăț câte ceva. Bineînțeles, nu fac în fiecare zi același lucru, uneori mai ies din casă pentru a lua o gură de aer, pentru a face un pic de sport în aer liber, mai urmăresc interviuri cu oameni de succes sau mai particip la unele training-uri din diferite domenii, în special cele de educație financiară.

Eu, personal, mă conduc după o rețetă veche: pentru a te menține în formă și a arăta bine, 5 zile în săptămână fac totul bine organizat, iar 2 zile mă relaxez, învăț să gătesc ceva nou, privesc un film, uneori, o zi întreagă - un serial, mai joc diverse jocuri interactive, comunic cu prietenii prin rețelele de socializare.

Deci, sunt convins că pot să merg cu pași mici, dar siguri, în fiecare zi spre succes. Începeți azi și, vă garantez, că peste un an veți spune : Ce bine că am început și fac asta deja de un an. Haideți, ca atunci când vom ieși din carantină, să ne întâlnim pe stradă și să vedem cine a citit mai multe cărți, cine a învățat mai multe cuvinte dintr-o limbă străină, cine cunoaște mai multe lucruri ca să nu ne plângem cât de plictisitor a fost și cât de greu a trecut timpul acesta.

Scriindu-vă planul meu zilnic, am realizat că nu am lucrat destul la disertație, de aceea, imediat, voi mai adăuga un obiectiv și voi stabili ce am de făcut: **VOI ÎNCEPE SĂ ACȚIONEZ IMEDIAT PENTRU A-L ATINGE.**

În final, sper ca acest eseu să vă fi motivat, să vă fi trezit dorința de a schimba ceva în viața voastră, să vă fi condus la acțiuni zilnice pentru a evolua.

Burlacu Darius-Ovidiu,
Omul care a citit până la 20 ani 4 cărți și până la 23 - 43 de cărți.

45. Cum s-a oprit o planetă întreagă în loc...

Santuctalis

Și uite că în sfârșit am intrat cu toții în vacanță. O vacanță mai neobișnuită. Întreaga planetă s-a pus pe pauză. S-a săturat probabil să aștepte după noi să o facem... Ne-a dat liber la toți. Liber de la orice activitate desfășurată în afara casei. Liber de la stres, de la programul cotidian mult prea încărcat pe care îl aveam cei mai mulți dintre noi. Liber de la munca prea multă, care nu își mai găsea sfârșitul niciodată... Liber de la autodistrugere... și liber de la distrugerea naturii, mama care se chinuie să ne țină și să ne crească... S-a gândit planeta noastră să ne dea liber la toți.

Și... ce să vezi? Nu e bine nici așa. Nu e bine că a ales tocmai metoda aceasta de a ne oferi o vacanță prelungită. Nu ne e bine nici așa... Suntem prea închiși în casă. Suntem prea triști. Suntem prea plictisiți. Suntem prea oropsiți de soartă. Suntem prea pedepsiți... prea bolnavi, prea îngrădiți, prea nemulțumiți, și din nou, prea stresați. De această dată din cauza lipsei de activitate apărute din senin... În loc să savurăm pe îndelete șansa ce ni s-a oferit. În loc să ne petrecem timpul mai veseli, împreună cu cei dragi... în loc să ne bucurăm de clipele de stat în casă, fără grija serviciului, a traficului, a alergării zilnice, a zilelor prea aglomerate... Suntem prea mohorâți.

Suntem îngrijorați. Poate prea îngrijorați de ziua de mâine, în loc să ne bucurăm de clipa prezentului. De vacanța ce ni s-a oferit. Chiar dacă e ea puțin mai ciudată... Într-adevăr... zilele au ieșit din modul lor normal de desfășurare. Ne-au dezorientat puțin... Dar poate acesta e semnul că ar trebui să ne regândim modul de a trăi. Să fim mai atenți cu noi înșine. Mai atenți cu sănătatea noastră. Mai atenți cu cei din jur. Mai atenți cu natura... Mai iubitori. De oameni... De natură... De noi înșine. Poate acesta e semnul că ar trebui să începem să trăim cu adevărat. Nu doar să existăm...

Hai să ne relaxăm, să ne bucurăm, să fim mai veseli, să avem speranță la mai bine... Hai să fim mulțumitori planetei pentru vacanța ce ne-a oferit-o tuturor... Și hai să trăim mai frumos!... Hai să trăim!

Și uite că în sfârșit am intrat cu toți în vacanță.
Întreaga planetă s-a pus pe pauză. S-a săturat
probabil să aștepte după noi să o facem... Ne-a dat
liber la toți. Liber de la orice activitate desfășurată
în afara casei. Liber de la stres, de la programul
cotidian mult prea încărcat pe care îl aveam toți...
Liber de la munca prea multă, care nu își mai găsea
sfârșitul... Liber de la autodistrugere. S-a gândit
să ne dea liber. Și... ce să vezi? Nu e bine
nici așa. Suntem prea închiși în casă. Suntem
prea plictisiți... Suntem prea oropsiți de soartă...
Suntem prea pedepsiți... prea bolnavi, prea îngrădiți,
prea nemulțumiți. În loc să savurăm pe îndelete
șansa ce ni s-a oferit... În loc să ne petrecem
timpul cu cei dragi mai mult... În loc să ne
bucurăm de clipele de stat în casă fără grija
serviciului, a traficului, a zilelor prea aglomerate...
Hai să ne relaxăm, să ne bucurăm... să trăim!

46. Hello everyone who's reading my story!

Şahika Betül Çalık

First of all, I would like to introduce myself a little bit to make my story and emotions more clearly. My name is Şahika. I was born in Turkey in 1998. The small town where I was born is in the east part of Turkey. The east part of Turkey has a conservative culture and traditions. Depending on the society, as a woman, living there, trying to have your own life and dreaming another life is a really hard thing. Because there are some stereotypes of woman which society expects you to be one of them. I was lucky compared to the other eastern women because of my family. They are more open mind than the others. So, I have had a chance to dream another life for myself and make it real. I was studying in Izmir which Izmir is one of the modern cities in Turkey. After I moved to Izmir, I have changed my life depends on my dreams.

My biggest dream was being abroad and studying there since my childhood. So last year I have learned that I gained the exam of Erasmus. It was unbelievable that I was about to be in abroad. I always thought that 'I won't believe that I am going to abroad until I take a step in the streets of Romania.' but it happened and now, I am here in Romania :). The thing is nobody was knowing that we are going to be in a State of Emergency. I have heard that there is a virus in China but I couldn't even imagine that the virus would spread all around the world. After two weeks that I arrived in Romania, the measures started and the pubs, the coffee shops, the restaurants become closed in the next two weeks. That was the first time that I felt nervous about the Coronavirus. During this time, we have seen the situation of Italy and it was scary. Suddenly, we found ourselves in the middle of the State of Emergency.

State of Emergency because of a health danger is something new in my life. At the beginning of the period our dormitory became almost empty. Every student from Romania who was staying in the same dormitory with me, decided to stay with their families. According to the measures of the State of Emergency, the administrator of the dormitory made some changes to the rules of the dormitory. For example, we are not able to stay more than three people in the same room or we are not able to bring our friends as a guest. In Turkey, the rules of the dormitories are really strict so the first time, the dormitory seemed like a home for me. Because compared to the dormitories in Turkey, normally we would have felt like a home while we were staying our dormitory in Romania. When it changed I felt stuck in a building. Fortunately, I am in the same dorm with my friends from Turkey and one of them is my roommate. I didn't feel alone but still, in the beginning, we all were lost in the new lifestyle.

I am not a person who likes to hang up in pubs or cafes. I would prefer being in nature or having a walk in the streets. So honestly, I didn't care about being not able to go to cafes or pubs in the beginning. It made sense for me because I thought that if we keep in touch with others in a physical way, then the virus would spread faster so I was having walks in nature by myself but as soon as the government decided that we are not able to go out except for emergency, I literally stuck. Since then I decided to find new indoor activities. While I was trying to find a new way to get used to the situation with the new individual activities, there was (sometimes there is still) a few thought in my mind about my dream-like " I was planning to discover Romania and other European countries. I was going to improve my language through university. I was about to achieve my dream. "

I have trying not to think that I am the only one who has this frustration. I know that we all are having the same frustration and it is all around the world. This way of thinking made me 'feel' that we are living on the same planet and this is ours, all of our's planet! I have known that but I never felt it until this pandemic. Almost, all societies of the world have started to query the system that we live in until now. We have recognized that we are not the owner of the planet, we are just part of it and we would be weak over against the life! We have seen that if there are no healthy humans then the money has no value. As far as I know about Italy and the other countries which have the State of Emergency, the environment got cleaner. Nature is healing itself during this time which we hurt it a lot. We have destroyed our sole planet and now, it is time to see what we have done, who are we in life, and what we need to do for the future.

That way of thinking makes me feel more positive about the crisis over against to pandemic. Of course, there are times that I am still feeling stress and depressed about it but at least I have a perspective of an observer. I believe that we should try to see a more universal perspective, and because of that one of my new activities is observing and trying to feel and listen the nature. I always enjoy being in nature and discover it and I always need to feel that I am part of nature. Now, this hobby is helping me to get better during that crisis. I am trying not to check the bad news about the infected people because it is obvious that they are having hard times. Also, I have seen that the infected people or the hospital workers are not the only ones who are having hard times. Because of Coronavirus there is a big economic crisis for the small businesses and poor people's lives right now. We all are bearing it and that is a big pressure on us.

To get the pressure off, I have searching and reading the ideas of modern philosophers-like Zizek- about the crisis to get new perspectives. I believe that we should criticize our situation by thinking and discussing. Especially, during this time that we are in, that pushes us to be away from each other, we had more free time than before. I am feeling that I have enough time to improve myself, so I am trying to evaluate my time. I am spending more time with myself. I am reading books almost every day. Which it wasn't a habit for me before. I have never finished a 700 pages book in my life until now :) I have started to do morning exercise which was one of the things that I would like to have as a habit. I always like cooking but during this time I have started to cook almost every day. I planted a few new flowers and I am taking care of them. I also want to plant some vegetables in the garden of the dormitory and I bought the seeds already :) I am trying to write what I feel and what I think about all this chaos, almost every day like a diary. I am meditating sometimes and of course I am listening to music like every time.

I still have some questions about how dangerous is the pandemic. Because I also have read some writing which says, the contagious is not that dangerous as much as we are afraid. Even so, the paranoia came up and I should organize my life according to the pandemic. That is what I am trying to do right now. I am eating well, I am exercising, I am sitting under a tree in the garden of the dormitory most of the time.

The State of Emergency showed me that some of the people might be really selfish and irresponsible under the hard situations. They still try to find a way to have fun, like a party. It made me angry in the beginning and I argued with them but then I understand that we really need to have fun to get this stress because what makes us looking for more fun than before is actually the pressure that we have right now. So, I am also trying to change my wording while I am talking to explain the responsibilities for me. It means to me that I am also trying to fix my relations with the people who are around me. It is hard to

stay in a calm way sometimes but I believe that we can change the effect of hard times, in a way that might be useful for us.

For me, being in a social isolation is teaching us, how important it is; to hug, to touch, to be together with someone that we love. Thanks to technology, it is helping us to keep in touch with our friends or families during this time but honestly, I believe that, especially social media, -like Instagram or Tiktok- has been put some walls between us. We were into our smartphones and face to face relations were losing their values. I hope, the pandemic will remind us how important being free and together.

I hope everything is going to be alright and we will have some really important lessons through to pandemic. I am definitely wishing to make our sole planet better and feel part of it after this crisis. I am hoping for us to learn how to live all together by sharing, without discrimination, racism, and economic inequality because the virus is not separating us.

47. Student în timp de criză

Valentina-Carmen Donner

Bună ziua! sau Bună seara!

Voi începe prin a mă prezenta: mă numesc Valentina-Carmen Donner, cadru didactic în învățământul preuniversitar și studentă în anul al II-lea la Fac. de Sociologie și Psihologie, Departamentul Sociologie. Am ales să încep astfel scrierea acestor rânduri pentru următoarele motive care, cred eu, creionează mai bine momentele trăite în această perioadă de criză datorată pandemiei de coronavirus sau COVID-19.

Cum se desfășoară o zi din viața mea în această perioadă? Voi alege ziua de miercuri. De ce? Pentru că e foarte încărcată când e săptămână impară. Semnalul sonor... începe o nouă zi cu acest sunet împletit cu trilarurile păsării din copacul din fața casei. Câteva exerciții de înviorare, respectarea regulilor de igienă, stropitul micii mele grădinițe de plante, micul dejun și... la muncă! Deschid laptop-ul, verific corespondența și caut câteva știri „proaspete”. Vizualizez imagini pitorești din România și îmi aduc aminte de zilele când îmi vizitam rudele, vremurile când urcam pe munte și încercam să afl de la localnici și din ghiduri turistice care sunt obiectivele turistice care merită să fie vizitate în acea zonă. Îmi amintesc de pregătirile imaginare și de înscrierile de la agenția de turism pentru sejurul de la mare. Nu erau prea îndepărtate momentele când mă plimbam cu vaporetto până aproape de facultate, după-amiaza, cu ultima cursă. Ce romantic! Ce bine-venite erau plimbările, de fapt drumurile de întoarcere acasă de la facultate, seara, după ultimul seminar sau curs... Ce relaxant, benefic și „în ton cu cerințele pentru o viață sănătoasă” au fost aceste momente de antrenare a tuturor grupelor de mușchi. Puneam în aplicare sfaturile medicilor în ceea ce privește o viață sănătoasă: să practicăm un sport ușor înainte de culcare, să servim cina cel târziu la ora 18. Dar acum? Privesc imagini de la geamul camerei mele, găsesc pe NET colțuri de natură immortalizate ca fotografii, picturi ori desfășurându-se în videoclipuri chiar de câteva minute. Totul e artificial, fără o legătură nemijlocită a mea cu natura.

Și știrile! Acum citesc că virusul în discuție a mai făcut noi victime. Îmi reamintesc planul meu de luptă cu virusul. Până acum l-am ținut departe cu ajutorul sfaturilor specialiștilor și a lui Dumnezeu. À propos: nu mai avem voie să frecventăm bisericile, nici să participăm la slujbele religioase. Corect! Sunt de acord cu noile condiții, dar nu uit să fac mici rugăciuni acasă și mă gândesc că, poate și preoții slujesc de acolo, din locuința lor și se roagă la moaștele și la sfinții din sufletele lor pentru români și pentru tot neamul omenesc. Erau frumoase cântecele din biserică! Acum le aud cu ajutorul tehnologiei moderne. Nu este la fel, nu trezesc aceleași emoții ca și aieva. Asta este... Noi oamenii am dorit să ne ușurăm traiul și am produs prin acțiunile noastre efecte dezastruoase asupra naturii. Acum reparăm pentru noi și pentru generațiile viitoare. Vom avea din nou un aer bogat în oxigen așa cum era el când eram copil? Vor circula mai puține mașini și mai multe biciclete, poate și trăsurile, dar mai moderne, sub forma vehiculelor ECO, pe străzi? M-aș bucura să folosim și multe trotinete electrice care îmi amintesc de copilărie, când vecina mea avea două trotinete simple aduse din Germania și ni le împrumuta pentru plimbarea cu ele, mie și celeilalte prietene a noastră. Acum nu mai văd pe stradă copii alergând după fluturi așa cum fugeam noi la vârsta copilăriei. Copiii de azi stau în casă și pictează curcubeie pe care le afișează la geamuri cu îndemnul: „Stați acasă!” Ce neîncăpătoare erau străzile dimineața pentru oamenii care mergeau la muncă! În zilele acestea de restriște, doar mașinile mai mișună pe șosele și locuințele cu oameni cu tot cred că încă mai dorm la acea oră, pentru că, de la geam eu nu zăresc niciun om trecând pe trotuar.

Încerc să mă informez din sursele scrise pentru a mă feri de un impact emoțional prea mare în cazul unor știri. Am auzit că unii au suferit atacuri de panică după ce s-au informat direct de la TV! Noroc cu „Pastila de psihologie” recomandată de psihologi ai UVT pe email-urile de UVT! Iar „Pastila de răs” administrată de către unele cadre didactice universitare ne mai descrețește frunțile, mai facem haz de necaz și, prin răs ne întărim imunitatea și ținem virusii la distanță.

Astfel de gânduri îmi străbat conexiunile neurologice, dar nu toate într-o zi, ci în mai multe zile de miercuri și nu numai, și mă fac să mă gândesc că noi, oamenii, trebuie să găsim cu toții soluții la ceea ce acum avem de rezolvat pentru a ne bucura de o natură prietenoasă cu noi, pentru a avea parte de relații umane sănătoase, de sănătate fizică și mentală.

Verific și dau feedback online școlarilor mei care mi-au trimis deja temele efectuate. Mă conectez pe platformă pentru primul curs. Acolo, pe platformă, oare va funcționa microfonul ca și ieri? Surpriză! Nu! De ce? De ce? Din nou va trebui să iau legătura cu un IT-st de la UVT, ori cu un informatician coleg de școală, ori cu un consultant de pe site-ul „Ora de NET”. A început cursul! Notițe, explicații, temă, prezență și....s-a terminat cursul. Verific din nou pe NET care elevi mi-au mai trimis temele rezolvate. Verific temele unui elev, îi dau feedback până începe seminarul. Ce emoții! Oare au pregătit colegii mei expunerile ppt? Răspunsul este: da! Acum, pe GOOGLEMEET, suntem atenți toți la expunerile colegei/colegului noastre/nostru, ne notăm și-i adresăm întrebări. Nu-i vedem trăirile acesteia/acestuia, dar le bănuim. Pe grup, în culise, se fac unele schimburi de replici mai mult sau mai puțin în legătură cu subiectul dezbătut. Profit de micile pauze din timpul prezentării ppt și servesc un mic dejun cu ochii la slide-uri, cu atenția ațintită la explicații. Gata! Urmează altcineva care va susține lucrarea... și minutele trec odată cu prezentările desfășurate după același algoritm. Concluziile profesorului indică terminarea orei de seminar. Alte prezentări de ppt... peste două săptămâni! Nu vom uita să răspundem „Prezent!” în timpul verificării prezenței.

Pauză 10 minute! Din nou verific email-ul, corectez teme ale unui elev al meu, un nou curs. De data aceasta cursul solicită mult abilitățile fizice. A început ora de sport. Exerciții de încălzire, de forță, tot ce trebuie pentru ca studenții să se dezvolte armonios! Abia răsuflând din cauza lipsei de mișcare de acasă (de când cu starea de urgență) ne anunțăm prezența și..... liberi spre alte activități! Pauză... Nu și pentru mine! Gust puțin dintr-un sandwich, și din nou (deja știți probabil algoritmul muncii mele: email, temele elevilor mei) un nou curs! De data aceasta un curs transversal. E bine acum, pentru că ne revin forțele fizice deja solicitate în ora anterioară. Parcă putem deja gândi mai repede, mai înțelept. Foarte binevenită ora de sport, nu-i așa? O scurtă recapitulare, prezentarea materialului nou de învățat de către și cu ajutorul studenților, tema de casă (iar?). Nu vă agitați! E doar o recomandare pentru acasă!..... prezența și ne vom revedea pe platformă săptămâna viitoare!

Obosită, îmi reiau, după o scurtă pauză, îndatoririle mele față de elevii mei. Le verific ,le corectez lucrări, le transmit recomandări și felicitări, unele de încurajare, altele pentru prestația bună și foarte bună legată de efectuarea temelor. E timpul să pregătesc temele de mâine ale școlarilor mei: sarcinile de lucru, materialul intuitiv (important la clasele mici!), partea teoretică, să le distribuie pe email-uri, apoi pe platformă și să rog un părinte să încarce și pe Whatsapp materialele pentru ca toți elevii (teoretic) să aibă acces la informație.

Am reușit și astăzi (una dintre cele mai dense zile cu activități școlare) să mă încadrez în timp. E ora 20! Știrile, sau un film? Aleg vizionarea unui film, sau ce a mai rămas din el, decât să mă încarc cu știrile negative, alarmante de la TV. Nu, nu voi rămâne ruptă de realitate, de ceea ce apare mereu nou, de la o zi la alta! Cum voi face aceasta? Mâine dimineață voi citi știrile pe NET sau din Revista presei UVT. Îmi amintesc de câteva exerciții fizice de la ora de sport și încep să le efectuez. Fac bine și spatelui deja suprasolicitat de munca începută de dimineață la laptop.

Deja e mai bine! Dormitorul și visele sunt aproape! Dar oare pot adormi? Cine îmi va spune mâine cum să remediez accesul la microfonul de pe platformă? Mâine trebuie să fac comandă online pentru diferite produse alimentare necesare în casă. Avem și teme date pe CLASSROOM. Am promis că voi încărca creațiile proprii ale elevilor mei pe blogul meu și pe platformă (pentru a le suscita interesul pentru munca pe platformă) și pentru a le pune în valoare talentele artistice. Mâine mai am de efectuat și treburi gospodărești, teme, cursuri, va fi weekend, și gândurile se amestecă și visez la ceva ce poate va deveni realitate: că putem din nou călători fără restricții în țară și nu numai, că ne putem revedea prietenii, rudele, semenii, față în față sănătoși, bucuroși că rezultatele științei au dat roade și recunoscători lui Dumnezeu că am trecut cu toții cu bine și din această încercare!

Vă doresc sănătate tuturor!

48. My day of isolation

Ainhoa Raya Montes (Es)

When I arrived to Timisoara in February, I would never have imagined that my erasmus would be like this. At that time, we were already hearing a lot about coronavirus, but we were not too worried about it, because we thought that it would only affect China, and the idea that it could become a pandemic on such a large scale did not cross our minds.

We saw the number of people infected rapidly increasing in almost every country in the world. But the surprise came when, at the end of March, the Romanian government declared a state of alarm throughout the territory, which would mean being confined, and therefore changing our way of life for as long as it lasted. How long would that be? Today we still do not know, because the evolution of this virus is an uncertainty for all of us.

We could no longer attend face-to-face classes at the university, go to the mall, have a coffee in a bar, go out to party or something as simple as walking around the city centre or sitting on a bench by the river enjoying a sunny day.

This has forced us to seek new entertainment, expand our knowledge, perform those tasks for which we previously "had no time" and dedicate more to ourselves.

Living in a student residence facilitates this situation and makes you feel much better about yourself, because you are surrounded by your friends all day long.

In the quarantine period there are no fixed times, every day I wake up at a different time and prepare my breakfast: a cup of milk with cocoa, cookies and cereals, yoghurt with fruit, or my favourite, pancakes with chocolate.

Then I exercise, sometimes inside the room with more people while watching video tutorials on the internet, or I go for a run in the river, because individual physical activity outdoors is allowed. Sometimes I also do it in the park, where there are machines for physical exercise

On Mondays and Wednesdays, I attend online classes for some subjects, then I do my homework if I have any pending.

At noon, I prepare lunch. Having plenty of time, I like to invent new recipes and learn how to make dishes of different nationalities, I love Mexican food. And when I do not feel like cooking, I order food from home, usually a pizza or a hamburger.

I am lucky to have a Romanian friend who teaches me his language after lunch, while we rest. I have not learned everything I would like to, but I've learned enough to get by in an everyday situation.

In the afternoons, I like to play cards or read some book. The last one is a habit that I had left and I am taking up again, I like reading a lot, especially didactic books that teach me a lot of new interesting things.

Some days a week, I go to the supermarket, usually the closest to my house, unless I need something that is not there. I try to buy for several days because they recommend going out as little as possible. I also go to other places to buy basic necessities, like the pharmacy, if I need it.

On sunny days, I sit on the balcony and enjoy myself. The sun fills me with happiness and positivity.

Two days a week, usually Friday evening and Sunday throughout the day, we celebrate a small party at the residence. We gather all the group of friends, we play music, we dance... I love those days, they are the ones I wait for the most during the whole week. It is even better than going to a pub!

The rest of the nights are usually quieter. I cook a nice meal for dinner, we do karaoke, watch a series or a movie, play games...

During this period, I also take the opportunity to take care of myself, once a week, with my friends, we apply facial masks and cosmetic products.

I have discovered my hairdresser facet and I cut the hair of people in my residence and I also comb my friends' hair.

At some point during the day, I always call my family and friends, sometimes by video call, to tell us what is new, although there are not too many because we cannot do too many things.

From time to time I inform myself about the evolution of the covid and the new measures applied. Although I try not to look too much on the internet or television, because I think that there are many fake news that generate disinformation, and also that the media contribute to the spread of fear in society, and at this time we must remain calm, but always complying with the precautionary measures recommended by experts.

Confinement can be overwhelming; no one likes to be locked up in one place. But we must look on the bright side and take this opportunity to do things we could not do before due to lack of time, like discovering new hobbies, learning, and also, why not, getting some rest.

49. Student During the Crisis Time

Adil Berk Küçükaltun

Experiencing a world-wide pandemic period and experiencing the ban on going out in this process is perhaps one of the rarest case you can experience. And especially it is a very different experience to live this case in a different country, far away from your country and city, during your Erasmus period. I will try to express the impact of this period has on me by sharing sections from my daily life. I will try to explain how this crisis period affected my emotions and what I think about this crisis period.

I have to say this at first; the reason I can tell my thoughts about this crisis day right now is to make a decision to stay here in Romania. This decision process was a process that got me thinking and affect my mind. This decision pushed me to think about whole situation. I thought about the risks of going back and how things could change if I stay here. The risk of returning to my country and passing through several major airports pushed me to have this decision. I did not want to take the risk of contaminating this virus to my family. That's why I chose to stay here.

When I think of my daily routines during the crisis, what I noticed at the beginning was that my sleep hours were slightly disturbed. I normally get up early and start my day with meditation and stretching, but it was hard to do that at the beginning. Being on the curfew and more precisely because of the rules of curfew, I lost my motivation at the first place and this has driven me away from my normal daily routines. I was in a situation where I could not predict the probable outcomes and I could come across a different decision of State of Romania at any moment. This made me unable to focus on my academic assignments and I could not focus on my other works as well. I got used to the situation with the advancement of time. And now I have restored my sleep schedule. I wake up early in the morning and after doing my meditation and stretching, I start the day by reading and thinking calmly. I think about how can I make my day productive again. I think about what I can do to get a little bit more organized. I usually use my time until 12 o'clock to spend a peaceful morning. While I spend this time, I prefer to draw something, read a book. Or I prefer to drink coffee while I listen to music. All of these three activities make me feel peaceful and help me clear my mind. And sometimes I focus on the academic work I have to do at these hours. I think it is a big priority to stay calm and free my mind at a time when we are not allowed to go out. After all of this, I have my breakfast.

In the afternoon I spend some time with my friends who stay in the dorm or I have conversations with my friends in Turkey on online program. I think this is the biggest reason why I am still so happy and comfortable under curfew. Having many different people who I can talk to in the dormitory and also having a chance to talk with my close friends who live in my country at any time reduces the feeling of loneliness. And being in sharing some information with people provides social satisfaction. With some of these people, we talk about everyday things such as what we do and what changes. And with some of these people, we discuss the corona virus and the situation we are in. We are talking about the effect of this virus in our lives and on the world. Under this situation, it makes me feel bad to think about people with limited economic opportunities and difficulties. Talking about these issues make me feel like I can't help anyone at any time. It makes me feel that I can't change anything. And getting into the influence of this psychology can make me feel depressed sometimes. However, I think it is necessary to talk about these issues. But the conversations I enjoy more are on deeper topics. I think this period of pandemic pushes people to think about their lives, themselves, their relationships and what is more important in life. Talking about these topics, discussing and sharing ideas on these issues creates stronger

connections between us. We get to know each other better and we get closer. Although these issues are the subjects which I think about in general, the questioning of people is increasing in a period like this. This kind of periods push people to search. They try to find themselves. A period when person looks for a solution to get rid of the difficult situation he/she is in.

After spending a few hours with conversations like these, I spend a little time in the grass area in front of the dorm, around 4pm. While doing this, sometimes I read something and sometimes I talk with people who spend time at outside. Another reason I can easily stand the prohibition of going out is this freedom that I have. Spending some time at outside is a great chance to be with nature and get fresh air at outside. After spending this time at outside, I prefer to do sports. Most of the time I do sports in the dormitory but I have the opportunity to do it outside too. Again, it is a great opportunity to do my sport at outside. It fills me with energy. Normally, going to the gym and spending time in gym was a kind of sociability. Although I am not able to do this right now, it makes me happy that there are people who see me doing sports in the dorm and want to join me. I feel like I am affecting them positively. They are trying a new activity and trying to get out of their comfort zone. After I do my sport, we start preparing dinner with my friend in the dorm. Thanks to the extra time we have, we have a chance to try new recipes. After dinner, I prefer to come together with a few people and listen to music and having conversation with them. Or if I need to spend some time alone, I go to my room and listen to music by myself. On some evenings, I talk with a friend about different topics on benches in front of the dorm. We share our feelings and thoughts about the situation we are in. When I completely finish my day and stay alone in my room, I turn off all electronic appliances. When I turn off all electronic appliances, I think about how I spent my day, furthermore I plan what I can do the next day. Sometimes I write diary-like article.

I must say that, I realized that my daily routines under curfew have not changed much. The time I spent on cooking increased. I speak more with my family. I have more time to make research about new things and watch new things. However, I can no longer go out and take long walks to the city center. My favorite activity in Timisoara was to watch the historical structure of the city and observing people while drinking my coffee in a place that I can see the city center. I no longer have the opportunity to do this. Other things that have changed are that Erasmus Student Network's activities are not happening anymore. I cannot meet new people. I cannot travel to other cities and countries. I feel like I am not living my Erasmus semester fully due to such situations resulting from the quarantine. Not being able to go out and experience different things reducing my motivation and desire to work. Sometimes, thoughts like this make me feel restricted. And being unable to go out making me feel like I'm not free in some days. But I must say, despite all that, I think I am having a lucky curfew. There are many people from different countries that I can talk to in my dorm. Having conversation with these people, sharing and having a chance to connect with them makes me feel I am lucky. Thanks to them, I do not feel alone. The fact that the possibilities are good in my dorm is another factor that makes me comfortable. My opportunity to sit in the grass area in front of my dorm and spend a little time at there is another comforting thing for me. And when I compare Romania to my country, the number of cases are less in Romania. And this make me feel more secure.

When I look at the how I spent my days, my feelings, my thoughts and what I wrote, I see that different conditions have different effects on me. This retrospective look helps me to get to know myself better. Despite of everything, I try to use this situation I live, in the best way. And in general, when I look at everything, I am grateful for how lucky I am. I think the most effective thing I can do right now is to accept the situation I am in and to look positive to the future.

50. After party

Maria Lupu

Îmi place să cred că într-un univers paralel, viața mea și comedia, sunt prietene de nedespărțit. Cu puțin timp înaintea izolării sociale impuse prin ordonanță, nu eram de găsit de către nimeni. Nu mă simțeam în apele mele și nu ieșeam din camera de cămin, de bună voie și nesilită de nimeni. Privesc acum acel fost “eu”, prin prizma unei amintiri apropiate și mă regăsesc într-o situație pe cât de asemănătoare pe atât de diferită, cu alte cuvinte acum nu ies din apartamentul părinților mei, de bună voie și silită de circumstanțe.

Prin ochii mei, această stare de urgență nu se resimte atât de aspru pe cum ar putea, o văd ca pe o țigară lite, suntem practic condamnați să dormim așa cum ne-am așternut, în confortul pe care am reușit să ni-l creăm, lângă problemele pe care le-am ignorat din prizma lipsei timpului liber, în pericol de a mânca prea mult și de a dormi în timpul zilei. Bănuiesc că există și alte perspective, însă acest narator a fost născut și crescut sub privilegiul unei clase mijlocii care, încă, nu duce grija zile de mâine.

Prima săptămână a trecut ca un concediu forțat, presărată cu filmeserialeonline.org și netflix, zile care începeau la 6 pm și se încheiau la o oră nedeterminată. O primă schimbare pe care am remarcat-o în comportamentul meu a fost schimbarea unei perspective care îmi influența viața mai mult decât puteam să recunosc, din fericire pot să o rezum într-o propoziție: “Dimineața este cea mai urâtă parte a vieții mele.”, odată ce am fost obligată să renunț la unele tabieturi am realizat că dimineața, în sine, nu e atât de deranjantă, iar trezitul pentru cursurile de la 8 nu e atât de dificil dacă nu dormi până atunci. Cursurile nu mai sunt plictisitoare când devin una din puținele interacțiuni cu alte persoane, decât cele cu care îți petreci timpul în izolare. După această primă săptămână am încetat să mai număr zilele până când voi “revenii la realitate”, din moment ce nu sunt sigură că o voi percepe la fel. Momentan realitatea mea constă în cursuri online, locul 1 în arena Plants vs Zombie 2, Netflix, încercarea de a nu mă transforma în versiunea mea care nu încape pe ușă, la finalul carantinei și în mare...being trapped in my mind never felt so real.

Ideea de facultate online mi se pare brilliantă, nu e un lucru nou, primele cursuri online datează din ani '90, dar trebuie să recunosc că, această implementare forțată a scos la iveală un nou subiect care trebuie îmbunătățit. Trebuie să recunosc că opiniile sunt împărțite, as usual, între cunoscători, miserupiști amatori de rutină și “pe vremea mea”, dar supus fiind unei perspective generale, ochii privitorului văd o reflexie asupra sinelui, aceștia pot să găsească frumusețe, utilitate, urâtenie sau trădare în funcție de perspectiva sinelui, pe scurt ochii vor vedea doar ce doresc să vadă, punând aceasta în balanță cu părerea proprie asupra acestui subiect, ochii mei văd că deși nu era un secret pentru mine însumi faptul că procentul meu de conștiinciozitate este extrem de scăzut, am reușit să fiu prezentă la 80% din cursuri și seminarii, mai mult decât atât să fiu atentă și chiar să particip. Mă gândesc că acest tip de învățământ poate da roade pentru un număr restrâns de oameni, dar chiar și așa self-five. Faptul că am reușit acestea doar în situația asta, mă făcuse să mă întreb dacă aparțin mediului universitar, iar eu nu sunt singurul individ care își pune această întrebare în perioada asta. Am încercat să aflu câți dintre cunoscuții mei trăiesc cu acest semn al întrebării tatuat pe pleoape, iar răspunsurile de până acum mă duc cu gândul spre experimentul cu câini al lui Pavlov.

Trecând puțin peste ideea de facultate, imediat ce ies puțin din bula mea, la doi pași și un hol distanță mă așteaptă tatăl meu, plin de idei definite de o viață întreagă, pe care le pot cataloga drept rasiste și comuniste. Îmi povestește despre țiganii care s-au luat la bătaie cu poliția și despre ce ar fi pățit

dacă făceau asta “ pe vremea lui”, sau mai degrabă cum nu ar fi îndrăznit să facă asta. Vorbește cu nostalgie și mândrie, parcă, despre niște vremuri despre care eu am învățat atât de multe aspecte negative încât nu le pot privi decât cu rușine. Rușine față de cei care au fost sacrificați la trecerea de la un regim la altul. Rușine față de faptul că am fost a doua țară după Germania în genocidul din Transnistria și fără să îmi dau seama, la un hol distanță de bula mea, realizez că orice activitate aș avea mă întorc în mintea mea la fiecare mișcare din jurul meu. Cumva sunt recunoscătoare pentru luxul de a fi capabilă să îmi petrec carantina în mintea mea, putea fi mai rău și tot ce e posibil să devină mai rău, la o adică orice atac în perioada asta ar fi colosal, dacă noi toți suntem închiși, nu numai în case, dar și în mințile noastre.

Pustiul din centrul orașului nu-mi mai sună a epitet, cum îmi suna prima dată când l-am folosit, acum e mai degrabă o realitate. O realitate care ne-a găsit nepregătiți pentru vreo calamitate. Nu știm să ne apărăm, nu știm să ne purtăm de grijă, dar cel mai amuzant este că nu luăm măcar în considerare ideea “ I’m not just me, I’m also a we”.

Post scriptum – o analiză reflexivă despre viața în timpul pandemiei din 2020

Bogdan Nadolu

Criza globală generată de virusul Covid19 în primele luni ale anului 2020 va rămâne cu siguranță în memoria tuturor celor care au trăit-o ca un episod sumbru din viața noastră prin care am putut constata fragilitatea existenței de până acum și cât de rapid ni se pot reconfigura aproape toate comportamentele cotidiene. Principiul sub care a fost gestionată această criză a vizat distanțarea socială pentru reducerea contaminării și implicit menținerea unui volum redus de cazuri severe pentru evitarea blocării sistemului medical. Doar câteva țări au adoptat principiul imunizării naturale a populației și nu au impus restricții de distanțare socială, ci doar recomandări de tratare a simptomelor (Suedia). Întrucât este unanim acceptat faptul că pot exista un procent însemnat de cazuri (în jur de 30%) fără nicio manifestare specifică și un alt procent similar de cazuri ușoare spre medii (sub forma unui răceli sau gripe) nivelul real de contaminare este imposibil de cunoscut. Cu alte cuvinte, s-ar putea ca statisticile oficiale cu cazurile de contaminare cu Covid19 să fie doar vârful unui iceberg, partea care se vede deasupra apei. Măsura distanțării sociale nu a făcut altceva decât să reducă (poate) viteza de împrăștiere a virusului și implicit dinamica apariției cazurilor severe, care să pună o presiune majoră asupra sistemului sanitar.

Și aici se ridică o altă problemă, performanța sistemului medical în fiecare țară și la nivel global. Este limpede că acest virus dă în continuare bătăi de cap virusologilor din lumea întreagă. Nu există un tratament garantat, nu există un vaccin validat. Doar încercări, teste, protocoale medicale care dau rezultate excelente în anumite cazuri și rateuri totale în altele. După mai bine de două luni de la agravarea situației elita științei medicale are încă de luptă cu această moleculă buclucașă. Nu este rea intenție și nici lipsă de resurse, este o problemă prea complexă și prea complicată, cu totul nouă față de ce se cunoștea până în prezent. Următoarea moleculă buclucașă oare cum o sa arate? O să ne dăm seama din timp de existența ei, sau o să ne lovească pur și simplu fără a ne mai acorda timp de reacție?

Tot în legătură cu performanța sistemului medical nu putem să nu ridicăm problema diferențelor dintre țări. Există situații fericite (Germania) unde medicii parcă erau în block-start-uri, gata să înceapă cursa pentru salvarea a cât mai multor vieți, fapt confirmat de statistici publice. Dar există și țări cu potențial enorm, cum este SUA în care rata de mortalitate este halucinant de mare. Nu pentru că sistemul medical nu ar putea face față ci pentru că în anumite ghetouri cu imigranți ilegali apelarea la serviciile de specialitate este urmată inevitabil de expulzarea în țara de origine. Cu o săptămână în urmă în New York murea câte o persoană la fiecare două minute. Și mai există și țări cu un sistem medical precar, datorită condițiilor generale de viață, unde raportările pe acest subiect sunt cât se poate de aproximative sau chiar lipsesc cu desăvârșire. Pur și simplu nu are cine să îi numere. Dacă ne gândim că state ca Italia, Marea Britanie sau SUA s-au confruntat cu probleme serioase legate de ultima verigă a lanțului medical, serviciile funerare (stocarea corpurilor în vederea înhumării), oare cum stau lucrurile în țări din Africa, America de Sud sau din Asia Centrală?

Într-ajutorarea și colaborarea globală pe orice subiect, cunoaștere, resursă privind pandemia este fundamentală. Și într-o lume a noastră, super dezvoltată, educată, civilizată și înțeleaptă am văzut, din păcate, nu doar acte caritabile exemplare ci și exemple de ticăloșie pură, desprinse din negura meschinității umane de cea mai joasă speță: avioane cu materiale medicale (măști, mănuși, combinezoane) deturnate la propriu de pe pista de decolare din China prin oferirea unui preț triplu de

către SUA în detrimentul Franței, oferirea de materiale medicale alterate și nefuncționale de către Rusia Italiei, blocarea transporturilor de alimente, materiale medicale și alte resurse în țările de tranzit (Ungaria), transformarea pandemiei într-un subiect de dispută politică (Trump), aroganța declarațiilor unor lideri însemnați privind gravitatea situației (Trump, Jonson, Putin) și așa mai departe.

Lumea aceasta, așa cum o avem în prezent poate avea grijă de toți locuitorii planetei. Nu am ajuns aproape la 8 miliarde coborând din stele, este o evoluție demografică firească direct corelabilă cu nivelul de trai, condițiile de viață, accesul la educație etc. În condițiile crizei globale e firesc să strângem rândurile, să ne preocupăm și de cel de lângă noi, mai aproape sau mai departe, să ne regândim stilul de viață, să consumăm mai cumpătat să susținem pe cât este cu putință economia locală. Sunt doar câteva idei care țin de cel mai elementar bun simț, aproape intuitive, revenirea economică de după criză nu va fi deloc ușoară.

Mai este însă un aspect pe care trebuie să îl subliniem. Societatea contemporană a atins cel mai înalt nivel de digitalizare din istoria sa. Niciodată nu am trăit într-o lume „mai mică” decât cea din prezent. Toate dispozitivele ICT și accesul nelimitat la Internet ne aduc la un click/touch distanță aproape orice conținut încărcat în rețea, de oriunde de pe glob și mai ales ne plasează într-o vecinătate virtuală de alți aproape patru miliarde și jumătate de utilizatori. Desigur, rămân alte trei miliarde de pământeni fără acces la Internet, dar ponderea atât de ridicată a primilor a păstrat funcțională o mare parte din activități. Fără Internet nu am fi putut să fim în legătură cu atât de multă lume, nu făceam cumpărături online (de orice fel), nu am fi făcut activități bancare și administrative de acasă, nu accesam gratuit cărți, filme, concerte și jocuri în rețea și, poate cel mai important, nu se mai făcea deloc școală. Deși la începuturile acestei perioade a fost vehiculată posibilitatea înghețării anului școlar din fericire nu s-a dat curs acestei alternative în pofida vocilor care atrăgeau atenția asupra discriminării generate de excluderea digitală a celor fără resurse sau cunoaștere (elevi și profesori). Fără a nega importanța acestei probleme trebuie să înțelegem totuși faptul că varianta înghețării anului școlar ar fi creat mult mai multe probleme comparativ cu discrepanțele create în prezent prin lipsa accesului la resursele digitale.

Ce ar fi însemnat, tehnic vorbind înghețarea anului școlar? Însemna o dublare a primului an de învățământ (clasa zero) și lipsa aproape totală a studenților din anul întâi. Pentru că dacă școala ar fi putut sta pe loc un an de zile datorită unei decizii centrale, viața nu stă pe loc, și inevitabil la intrarea în sistem s-ar fi dublat efectivul de elevi. Era dificil de gestionat o clasă zero cu un volum aproape dublu de elevi? Probabil că nu era chiar imposibil, dar această cohortă dublă s-ar fi propagat an după an în tot sistemul. Peste cinci ani ar fi început gimnaziu un număr aproape dublu de elevi iar peste nouă ani aceeași situație ar fi fost și la liceu. Ce s-ar fi întâmplat cu învățământul superior fără anul I de studiu? Ar fi fost date peste cap norme, orare, state de funcțiuni, iar peste trei-patru ani acest gol s-ar fi resimțit la nivelul de master iar peste încă doi la admiterea la doctorat. Desigur, pare o problemă destul de particulară, dar ținând cont de faptul că aceasta ar fi afectat întregul sistem de învățământ superior din România nu este deloc o problemă minoră.

Cum de nu s-a ajuns la înghețarea anului școlar? Pur și simplu pentru că o marte dintre elevi și cadre didactice au putut să se întâlnească în continuare online și să realizeze mai performant sau mai puțin performant activitățile didactice. Aceștia sunt cei care au salvat anul școlar 2019-2020. Dacă nu aveam deloc Internet sau dacă ponderea lor era mult mai redusă nu se putea face învățământ online. În cazul în care în toamnă se va porni un al doilea val al pandemiei vom fi mai pregătiți să facem școală online?

Aproape sigur, da! Am învățat foarte multe din aceste săptămâni și cred că impulsul spre digitalizarea activităților educaționale va conserva interesul pentru aceste resurse și după revenirea în amfiteatre.

În final, în loc de concluzii, câteva observații și constatări legate de activitatea desfășurată online cu aproape toți autorii paginilor anterioare:

(i). comunicarea mediată de computer se poate desfășura atât într-o manieră sincronă (de tip chat, convorbiri live) cât și asincronă (emailuri, postări pe forumuri). Ambele forme se pretează pentru activitățile didactice. Dacă dorim să avem o întâlnire live cu studenții folosim deja popularele platforme răspândite prin toate universitățile (Zoom și Google Meet). Dacă dorim să păstrăm o discuție deschisă, pentru mai multe zile sau săptămâni putem folosi Google Classroom, Moodle, pagini de Facebook dedicate, grupuri de WhatsApp sau orice alte aplicații. Ce este important de subliniat aici este faptul că la întâlnirile sincronice timpul în mediul virtual este similar cu cel din realitatea efectivă (o oră de curs are tot șizeci de minute, indiferent unde se desfășoară în online sau în offline). În schimb, la întâlnirile asincronice, timpul se poate prelungi oricât de mult, putem începe ora de curs/seminar astăzi și să o terminăm peste două săptămâni. La ce ne poate ajuta o astfel de dilatare a timpului virtual? Spre exemplu la inserarea în cadrul orei a unor teme specifice, conspectarea unei cărți, vizionarea unui film etc care fizic nu se pot realiza în șizeci de minute dar sunt perfect fezabile pentru o activitate pe care o închidem abia peste două săptămâni, timp în care studenții/elevii pot evident să își realizeze tema.

(ii). comunicarea mediată de computer se poate desfășura pe bază de text sau pe bază audio/video. În primul caz intensitatea comunicării este semnificativ mai ridicată, se pot discuta mai multe subiecte în același timp cu participarea concomitentă a mai multor subiecți pentru că nu există zgomot, iar tot ce se discută rămâne înregistrat sub forma unui flux de mesaje. Un bun exemplu în acest sens sunt evenimentele private de Facebook. Dacă realizăm interacțiunea pe o platformă audio-video sunt mai aproape de spiritul întâlnirilor de la clasă dar aici apar mai multe probleme. Dacă toată lumea are deschisă și camera web există posibilitatea să apară întreruperi datorită consumului de resurse. Dacă stă cu camera deschisă doar cel care vorbește, restul și dacă pleacă de pe planetă vor apărea ca fiind tot online. Cu alte cuvinte, pentru a evita situația penibilă de a vorbi singur cu o listă de nume aparent online trebuie cumva monitorizată continuu prezența studenților. Mai mult, discuțiile sunt foarte clar delimitate într-o succesiune de mesaje, orice intervenție peste altcineva nu face altceva decât să bruieze.

(iii). Multe platforme pentru video-conferințe oferă și posibilitatea înregistrării întâlnirilor online. Deși este o facilitate de apreciat în multe situații în cazul cursurilor online se ridică două probleme distincte: protecția datelor personale și utilitatea didactică. Nu este foarte comod, nici pentru cadre didactice și nici pentru studenți sau elevi să participe la cursuri care se înregistrează. Iar în absența unui acord scris riscă și să intre sub incidența GDPR-ului. De asemenea, expunerea principalelor idei dintr-o prezentare de tip PowerPoint poate fi amestecată printre discuțiile iscate în cadrul cursului și astfel s-ar obține un film de 60, 90 sau 120 de minute care conține multă dezbateră și mai puțin conținut de învățat pentru examen. O variantă mult mai eficientă ar fi utilizarea unor software gratuite

și destul de intuitive (cum ar fi OBS Studio) pentru înregistrarea ecranului și a vocii cadrului didactic. Astfel, se parcurge PowerPoint-ul și se explică ca atare ce este de detaliat din cadrul său după care rezulta un film condensat de 10-20 de minute exact cu materia de pregătit pentru examen, mult mai la îndemână și pentru studenți.

(iv). Evaluarea activității didactice va fi fără îndoială o mare provocare dacă va trebui realizată tot online. Pentru situațiile în care se pot formula subiecte sub formă de probleme sau se pot da teme creative acest lucru nu este neapărat o problemă. Dar pentru verificarea ca atare a însușirii cunoștințelor sau a formării unor deprinderi practice este aproape imposibile de realizat online fără a pierde de sub control tentația copiatului, a plagiatului sau a mimării însușirii materiei. În situația în care școlile vor rămâne închise și după 15 mai 2020 se vor experimenta mai multe variante de evaluare și, fără îndoială, se vor putea evidenția și cele mai eficiente soluții.

Referințe bibliografice

Codoban, A. (2001) *Semn și interpretare*. Cluj-Napoca: Atheneum.

Gadamer H.G., 2006. *Truth and method*. London: Continuum.

Iluț, P. (1997) *Abordarea calitativă a socioumanului*. Iași: Polirom.

Nadolu B. (2014) *Despre comunicare*. Timișoara: Editura de Vest

*** Guvernul României – Declarații de presă, disponibil la <https://gov.ro/ro/informatii-de-presa>

ISBN: 978-606-37-0789-6